

Digitales Brandenburg

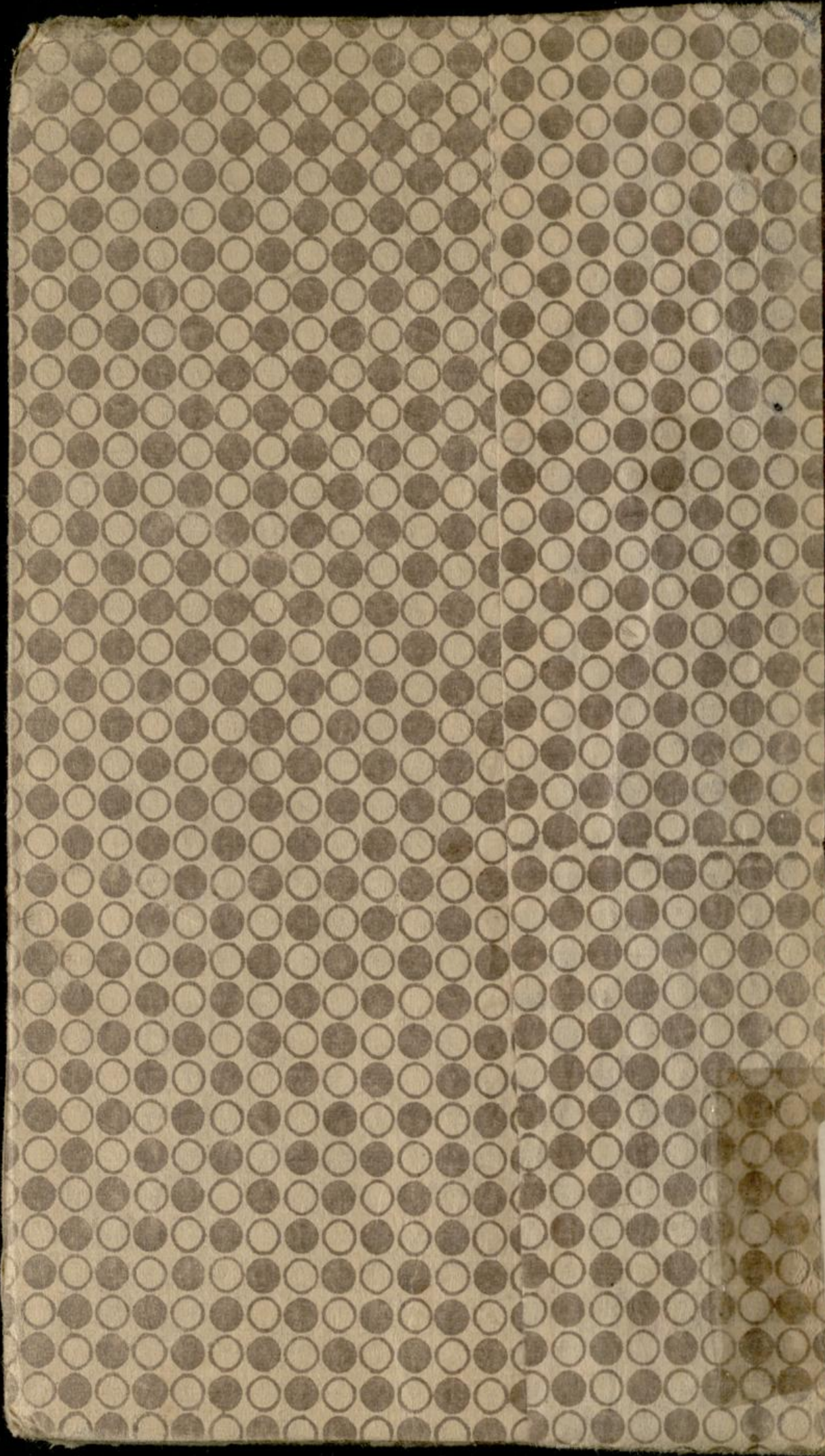
hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

derek ḥayim

Horovits, Yeshayah

zolqiew, 1802

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11744)

B
53
HO

11439

30

E. 1972

(לא לראות)

מסמך של שירות המבחן

מסמך של שירות המבחן
1972

דרך חיים

תוכחת מוסר מרבינו הקדוש בעל המחבר
 של"ה אינו במלא כ"א אחד בעיר ושני
 במספחה • ולתאוקת החרדים לדבר ה' החפלא
 להגות מאורו העיר ה' את לב הרבני המופלא מו'
יצחק שמואל הלוי מק"ק מקולניץ ואב"ד
 וליקט באמרי' מהוך ספרו
 הקדוש על כנ פרשה ופרשה ובמקום שקילר זכח
 כאשר הארכתו ביאר בעל המחבר הג"ל בפירוט
 אחת אל אחת • גם ליקט מהוך מוסר הקדוש
 מאמרים חשיבים לכל פרשה ופ' • וגם מסאר
 ספרים קדושים • וגם ליקט מהוך ספר של"ה פרק
 עשרה היולדים כדי לזכות את הרבים • מוגם עמוד
 בהגהה מדויקת בשלש עשרה גפס
 כאשר עיניכם חמוניה
 מסרים :

פ"ז ק"ק **ואלקחיה**

גדפס אלל הרבני המופלג מוסר"ר נר"שון
 ליטערים סג"ל • עפ לענטאך
 מהגיבערני של קיר"ם

לפרש **דרך חיים תוכחת מוסר** למ"ק

מקורת לית דילברמן אב"ד
 A. L. SILBERMAN Chief Rab

דפאל וירב פרמאן
 האב"ד
 בעד"ק צפת ונהליל
 ארבעה עשר

E. 1972

יון קהלת

אנא עלמי כתבית יחבית להאי גברא שמו
 אמריס מספר של"ה ומספר הזוהר
 ובדרי ומספר כוז הוא מקובל מאד • וגם ס' ע
 מס' של"ה לזאת מני טיב טעם להדפיסו והכני
 יעבורון כל ימיו לחדשים ספר הזוהר מסך ששה שני
 הדפוס' הן כולו הן מקלחו והעובר למרקי' תוויא דר
 יהצרך בכל הצרכות הכתובים בספרי אנ"ך • דברי
 התורה יוס' א' טוב מנחם תקס"ב • לט"ק ס"ק יעקב
 מונס פה"ק זאלקווא :

**הסכמת הרב הגאון הגדול המפורס'
 האב"ד דה"ק בראד יצ"ו וחגליל**

הגם הלא ראינו מכל חכמים • שבולס יולאים בסיד ושבת
 סס משמואל : שמעודו לאמס מחוך אוסל של תורה
 ס"ה הרבני המופלג בחורה ויראס מואר"ר שמואל ני' מק"ק
 מקוליניץ • ואתקינו סהדותא • סרצנים המאס"ג : שקדמוני
 ששם קיבור נאס ויפס • ללקט אמריס צדרך קלרס מחך ספר
 הקדוש של הגאון רבינו הקדוש של"ה זלה"ה : דברי תוכחה דרך
 מוסר כדי לסדרות לעס • וירון הקורא בו למאס סבוקתו בנורה
 ה' חפלו • והגם הגם שלא הוצא לפני החיבור סג"ל • סיוכתו על
 הרצנים מוצהקים סג"ל אשפ נחנו עידיהן וילדקו הדברים
 מראוי להציא החיבור לבית הדפוס ובוודאי יסי' דעו
 הקדוש הגאון שלי"ה ז"ל מנחם בוז • לזאת גם דעתי מסכים לדברי
 הרבני סג"ל להציא החיבור סג"ל תחת מכבס הדפוס וחלולס
 לסוס אחר מצני יחדאל • להסיג גבול הרבני סמחבר סג"ל
 להדפיס שני כתביו יחד • חנך ששה שנים מיוס כלות הדפוס
 הן בקרדאן קיר"ס וכן בשאר מקומות כי יסי' ללא ליקוט
 בארוב

וד וגי' : וכל
ד וסאנו . ויזכה לו
בבזד התורה ונ

לפ"ק פ"ה ס"א ז' כ' א' -
מאיר בל"א מו' סדב הגדול המנוח מו' לבי הירש זל"ס
ח"פ ק"ק ה"ל וסגליל :

מת הרב הגאון הישיש האבד
דק"ק מקוריניץ יצו ואגפ"

ד היום הזה • אין נפשי אל הדבר הזה • למה ירא
המחודשים בחידוש אשר בודים מלכס : לכולהו איה לנו
בר מדסמואל • ה"ס הרבני המופלא ומופלג • מוסר"ר
בהרבני המופלג בתורה בנגלה ובנסתר מוסר"ר אברהם
נויר הי' שמואל מרוב ימים : והי' שאל לה' בבית המדרש
אך בקדמים בספרים הקדושים : וחכה יתירם נודעה לנו
הקדושה הנורא • ספר סל"ס • סמיכר הגאון וחסידי
המפורסים בדרי דרך • שבא ישעיהו וריפא רפואת
• אילן ששרשיו מרובין • ונופים נוטה בהמים לסובס •
זמחקים ונוחים כשמן מראש ימשכו הלכ מענין לענין • עד
לחכנית היראה והמוסר : ותוכחת חיים במחק שפתיס •
קאום לעינים • למאן דבעי סס חיים • ונבאין דבריו
עלתם במחכבה לפניו להארין • בדרושים מחזקים • כדי
ד הלצבות ליראה סרוממות • ובדי נופו בחר עיקרו •
וא ס' מחכוין לגמור בין ספרטות בדרך חיים ותוכחת מוסר
דחציבא יסיב דעתו המחבר הנ"ל ויסב שמואל פניו •
גנו ללקוט פושטים ליחד בדרך מיוחד • לשוס אחרית דבר
זיתו • ושנס לחלמודו בדרך קלרם • לדפוס עיקר המחכוין
ז כרך קטן כרכא דכולי בני • יראה וסכסס מכותרת
ונלי • חנוי וכדר מפרש • במקומות סקילור הגאון •
כאשר הארכתני לעיל • ביאר המחבר הנ"ל בפירוט אפתי
ו' וסראם מקום ג"כ לספרים אחרים • נזכר הקדוש •
וליוני

ס'
יל
ושבת
חורס
ני' מק"ק
סקר חונו
הך ספר
זחת דרך
בוורה
וכתי על
ס
יהי דעו
ס לדברי
ס וחלוקס
ר ס"ל
ז הדפוס
א ליקוט

על אחת
 ה דמחוס גלוי
 ים של"ה עפרה הילולים למען
 על המעיינים להיות גילוי עינים בסיוע
 דמסים * וה' יצרך את עמו צלום וחיים * להיות
 בידם מחקיים * ואל"ל צאם יבא אחד להשיג גבולו צמיצור
 שום * על זה איסורו הוא דרבע עליו * מגאוני קלמונים
 ובוודאי לא תשידי אינסי ע"ו : צלח יראת **ה' תוסיף**
 ימים פס ק"ק מקולינין

נאו' ה"ק נפחלי הירץ ברודא הקונה צק"ק הנ"ל ואגפיו

הסכמת הרב הגאון הגדול בוצינא קדיש' חסידא ופרישא נ"י ע"ה
 ב"ה מו' אר"י יהודא ליב נ"י אב"ד דק"ק מאהלובר דק"ק וואליטשיסק
 מידי עברי דרך ק"ק עררנורדא פגע צי אדם אחד מיוחד שבהדרים : מהדר
 פן המהדרין ה"ה הנכחי הרבני המופלג הוותיק מוהרר ילחק שמואל בהמנות
 המופלג בגולה ונכתר מוהרר אברהם הלוי זלה"ה חוזר חבר מחוכם * נתלה
 צאילן גדול וליקט אמרים בדרך קלרה מתוך ספר הקדוש בעל המחצר של"ה
 זלה"ה * יען שלא נמלא ספר היקר והנכבד הזה * רק אחד בעיר ושנים
 צמשפחה * ולכן צא המחצר הזכ לזכות את הרבים וללקט דרך חיים תוכחת
 מוסר מרבינו הקדוש של"ה להיות מסודר יחד על כל פרשה ופרשה * וכרוס'
 קא מברש במקומות שקילר וכותב כאשר הארכתי לעיל * ביאר המחצר הנ"ל
 בפירוט אחת לאחת * וגם הראה מקום לשאר ספרים הקדושים להיות דבר טוב
 לכל כפש הית"ת הועמא דבר כולם כאחד יבינו תכלית ויעקר המוסר הקדוש וגם
 ליקט מתוך ספרו הקדוש פ' עשרה הילולי' אי לזאת אמיתא וישר חילי לפעל טבא
 הנני מצרף לרבני קשיאאי אשר קדמוני לגזור בגזיר' נח"ש חלילה לשום אדם הן
 בקורדאן קיר"ה הן במקום אחר להשיג גבולו ועליו נאמר ארור האיש וכו' *
 דברי המדבר לכבוד התורה ולומדיה יום ו' לך ט' מרחשוון תקס"ב
 הק' אר"י יהודא ליב צמוהור"ר שלום בג"ל מזבאריו ולע"ע חונה' בק"ק
 וואלטישק ילו :
 ראיתי

UNIVERSITÄT POTSDAM
 Universitätsbibliothek

דמכמ
 ראית
 המופלג
 ונכסחר
 גברא *
 בעל המו
 ושאר דב
 ולזה אין
 נחמד יש
 לא ישיג
 הכ"ד לכ
 סק' א
 הסכ
 בקרין
 גם
 לגפשו
 סנייר
 פ"ב *
 וגם א
 מק"ק
 סק'

ראיתי . דברי קדשו של הרב הגדול המפורסם הרב אב"ד
 דק"ק מקולניץ . שפעיר על סאי גברא . הרבני
 המופלג בחורה מוהר"ר ילחק שמואל . בהרבני המופלג בנגלה
 ובנסתר . מוהר"ר אפרים אברהם הלוי זלה"ה . שרלונו דהאי
 גברא . להדפיב דברי קדשו . של הרב הגאון הקדוש המפורסם
 בעל המחבר של"ה על החורה . מה שמלקט מחוך ספרו הגדול
 ושאר דברים קדושים . דברים כבושים . כצא דרחמנא מקדמונים
 ולזה אין לריך הסכמה . וגם מדאגה שלא יסיג אחר גבולו . לא
 לחטא ישראל למיקס בארור וכו' . ועכ"פ בלתי רטיון מהמחבר
 לא יסיג טוס אדם גבולו מדך טסה שנים . ולהשוטע יונעס .
 סכ"ד לכבוד החורה פה ק"ק ולאטטוב :

ס' אברהם בהרב מוהר"ר גדלים זלה"ה :

הסכמת הרב החסיד המפורסם בוצינא
בדישא קדוש יאמר לו מו' ט'שה ליב
מסאסוב :

גם אנכי השפל והנבזה . בא כעני בפחח . חלס ולבזה
 וקזוחי מוכיח בקסתי לדוני לכף זכות . מי אנכי קוי לי ואני
 לגפסי . להכניס א"ע ליתן הסכמה פן ח"ו כו' . אך דאיתי על
 סנייר הזה שהפלגו ובקשו עזרוו שני הרבנים מאורות הגדולים
 פ"ב . וע"פ שני עדים יקום דבר : באחי ג"כ להסכים לדבריהם .
 וגם אני מכיר למכ"ז . המופלג בחורה וביראה . מו' שמואל הלוי
 מק"ק מקולניץ . שרלונו לחבר באחי לחתום עמהם :
 ס' מסס יהודא ליב מבראד :

דור

למען
 בסיוע
 היות
 בחיבור
 וונים
תוסף
 שאנ"ע
 וליטשיסק
 מהדר
 ואל בהמנות
 וכס . נתלה
 מחבר של"ה
 בעיר ושנים
 חיים תוכחת
 זה . וכרוט'
 חבר סג"ל
 ות דבר טוב
 הקדוש וגם
 לפעלי טבא
 וס אדם הן
 יש וכו'
 ז"ב
 חונה בק"

הדור

אתם ראו דבר זה חדש הוא שקידם הנוכחי *
 הרבני המופלא ומופלג הוותיק * מוהר"ר יצחק
 בהמנוח המופלג בנגלה ונסתר * מוהר"ר אפרים אברהם
 זל"ס * מיושבי בהמ"ד דק"ק מקוליניץ * אשר אסף רוח
 לעשות חיבור לקודם מדברים הקדושים בלינה דנסורא הם
 עינים שורות בדברי חוכמת מוסר מהספר של"ס הקדוש *
 באמרים אחר הקולרים * הקדמונים שהקדימו ופעלו וט
 ועשו חיבורים מדבריו הקדושים אלו - ה"ס ספר המלצר
 וגם ספר חוכמת מוסר הנדפס אלל החומשים * אך החובב
 החכם הלז לרר מים בשמלה להציא לכל ענין וענין דבר
 הקדוש ודברי שאר קחברים ספרים הקדושים כדי להמתיק
 שפתים * ולהמטיך לב הקורא לשבין הענין על הכליתו *
 במעט הכמות ורוב האיכות * ועבור שראש ראיו
 הרבים הלוי צו שיכול לזכות בזה לכל איש לסיוח נולוי אלו
 באמתתחו בשבתו צביתו וצלבתו בדרך ע"כ לא מעשו א"ע
 הדור מלהסכים להוציא ספר הזה לאור אמרתי מאחר ש
 נפסח בגדולי הדור אדירי התודם * ובפרט מחותני
 בגאון נטר הגדול בולינא קדישא מוהר"ר ארי' יהודא ליב הו
 דק"ק מאהלוב : אמרתי גם אני הלעיר והדל בישראל
 אטמן ידי בללחת מלבא על החתום ועל הגלוי להיות גלוי לכ
 שלא ישיג שום אדם את גבולו לסדפים פעם שנית ספר
 הלז בלתי ידיעת המקבר הנ"ל מסך ששה שנים * כי
 המלודס פרוסה בין המדפוסים לבלתי ישיג איש את גבול רע
 הבאים במלאכת הקודש בהדפסת הספרים הקדושים * והש
 יחדל ויבא עליו ברכת טוב * ויגדיל תורה ויאדיר
 הכ"ד שמדבר לכבוד התורה :
 הלעיר הק' חיים במהר"ס זל"ס ה"ס יראר חונה פה ק"ק טשער
 והמדרינו :

דמת ה

בשפה ברורה מדבר אמאל הענין

* ידעתי גם ידעתי מיעוט ערכי *
 * כי באתי עד הלום * לגשת אל עבדך
 * על הספר הקדוש והגורל מרבינו
 * בודאי מן הראוי לשום מחסום צפי
 * אמנם עלור במילין מי יוכל מלהגלל
 * הנני מבקש ואומר מבלי ידוני
 * להסדרעם עלי מיסוד זה אשר קלן בנטיעות
 * של רבינו הקדוש של"ה וקנין במקום שאמר להאריך *
 * יתנו וסוף יתנו דרך קלרה * מי הכניסו לכך לפרד
 * ואם כה יאמר הממת בגיד ולא אכחד מצני
 * לאשר שאבי מורי המליח המופלג בנגות
 * ר"ר אברהם הלוי בן לאותו לדיק המפורסם בדורו
 * המואל חסיד מבראד זל"ה * הוא הורה דרך
 * עמינו שהקלתינו מידי שנת בשבחו * ור"ב הרובא היום
 * מספר הקדוש והנכבד של"ה * ממנו הים מתחיל
 * כידוע מדבריו כנאלי אשכולו ממחקים * וכולו
 * לא דיין שהן דבן * אלא שמכשירין אחדים לתחלה
 * גלל כן אחזתי בעקבי אבוהי ואמרתי ג"כ
 * לשקוד ולהגות תמיד בספר הקדוש והטהור
 * ועלה על צמתי אב לשקוד ולכות את הרבים ללקט אמרותיו
 * חיים חוכמת מוסר שלו * להיות מיוסד על כל
 * ופאשר הראה מקום למקום אחד בספרו
 * באשר הארכתי ביארתתי בפירוש כל דבר מקור
 * מעין כל איש * והוא פתח ג"כ מוסך
 * מה הקדוש מה ספר זהר הקדוש מה סנוגע לענין הפרשם * וגם
 * ועמק הדברים * ודבריהם
 * בוערים כנאלי אש * ילחיבו הלצנות דבש וחלב
 * והב לשון מרפא * ועשיתי לטובם כפיין חלי
 * למען ידע המעיין כי נחמדה לום הענין משאר
 * סג"ל המדברים ועסוקים באותו ענין

אמנם

* זי *
 * ילח *
 * זכר *
 * רות *
 * א *
 * יום *
 * לו *
 * זל *
 * טוב *
 * 37 *
 * זתיק *
 * יתו *
 * יאנו *
 * אל *
 * א *
 * אחר *
 * נחית *
 * לי *
 * לוי *
 * סה *
 * כי *
 * זול *
 * וחס *
 * יאדיר *
 * עש *
 * * *

אמנם **א"ת** בני נחמתי אולי מסגה היא • ואמרתי בלבו
במקום שאמרו להאריך אי אחס רשאי לקרר • ולא עשיתי עקידה
ממקומי להדפיס זאת • כילא מחנה איגס לספיקא ומספיקא
לא עקר נפשי עד מדבריה נפתח בגדולים ונסתיים בהטרים
עמוני • היות עלתם אמונה פיה כולם כאחד אשר עלו בהספמז
פס השיבו נגדי לא תיוול צתר איפכא לומר שב ואל תעשה
עדיף כי דבר גדול עלה במחשבתה וסב"ה ירפז למעשה •
כי כל המזכה את הרבים וכו' • ובודאי לרצונו הקדוש של"ה
יהיה ג"כ קורת רוח כי מי שיש לו ספר הקדוש שלו יבוא בארוכה •
ומי שאין גרו מסגת ולמוד דרך קלרה ומי ששנה זולא שנה זו
ותרווייהו איתנייהו • כי לזאת עתה צאתי שמואל הקטן הלוי
אחוי קידה והסתחוייתי שלא משבתי במחשבת פיגול חוץ למקומו ח"ו
אולי מן השם הוא זה לזכות נשמתו כמבואר בזוהר הקדוש פ' נק
מאן דמזכי לאחרא וזכותא תלי' בי' • ואחת שאלתי מאת
ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' להיות נאמר עלי נר אלמים טרם
יבנה ושמואל שוכב בסיכל ה' לסקוד על דלתותיו יום ויום וזכני
ללמוד וללמד לשמור ולעשות דברים בכחצן וזכות כל הקדושים
וזכות הגאון רבינו של"ה זל"ה יגן עלי בכלל כל ישראל : ואזכה
ללמוד תורה לשמה ולא ימוס התורה מפיו ומפי זרעי ומפי זרע
זרעי : ואזכה לראות בניס וצני בניס עובדים את ה' בכל לבבם
ובכל נפשם אמן סלם :

היום יום ג' שהכפיל בו כי טוב ק"ו לחודש מנחם אב
תקס"ב לפ"ק •

פ"ק יצחק שמואל בסמנוק המופלג צנגלה וצנסתה
מסור"ר **אפרים אברהם והלוי** זל"ה ס"ק מקולניץ
צנלאותו לדיק המפורסם בדורו מסור"ר **יצחק שמואל**
זל"ה ס"ק סנקרא בפני כל ר' **שמואל חסיד** מחושני קלאז

דק"ק צראר

פדע
ה
יס • ואני
ופרשה וי
תכן הק
פוכיתו א
והתאווה
עוד
מדבר
אשר תד
בקדושת
הנביא
צמות
שאבילה
אם כל
באלפא
ג"כ עכ
באורך
סוגא צ
חלם וצ
ראשית
מעשרו
ראשיה
מדברי
האביל
ואז ס
בשביל
צוקצ
בלום ל

התועליות

למעלות סמיו' הירבאות מפרש'
זוכן מכל פרטיות החורף
ארובה מארץ מדס ורחבה מגי
יס' ואני ארסט קלח מן הקלח כטיף מן הים הגדול בכל פרט'
ופרטה וישמע חכס ויוסף לקח' סור מדע ועסה טוב' סור מדע
תכן הקבא הוסס' וסכב' מוליאין את האדם מן העולם כי הם
סוליתו אדם הראשון וכל זרעו לדורות מן העולם' הנחם קנאס
והתאווה לחוס וכן חוה ראתס כי תאוס לעיניס ורדפה אחר סכבוד
להיות באלקי' :

עוד לקחת מוסר לראות כל עמל אדם לפיהו' דהיינו לסון סדע
וגס מאכל פיהו הסבור לו לכל הי' תקנה זולת לנחש
סדברה להיר' ואדם וחוס הטאן במאכל האסור להס ועץ
אסר חדע כי לא עץ מאכל הוא איתו חכרות' ע"כ לסוסר מאוד
בקדושת מאכלים שלג יסי' זו סוס גדנוד וספיק ספיקא' יחוקאל
סנביא לא אכל מבהמה ססורס בס חכס' דק כל אכילתו בקדוסי
במוחר' וכמו סהאכילס מהסרס דסמאלס גורמת מיהס' כן
סאכילה הקדושה סנרמוז במה סאמר מכל עץ סגולתאכל' וסרמס
אס כל סי' ס"ס כ"ל אוליות מאכל' וסארכתי מאוד בזה העני'
באלפס ביתס בלות' קדוסי בענין קדושת המאכל' וסס נחבתי'
ג"כ ענין המאמר ברשית בזכות חלה סדומס וביכורים' וענין סס
באורך הכל סיין בבטן' (ובזס יחבאר מאמר בדרשית רבס ר'
סונס בשס ר' סתנה אומר בזכות' ג' דברים נברס העולם בזכות
חלס ובזכות מעשרות ובזכות ביכורים' בדרשית ברא אלקי' ואין
ראשית אלס חלה סנאמר ראשית עריסופיכס' ואין ראשית אלס
מעשרות סמד"ס ראשית דגנך ואין ראשית אלס ביכורים סנאמר
ראשית ביכורי אדמתך' ומפלפל מאוד בלדיכות אכל חוכן
סדברים סכלל העולם אדם ססוס לדיק ואוכל מן סמוחר לואס
סאכילה במקום קרבן' כי הלויק מדמס סלודס ליונרה כביכול
ואס סאכילתו סמקודשת באכילה המוצח' כי אינו מוכל דק
בטביל נפשו סתסארה דביק' בגוף לעבודה בוראו' אכל סנת דק
גוסקב"ס ספגס בנסמתו אס לריך הוא לעשות קרבן לעלמו לקיים
פלום לרמוק סנעסס קרוב' וזהו סהעגת' סמקריב את עלמו בי

די כלני
זי עקידס
ומספיקא
בהטריס
בהספמז
אל חעסס
מעסס
קדוסי סל"ס
ובארובה:
א סוס זו
קסון סלוי
למקומו ח"ו
קדוסי פ' נס
אלתי מאת
סיס טריס
ס ווס וסכני
ל סקדוסיס
: ואזכס'
י ומפי זרע
' בכל לבסס
נחס אב
לס וננסתר
"ק מקולנין
שמואל
חוסני קלאו

שוא הבהמה בעלמו מאחר שנחרתק נמשל כבהמות נדב
סוד מדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבקר מן הלאן תקר
קרבתכם * הרמז מדם שנחרתק לריך להקריב את עלמו וזה
מכם * מבל מי שהוא קרוב ודבק בהסס הוי' אז כביכול הסס
עליו ואז מן הבהמה וגו' הקריבו את קרבתכם : ר"ל מה שאוכל
אתם זכו קרבן וזהו קרבתכם :

ועשה

סוב כל אדם ילמוד מקומו להיות נדיב לב להטע
לזולתו מלך נדבות לבו לא על מנת לקבל גמול * פי' זמ
אינו נקרא נדיב רק הוטר * כי חושב אני לדודי ודודי לי * וילמוד
מהקב"ה אשר צרא העולם מלך נדבתו הטובה להטיב לזולתו
דהיינו להנבדאיים ואין לורך להקב"ה בהעולם רק צראו בנדבתו
הטובה דלה להמליא מליאות שיקבלו הטובה ממנו :

עוד

ללמוד מהקב"ה ליקח מוסר מדת הענו' מהס"י שהי' נמלך
בקטן כמו שפרט"י בפסוק נעשה אדם בללמינו :

זכור

ימות עולם בדיאות של כל יום ויום מעורר האדם לענין
גדול ועלום כחצתי בארובה במהכת חולין שלי עיין
עליו כי שייך לכאן * (ושם יתבאר על כן בכל יום ויום יקדם את
עלמו ויעיין זה היום באיזה מדרגה עומד אם נפש או רוח או נשמת
ויעשה כן לעומתו * הכלל העולה ראוי שכל יום ויום ישפיע
בו מקדושת שבת כל א' כפי יכולתו אם מקלת היום או רופו או כוח
לפעמים והוא יחבטל ממלאכתו ויחבדוד לעסוק בת רה ויפס
מחפצתו מעסקי העולם כי אין ראוי שיעסוק כל היום במלאכה
כמ"ה בזוטר הקדוש כגוונא דא אינון דלא מהימני ב"י בקב"ה
בעאן באורחוי לאסהכלא ואינון בעאן לאטרחא גרמייהו כל
בחד מוונא ימא ולילא דלתא לא סליק בדייהו פתא דנהמא
גרים לון האי בגין דלאו אינון בני מהימנותא עכ"ל * ולכן
לאדם לעשות תורתו קבע ומלאכתו עראי כמו שאמר במס' ל
ר' אומר הוי ממעט בעמק ועסוק בחורה ואם בטלת מן סח
(וכו') :

ענין

כחנ"ו אור נחשפך לעור ע"כ לריך אדם לזכך חומרו לה
חומרו לאור ולעתיד אור חדש כו' בכלל זה שיקבל יסו
באהבה כי בהם נחלם החומר ונזדכך ואפילו המיתה היא טו
במאוד ויקר בעיני ה' המוחס לחסידיו * ועיין בעמק דרכם
פ"ה מ"ה ע"פ ועתה פן ישלת ידו ולקח גם מעץ סחיים ואכל
לעולם

יד
פחת ה
שמד ת'
מללת
לומר
יגאלו
וגו'
בגית'
כאש
דרי
חשמ
נאמ
סנה
אמר
זכר
קנו
בה
דר
ולל
הל
וב
פי

מוסר באם היה נכסל באיזה חטא היכו...
בה דאל"כ עבירה גוררת עבירה * הנה כשפיו שב קין
קב"ה הלא אם תיטב טאה וגו' אז לא היה חוטא אה"פ
שב בא לידי עבירה גדולה של פסיכות דמים וגם כפר
ע"לית דין וליה דייק כו' כדאמר בהרבות יונתן * סטיבנו ס'
אלך ונטובה חדש ימינו כקדם אמן :

ד מלאחי צפ' זו צספר ליוני שהצד פירוש על התורה החכם
הטלום הקדוש ר' מנחם ליוני * וז"ל הלכהי צספר יסן למס
פחת התורה בצראשית אותיות צרא"ש ת"י * מלמד שבית ראשון
צמד ת"י שנים * ד"א צראשית אותיות צריה אם מלמד שהמילה
מללת מאור של גיהנם * **ד"א** צראשית אותיות שנת יר"א
לומר שבזכות שנת ביסמרו ישראל שנת נברא העולם ובזכותו
יבאלו * שנאמר אשר ישמרו שבתותי וגו' והביאוהם אל הר קדשי
וגו' * **ד"א** צראשית בנימי שני עולמות * **ד"א** צראשית
בנימי * חלמידי חכמים אם שנאמר הלא כס דברי
באש * **ד"א** צראשית צרא אלקים בנימי * הורה ונביאי' וכחובים
ד"א צראשית בנימי אברהם יסחק וישראל *

פרשת נח

זהירות גדול ופמירה ותידה במאוד מאור צברית המעור
ראם מה עלתה לדור המבול * ולקדם עלמו צבעת
השמים מאוד ולזווג להגונה ובעה הזיווג קדושים יהיו דאל"כ עליו
נאמר ארור סוכב עם צהמה כמ"ס רז"ל וזהו רמז בצרפה זו לכל
הצהמה הטורה תקח לך שצעה שצעה איש ואשתו ומן הצהמה
אשר לא עסורה היא שנים איש ואשתו גם מעוף השמים שצעה שצעה
זכר ונקבה יוקסם למה שינה הלשון אלל בהמ' אמר איש ואשתו * עוד
קנה איך שיך לומ אישית צצהמה אלא הרמז שדור המבול נתקיים
בהם ארור סוכב עם צהמה ובם כצהמה וכצהמה כמותם * ועל
דרך הסוד אפשר קלח מהם נחגלגלו בצמהות ואז שפיר איש ואשתו
ולא זכו להחגלגל צעופות וברוך הוודע * וכבר הארכתי בענינים
האלו באות ק' קדושה (ועתה החזונן סיד הזיווג כמה הוא גדול
וביחוד ילסרך האדם להחקדם באותה שעה לכיון צדוגמא העליונה
שי בפנהמתה וכוונם סיכוון האדם באותה שעה יהי' העובר
פגולה

זק
וזה
הסס
ה שאוכל
לצ להטע
מול * פיזם
י וילמוד
טיב לזולתו
או בנדבחו
:
הסימלך
נו
אדם לענין
לץ שלי עין
ום יקדם את
רוח או נסמ'
ויום יספיט
דופו או כו
ת רה ויפנ
ום במלא
בקצ"ה
יהו כל
דנהמא
ולכן
צמס' ל
מן סח
ומרו לה
תיקבל יסו
סוא טו
וק צרכם
ויים ואכל
עוד

והצב אליו הנשמה באחד מן הלדדים אשר יטה עליו ומיד
 אליו אם יטה עלמו ללד הטוב הנשמה הצב אליו ממקום קדוש
 ואם יטה עלמו ללד הרע ולא יתקדש באותה שעה ימשיך נפש
 ממקום טמא ועל הנולד משם נאמר וזרו רשעים מרחם וגו'
 ונחייב בה' בגדו כי צניח זרים ילדו ואלה הם עזי פנים שצדור
ג הליוני כחב צמפרו מהענין הצריח המעור וז"ל צפי וילא
 [גילג את המקלית אשר פילג צרהטים וגו' הגם לך כול
 המקלות אשר מלאתי במגלת סהרים וזה באמה ממה שנאמר כי
 אל דעות ד' ולו נתכנו עלילות ללמוד לבשר ודם שיטתו עלתם
 צמעת תשמים ויזהרו מכל חשבה דעת כי כפי החשבה וסדרה הם
 יב"י העובר * פקת עיניך וראת ולבך שיה לדעתי כי הצמעות
 שאינם צניי שכל היו לים כח להחלצם ולהלטייר מן הדומה ב"ם
 האדם שהוא בעל השכל ומחשבו וידע ללייר בכת מחשבתו עם כח
 המדמה מה שיחפץ אם טוב ואם רע אין ספק מי שיטהר עלמו
 צמעת חשמים ויהרסר בצדק מעולה ויליד צלמו וצדמותו) והזהר
 הקדוש כחב כמה פעמים צפרטט זו והזהיר צמעת הדבר ב"ם
 וביולא בזה כשים השתתה יפס אדם דגליו ויסתר במהחרים ולא
 ילא משהא ביתו שלג יביט בו המסחית כי כל זמן שאין המסחית
 רואה פניו אינו יכול לשלוט עליו * והנה בהמבול היו המסחית
 על כן כתב מציל מים אף שהיו מים היו בהם מסחית ופמו מבול
 ולום הקב"ה לנת שיסחיר עלמו ממנו להיגו בהחיצה כדי שלא
 יקטרגו על כן נאמר נפשו ירחק מכל השחתה ויסחיר עלמו עד
 צי יעברו דועם :

לדור

ויב

במה ידעין אני ומי למלך

ויאמר ד' לנת בא אתה וכו' מכאן למדנו שאין רשות לאורח
 לכנוס בבית להחאכסן צו כ"א צראן וצדמות צ"ה
 שכן נח לא רצה לכנוס בחיצה עד שהקב"ה בעל החיצה ליזוסו
 שיכנס בה ואלו ויבא נח וגו' *
כי אומך ראיתי לדיק וגו' מכאן למדנו שלא יחצל אורח
 בביתו אלא כ שאינו נאמר צעיני צ"ה ולמדנו מכאן שאם
 צ"ה נותן לירשות לכנוס להחארת צביתו אין רשות להאורח
 שסוא להכניס עמי אורח סאחדים אם לא צ"ה צ"ה סנאמר
 בא אחי וכל ביתך וגו' וכל זה פה צ"ה זוכר בהרים :
ומהענין האורחים [כתב רבינו יונה צספר היראה שלי ואם
 יבא אורחים לביתו יבניסם לביתו צסבר פנים
 יפות

ויהי כיום זה לך זמן ימים שנים להם לאכול כי פעמים בא העני ולא אכל
 הוא בום לשאלו * ויהן להם לחמו ומימיו אח אשר יאכל בפנים
 אירות ואף אס הי' לצבו עלצו ודאגה יסתתם מלצו בפניהם
 להם לדבריו ויהן להם למשיב נפם ואף אס יהי' לו אלה עבדים
 הוא בעלמו ויעמד עליהם מי לנו גדול באברהם ששים
 לו כפי עבדים וטפתות שנאמר וזני ביתו * טעפ"י
 כדברי רבותינו ז"ל * וזכר מה שעשה ע"י עלמו
 ל"ס לישראל בכבודו ובעלמו ואל יספר לפניהם כך וכך
 לי קלת תלאותיו כי דברים אלה סוברים את רוחם במדומם
 כי בשלם אשר כן וכמעט אין לו סבר בעמלו ויכבדם
 אלוניו באברהם שקרא' אלוניו וגדול הכנסתם יוחר
 אפני הפנייה ובשעת האוכל יראה א"ע כמלטר סאינו
 להם זיוחד וכן הוא אומר וחקק לרעב נפסך חלא
 ענינו אלוניו ילינו אלוניו יכניס צמיט צמיטותיו
 מנוחת השיף צמיטותו טוכז * צטונו ויו חר עוסף לו נחת
 מן המכילנו ומסקיהו וגלגל סוף החוזר
 ויהן להם פת להם לדרך כי על פת
 לא אשר לא נתן יסותן לדוד פת לחם בהפרידו
 ונהרגו כהני נוב סמונים ותמטה נוסאי אפור
 לו מהת נדבח ירך)

להתרחק מאד מן הסכרות לא ולמד מה אירע לנת
 מהסכרות וי"ג פעמים * * נרמו בפדסה זו סל
 סכרות :

מאמר מהזוהר הקדוש פ' נח דף ס"ח ע"א :

(ויבא) נח וזניו ואשתו ונסי בניו אחו * ר' תיא פתח ואמר
 אס יסחר אים במסתרים ואני לא אראנו נאום ס' *
 כמה אינן בני נשא אפוימן ליבא וסחימן עוינין ללא * משגיחין ולא
 דעין ציקרא דמאריסון דכחיב בני' הגלא את הסמים ואת הארץ
 אנו מלא היך צעו בני נשא לאסתתרא מחוביהו ואמרון מי דואנו
 ומי יודיעני וכחיב ויהו במחשך מעשיהם * לאן יחטטין מקמי *
 למלא דבני שלטין ועביר החות ארעא סמירין סאידין (פי' חדרי'
 ססתרי' ומזקים תחת הארץ) * * * * *
 ליומן סרדו בני פלטין
 במלכא

סר יטה עלמ
 מקום קדוש
 ה ימסך נפ
 ס מרחם וגו
 אים סכדור
 וז"ל צפי' ילא
 הגם כך סוד
 זה שנאמר כי
 נטתו עלמם
 סס וסרהר
 י כי סכסמות
 ין הדומה ב"ס
 סבתו עם כח
 סיטתו עלמו
 זותו * הזוהר
 הדבר ב"ס
 סתרים ולא
 זאין הסמיות
 סיו הסמיות
 וסמו סבול
 יבס כדי סלא
 זיר עלמו עד
 רשות לאורת
 ובסמות ב"ס
 חיבה ליווסו
 יחצל אורת
 זו סכאן סאס
 להאורת
 ב"ס סנאמר
 :
 יאה סלי ואס
 סכס פניס
 יפוט

במלכ' אסחר עלייהו מלכא בגייסוי מה עבדו עאלו וסמירו גרמיו
 תחות נוקבי פסירין אמר מלכא אנא עבדיה לן ומקמאי א
 בעין לאתמרא הדא דכתיב אס יסחר אים במסתרים ואני
 אראנו נאום ה' * אנא הוא דעבדיה נוקבי פסירין ועב
 חסוכא ונהורא ואתון איך יכלין לאתמרא קמאי * ת"ק כד
 נס חטי קמי מריה ואמטיך גרמי' לאתכסיא קב"ה עבד בי' ד
 באחגליה * וכד ב"ג אדכי גרמי' קב"ה בעי לאסחרא לי' דל
 יתחזי' ביום אף ה' * דוודאי אבעי לי' לאינס דלא יתחזי' קמ
 מחבלא דשריא על עלמא דלא יסתכל בי' דהא כל אינון דאתחזי' דר
 קמי' איה לי' רשו לחבלא והיינו דקאמר ר"ם כל ב"ג דעיני ביטל
 שניי דמחבלא שריא עלוי' ואיהו מחבלא דעלמא איקרי ולבעי ל
 לאינס לאתמרא מני' ולא לאתקרבא בהדי' דלא יתוק ואסור
 למקרב בהדי' באחגליה ומשום הכי מאיס רע עין בעי לאתמ
 מני' מקמי מלאך המות על אכ"ו מה כתיב בצלע' נאום הגב
 שחיס העין דעינא ביטל הוי' לי' * וככל אתר דהוי' מסחכל
 הוי' אתטיך עליה רוח מחבלא * ובג"כ הוי' בעי לאיסחכלא
 צישראל בגין דיטלי בכל אתר דעיני הוי' מסחכל * מה כתיב
 וישא בצלעם את שניו דזקיף עינא חד ומאיך עינא חד בגין לא
 צישראל בעינא ביטל ת"ק מה כתיב וירא את ישראל סוכן ל
 חמא דשכינת' חפיה עלייהו ורביעא עלייהו מתחקנא בחריה' סב
 תקותה ולא יכיל לשלטאה עלייהו עיני' * אמר איך איכול ל
 דהא רוח קדישא עלאה רביעא עלייהו וחפה לון בגדפסא ס"ד
 כרע שכב כארי וכלבי מי יקימו * מי יקימו מעלייהו בגין
 דיחגליין ושלטא עינא עלייהו * ועל דא קב"ה בעא לחפיה לנח
 לאסחרא מעינא דלא יכיל רוח מסאבא לסלטה עלי' בגין דלא
 יתחבל :

פרשת לך לך

בוזיהר צפ' זו בסחרי חויה מפרש כל ספרטה סזו על ענין
 הנפש והגוף ואברהם סוד הנשמה * ושרה סיד
 הגוף נקי ולוט הוא סילא"ר האריך מאוד בהנשמת ע"ש * מלוה
 לאדם טיקרב קרוביו בכל יכולתו ונלמוד מאברהם עט לוט שמסר
 גופו עליו * אגם נא ידעתי כי אשם יפת מראה את עד עכשי
 לא

צברתם ליב וילמדן אביי
 R. L. SILBERMAN Chief Rabbi

רשת שליה לך לך

בה מחוך לניעות שביניהם * ראה האך גדל הלניעות
 אפילו בין אים לאשתו שיהיו לנועים ובייטנים ביחד :
בברם כבד מאד במקנה בכסף וזוהב וינך למסעיו כבד
 פירסתי למעלה הגה מסעיו הי' מהסגה להסגה
 לא לאשמועינן שלא סס עינו על העושר שלא לפקח בעיני ממנו
 הדרוית ולא רלה לבטל עבור זה רגע מלמודו * להרחיק ממוד
 יתחזי' קמחחלוקת וצאם ח"ו מחחיל איזה ריב לכבוד תיכף אס' הריב כמו
 אינון דאתחזי' דר' רז"ל על פסוק פוטר מים ראשית מדון וכן עשה אברהם
 דעיני ביטול ע"ה שסמר בלוג אל לא תהי מריבה בינינו * ושמעתי
 רי ולבעי לוימות בחיבת מריבה שסמר בלסן נקיבה ולא אמר אל תהי ריב *
 יתחזק ואסור לא ריב כבד החחיל בין הרועים אמר אברהם למען ססס
 לאסתמר ופסיקו דברי הריב ולא יוליד כדרך המחלוקת שתמיד עושה
 נאום הגבירי ומתרבה * עז"א אל תהי מריבה לסן נקיבה באשה המולדת
 מסחכל בני פרי מפרי * ודי זנה שתחחיל הריב * יחי' כוכר שאינו מוליד :
שלח להנות ממעשה נסים כדאיחא במס' תענית לא רלה
 להנות מסמיטים שנתמלאו בנס בחדה * וכן
 חס' שבה לזה שגעשי דריו כדדי אסס שחצו לגריעותא
 נסתנו עליו מעשה צראשית ודבר זה נלמד מאברהם שסמר אס
 וסוט ועד שרוך נעל ואל תאמר אני העשרתי את אברהם כי כבד
 וצטיחני הקב"ה על עישר * וקסס היעשה ס' ארובה צטמים
 ומסר לו כסף וזהב אלא וודאי הקב"ה יזמין לו סיבה להעשירנו
 א"כ זו הסיבה * אלא הענין שכל הנלחן הזה הי' מחוך לטבע
 שמעשה נסים וכוודאי אין כוונת הקדוש ברוך הוא על זה
 כל מה שזמין הקב"ה לאדם יביר את עלמו כי מלך
 מעשיו אין ראוי לכך אלא הקב"ה עושה עמו צדקה לא ולמד
 מאברהם אבינו שהצטיח לו הס"י הצטחות וסמין אברהם לס'
 ואותן הצטחות ויחסבה אברהם לצדקה להקב"ה * (איתא בזהר
 הקדוש בצטמוק ויהי ססמס לבאר ר' חזקי' פתח ואמר ויהי ססמס
 לבא ותרדמה נפלה על אברהם והנה אימס חסכה גדולה נופלת
 עליו דא יומא דדנגא קשיא דאפקי לי' לצר נס מהאי עלמא
 דתניא האי יומא דבר נס נפיק מהאי עלמא ההוא יומא דדניא
 דבא דאתחשך שמשא מן סיהרא כמה דכתיב עד אשר לא החשך
 ססמס דא נשמחא קדישא דאתמנעת מבר נס תלתין יומין עד לא
 יפיק מעלמא והס הוא גולגל דאתמג בה מני' ולא אחחזי' * ס"פ
 אתמנעת

מירדו גרמיו
 מקמאי א
 יס ואני
 ירין ועב
 ח"ק כד
 ביד ב"י ד
 דא לי' דל
 יתחזי' קמח
 אינון דאתחז
 דעיני ביטול
 רי ולבעי ל
 יתחזק ואסור
 לאסתמר ופ
 נאום הגבירי
 מסחכל בני
 להנות ממע
 להנות מסמי
 חס' שבה ל
 נסתנו עליו
 וצטיחני הק
 ומסר לו כ
 א"כ זו הסי
 מחוך לטבע
 שמעשה נס
 כל מה שזמ
 מעשיו אין
 מאברהם א
 ואותן הצט
 הקדוש בצט
 לבא ותרדמ
 עליו דא יומ
 דתניא האי
 דבא דאתח
 ססמס דא נ
 יפיק מעלמ
 אתמנעת

אמתנות מני בגין דנשמתא קדישא סלקת וסתעברת מני' ול
 אחתיו * דלת תימא כד מית בר נש ואחלש האי נשמת
 אסתעברת מני' אלא כד תיהו בתיי בתוקפי' אסתעברת מני'
 האי נשמתא ולא נהרא לרוחא ורוחא לא נהיר לנפש
 כדן לולמא אסתעברת מני' ולא נהיר לי' מהאי יומא בוגא * מכר
 עלי' ואפילו לפרי שמיא מאי עמא בגין דנשמתא הא סליק מני'
 ורוחא לא נהיר לנפשי' כדן נפשא אחלשית ומיכלל' וכל האובחא
 דגופא' סלקא מני' וסתעבר * ואמר ר"י אפילו כל זימנא דנפשי'
 איניש צבי' מדעי' ולא יכיל ללמא נשמתא אסתעברת וסלקא מני'
 וכדן לא נהיר רוחא לנפשא עד דדיינין דינא דבר נש * ואי דייני'
 ליה לבר נש לטב כדן נשמתא אסתעברת לאתר' ונשירא לכולא
 הא בזימנא דקיימא מלה בדינא ובזימנא דנא קיימא מלה בדינא
 חלחין יומין אקדימות נשמתא לכלא ולולמא אסתעבר מני'
 האנא בזימנא דדיינין ליה לבר נש ליילא סלקין לנשמתה' לבי' דינא
 ודיינין על מימרהא והיא אסתידת בכלא ואסתידת בכל רעיות
 דבר נש ובעובדין לא אסתידת דהא כולהו בספרא בחיבין ובכולהו
 דייני' לי' לבר נש * בההוא שעתא דדיינין לי' לבר נש לעילא
 כדן דוחקא דגופ' אסתכת יתיר משאר זמנייא * אי דיינין לי'
 לטב כדן ארפין מני' וזיעא אהבקע על גופא ונשמת' אסתעברת
 לזחר ונהרא על כלא ולא סליק בר נש מבי' מדעי' לעלמין עד
 דדיינין דינא לעילא * ואי תימא כמה חייבי עלמ' כמה רשיעי עלמא
 קיימין בקיימיייהו * אלא קב"ה אסגת בדיני' לבר נש אף על גב
 דהשתא לא זכי והוא חמי דהא לבחר זכי דאין לי' לטב * או לזמין
 דאוליד בר דיחוי ובאם בעלמא ועל דא קב"ה דאין לי' לטב וכל
 שזדווי ולינו לטבא * ובכלא אסגת כמה דכתיב חי אני נאם ה'
 וגו' אם אהפוך במות הרשע כי אם בשו' רשע מדרכו ומי' *

פרשת וירא

וירא

אלנו ה' באלני אמרא לפי שנתן לו עלם על סמילם
 לפיכך נגלה עליו בחלקו * וסרבה שאלים איך
 אברהם אבינו שאל עלם אם לקיים לווי המקום וכל התירולים
 שראיתו בזם אין בהם קורת רוח * ונראה בעיני ח"ו שסי'
 שאל עלם אם לקיים מאמר המלך אך שאל עלם איך יאחז לדיק דרבו
 בשמות

ראות שיק
 מול את י
 מול * ו
 בינו ליע
 וסר אס
 וז והיות
 ברהס א
 ותו הקצ
 עשה אס
 בזה עס
 יאמר
 מהוא מ
 בייטיב ל
 שהס נוח
 לחס וגו'
 ויאב
 למעלה
 למטה
 וענין ל
 של פטי
 בי
 מלהזכ
 לכחוב
 ארז

דת מני' ול
 האי נשמח
 עברת מני
 נהיר לנפש
 בוגל מברו
 וליק מני
 כל האובת
 זמנה דנפ
 והלקא מני
 ופי דייני
 לכול
 מלה דדינא
 מני
 לבי דינא
 בכל רעיו
 בין ובכולו
 ד נס לעילא
 אי דיינין לני
 זת' אהדרת
 לעלמין עד
 ישיעי עלמא
 ש אף על גב
 או לזמנין
 לי לטב וכל
 אני נאם ה'
 בו ומי')

ראות שיקיים מאמר האל דהיינו בי לטווס
 מול את ישמעאל בנו וכל מקנה כספו ואולי לא יגותו את על
 מול * והא ראי' שישמעאל התפטר שלא עכב והי' לויך אבר
 בינו ליעץ איך יבנה אותה ומס ידבר על לבס * ללמוד
 וסר את בן מלוס לידו וחיטץ באיך ומס ובתיה אופן היו
 וזב והיוחר פריד וק יס ועלת ה' היא הקוס * עוד יש לו
 אברהם אבינו קיים כל התורה בולה ובמלות מילה ידע שי
 אותו הקצ"ה על המילה וקודם גלגלוס היה אברהם מהרהר
 עשה אם ימול את עצמו או ימתין עד מילה הקצ"ה אותו וי
 בזה עם ממרס ונחן לו עלה על המילה הזו בלומר על מי
 בזמנה גלוס לו המקום בי בן המלוס יותר מהודר :

יאמר

ה' אם נא מלאתי מן בעיניך אל נא תעבור מעל
 עבדך * ראוי למי שיטיב לאנשים שיראה להם
 שסוא מקבל טובה מהם במה שיקבלו ממנו לא שיהפאר על הטוב
 שייטיב להם * ולזה אמר אברהם הרמה גאלו האנשים
 שהם נותנים לו מתנה בצואם אל ביתו לקבל טובתו * ואקחם פת
 לחם וגו' ואל הבקר רץ אברהם * אברהם אמר מעט ועשה
 הרבה :

ויאכלו

בב"ר ר' תנחומא בבב"ר אליעזר ור' אבין בבב"ר
 ר' מאיר מחנא אמר געלת לקרחא הלך בנימוסא
 למעלה שאין אכילה ושת' געלה חטה למרום ולא אכל * אכל
 למטה שים אכילה ושת' ויאכלו * בל הפרשם זו זס' הפיכת סדום
 וענין לוט וכו' יש בו רמזים גדולים והוכחה מוסר מענין יוס הדון
 של פטירת גשמה האריך מאד במדרש הגעלס מהזוהר הקדום
 בפרשם זו זיל קרי בי' :

בי

ידעתיו למען אשר ילוס את בניו ואת ביתו אחריו * דבר
 גדול מאד הוא הוכחה מוסר אל לבנו ולביתו ולא יזע
 מלסוכיתם חמיד בלימי חיינו ואף אחרי מותו יניח להם מוכרים
 לכחוצ דברי מוסר ולהגחיל המוסר לכל אחד ואחד בלמה שביך
 לו זסו גרמו בחיבת אחריו :

אדרה

נא ופראתם וכן לעיל בדור הפלגס מוסר לדויניס
 בן כפרש"י :

ויקומו

ב

ויקמו

ממס האנשים ויסקיפו על פני סדום וז"ל הזוהר
 סקדום ר' אליעזר אומר ח"ת במה הנשיג קב"ה
 פוזבו עם כל צדיק וכ"ס לאינון דאזלין במורחוי דאפילו בעלג
 דבעי למידן עלמא איהו גרים למאן דרחיס לי' למזכה במלח ע
 לא ייהי סהיא דינא לעלמא דתניון בשעתא דקב"ה רחיס לי' לבח
 בש פסדר לי' דורנא ומאן מיהו מסכנא בגין דיוכיה ביי' וכיון
 דזכי ביי' איהו אמטיך עליו מד חוטא דמסד דמתמטיך מסכר
 דימנא ופרים אריטיה ורשים ליה בגין דכר ייהי דינא לעלמא
 מהוא מחבלא יזדר ביה וזקיף עינוסי וחמא להסוא רפימא כדון
 אסתלק עוני' ואזדרר ביי' בגיני כך אקדים לי' קב"ה במה דיוכי

והיה

כד בעא קב"ה לאייחאה דינא על סדום אזכי קודם
 לאברהם וסדר לי' דורנא למזכי פמהון בגין לסוזבי
 ללוט בר אחו' מתמן סה"ד ויזכור אלקים את אברהם ויסלח את
 לוט מתוך הספכה ולא כתיב ויזכור אלקים את לוט דהא בזכותא
 דאברהם אשתו. ומאי ויזכור מאי דאזכי קודם עם אינון הלח
 מלאכין. כגווגא דא בר נש דיוכי בלדקס עם בני נשא בשעתא
 דדינא שרי' בעלמא קב"ה אדכר לי' להסוא לדקס דעביד בגין
 דככל שעתא דזכי בר נש הכי אכתיב עלי' לעילא ואפי' בשעתא
 דדינא שרי' עלי' קב"ה אדכר לי' להסוא טיבו דעביד ובה עם בני
 גשא כמס דאת אמר ולדקס חליל ממות בגין כך אקדים לי' קב"ה
 לאברהם בגין דיוכי וימזיב ללוט עכ"ל :

דינש

אברהם וכו' וזמדרם הגעלם מסוסר אמר ר' מלוח לו
 לאדם להחפלה על הרשעים שיחזרו למוטב ולא יכנסו
 לגיהנם דכתיב ואני בחלוחם לבושי שק וגו' ואמר רבי אסור לו לאדם
 להחפלה על הרשעים שיחלוקו מן העולם שאלמלא הלכו הקב"ה
 להרחיק מן העולם כשטי' עובד ע"ז לא בא אברהם אבינו לעולם
 ואצטי יה לא היו ומלך דוד ומלך סמשיח והסודרם לא נתנה וכל
 אותן הצדיקים והסמידים לא היו בעולם :

אל

הבט אחריך כשגוהן הקב"ה לאדם טובים שאין ראוי לו סלך
 עלמו יכלם ויבוס ומכל סכן שלא יעשה גבסות ע"כ וירא
 ללוט די לך בזה: אבל אומה ישראלית שבהר סיני בלאת' מתלרי
 וסיו הנסי' ראויים לבוא כתיב אשר עשה ד' אלטיך במלרים לעיניך
 פי לא די סלליתם פסמכות אף עיניך דואות בכל מכה אשר פס
 במלרים

פרשת
 במלרים זהו
 לילה אחת
 בנות לוט
 הי' עבירה
 מלריך אדם
 ויהי
 ע"כ מדה
 הן בעד
 והוביר
 דוסי' דר
 אינה אה
 את אבימל
 תוכחה או
 סעבר ע
 העקי
 מצרים א
 שאר הע
 דליו סמ
 מלוח יח
 כדרך ש
 מוסה א
 אינה ע
 במ

במלרים זהו לעיניך ארז"ל לעולם יקדים אדם לדבר מלום שבטביל
 לילה אחת מקדמה הלעירם כו' ככה בוחן לבות ידע שכוונת
 בנות לוט הי' לפס שמים אף שהמעשה עלמו נראה מכוער מ"מ
 הי' עבירה לשמה וקבלה סכר על המקדמות את עלמה ומכ"ם
 שלריך אדם להקדים עלמו במליות המקודם' בכל מיני קידו' שאפס'
 ימי' גריו ווריו :

וה' פחד את שרה' ולמדו רז"ל מזה המחלל על חבירו וסוף
 לריך לאותו דבר הוא נענה תחילה כו' ורש"י הביא זה *
 ע"ם מדה טובה ומליות רבה עושה אדם כשמהפלל בעד לרה אחרי'
 הן בעד רבים ואפי' בעד יחיד כמו שדויקו רז"ל בלסוגיהם ואמרן
 המהפלל בעד חבירו :

והוביח אברהם את אבימלך אמר ר' יוסי ברבי חנינא החוכר'
 מביאה לידי אהבה שנאמר הוכח לחכם ויאסבך הוא
 דעתי דר' יוסי בר' חנינא דאמר כל אהבה שאין עמה חוכמה
 אינה אהבה אמר ר"ל חוכמה מביאה לידי שלום והוכיח אברהם
 את אבימלך הוא דעתי דר' לקים דאמר כל שלום שאין עמו
 תוכחה אינו שלום * ע"כ אם יש לאדם טמא בלב על חבירו מחסב
 מעבר עליו הדרך לא יטמוס אוהו בלבו אלא יוכיח את חבירו
 ויקבל החללותו ויהי' אהבה ושלום ביניהם :

העקידה ילמוד אדם מוסר וימסור נפשו על קדושת השם
 יחברך ומכל שכן שימסור אבר מאבריו או
 חבירם איזה תאום כגון לעמוד בהשכמה לחורם ולחפיל' או לשבו'
 שאר העוונות וכן שיחם בסילה וכיוצא בזה יבטל רצונו מפני
 רצון המקום * עוד יחשוב אדם בא לידו איזה עבירה או איזם
 מלום יחשוב אולי הס"י נכס אותי עתה אם אעבור או אקיים
 בדרך שניסם את אברהם אבינו ובודאי אלו ידע האדם שהקב"ס
 מניסם אוהו עת' הי' מזהר מאד ע"כ יחשוב האדם תמיד בצוא'
 איזה ענין לידו כי בן היא מדה של הקב"ס שולח איזם ענין לאדם כדי
 לנסותו ואשרי אדם שה' אלהי במחשבתו תמיד :

פרשת חיי שרה

במדד'ש הנעלם מוסר הקדוש דמוז בואת הפדמה ענין
 בגוף והנשמה וענין טובני עפר וזמנ'התי' וכמה חוכמה
 מוסר

ל הזוהר
 קצ"ג
 לו בעל
 זלה
 לני לב
 ביי וכיו
 שכתב
 אל עלמ
 ימא כדן
 דינכי
 אזכי קודם
 בין לסו
 ויסלק
 א צופת
 מינון הל
 א בשעת
 צביר בגי
 י צטעה
 בה עם ב
 לי' קב"ס
 ד' מלום לו
 ולא יכנס
 ד לו לאדם
 לקו הקב"ס
 בינו לעולם
 נתנה וכל
 ד' או לו מלך
 ת ע"כ זירז
 וה' ממלרי
 רים לעיניך
 אם אמר פס
 ים

מוסר יולא מזה * חוספחא מהזזר הקדוש זכאס איהו מתן עשינו *
 לאזעיר גרמא צסאי עלמא כמא איהו רב ועלאה צסאי עלמאי אליעזר סיו
 וסכי פתח רב מתובתא מאן לאיהו זעיר איהו רב מאן לאיהו רב פתחו ס"י ע
 איהו זעיר לכתיב ויהי חיי שרה וגו' מאס לאיהו חוסבן רב כתיב בודאי יש לויק
 צ"י ס"ה זעירו לסנין חל אזעיר לי: שבע לאיהו חוסבן זעיר אסגני אוחו שלא יוכב
 לי ורצי לי דכתיב סניס * עוד לוכל למלא רמוז מוסר סירסא לרקס ומוסל
 האדם להוסיף מעלה בכל יום ויום שמוקין ביותר אז לריך ביותר ורמא לרבק
 להוסיף מעלה וזהו ענין זקני ח"א כל זמן שמוקינין מוסיפין חכמה וילמוד מאבר
 וזקני ע"ה כל זמן שמוקינין מוסיפין טעמות ואפטר סזו ענין ממספחה גד
 ויען לבן ובחול כי בחיל שמוקן נטפסא וסלריך לבן לענות ועל זעיר כלה א
 זקני ח"ה כל זמן שמוקינין מוסיפין חכמה צא הרמוז שצסצע שני * ראו
 אחרונים הל שרה אמר לשון רבים סניס כי בהם היתה ציוח חכמת * סבריוח כי
 עתרביח:

וְלִפְי דִּרְךָ חוֹסֵפְחָא מהזזר הקדוש שרומז על הסכלעה שזעיר
 עלמו ובולדאי זשו המעלה גדולה של בעלי השוזה הסכלעה
 ע"כ אני אומר שיש רמוז גדול גם כן בחיבת ויהי על החסוב' ארז"ל
 עה"ז גברא צ"ה' פחותה למטה ופתוחה מלטה ששם בעלי השוזה
 כמ"ה רש"י צ"ה' ברמיה על פסוק בהבראס צ"ה' צראס והנה
 בחיבת ויהי צ"ה' צאמצע ו"י למעלה מן ה' ו"י למטה מן ה'
 רומז על הסכלעה וקבלת יסורין צאסבה אסרי הגבר אשר
 היסורניו ומקבל יסורין וספלות בעו"סו ואז נכנס לפתח סה"א
 ונתקן דסינו מאחר שיש לו ו"י מלמטה בעה"ז שמקבל יסורין
 ושפלו' אבל אם הוא בעה"ז בגאוס אז יקבל ו"י מלמעלה דסינו
 צעה"ז וסס"הס"א סגורה אין לה לכנוס וצמה יחתקן * ע"כ אסרי
 לאדם שהוא נכנע בעה"ז והוא ספל ומקבל יסורין צאסבה:

וְאֵבְרָהָם זקן צא צימים * יולא מזה מוסר גדול סלריך האדם
 לראו בכל יום ויום מימי חייו יעשה צו טוב ולא רע
 ולא יש מליאות חיות לזס סיום ויראף ל' תוסיף ימים * כלומר
 צל יום ויום יש צו חיות מתחת מעטה סמוץ שנעשה צהס *
 אבל סניס רשעים תקלרנה * כלומר ספילו סניס רבות יחי' נחשב
 צחיו כמת מאחר שלא פעל צהס טוב: ואברהם זקן צא צימים *
 צכל יום ויום סי' צו חיות ונעסס זקן והארכתי במאד בחוכחת
 מוסר בעקומו סלריך האדם לעשות השוזה צכל יום ויום ולתקן
 מפשיין

פרשת שלח ח"י שרה ז

המושל בכל אשר לו * יש לפרט שזה קאי על אברהם
אליעזר היו עבד וחקן בית של המושל בכל אשר לו והרמז הוא מי
עושר גדול והוא מקמץ ואין מרצם בלדקות ובנדירות
ולא יקליפות וסטנים בר מינן השוכנים על עושרו המונעי
בשלו אכל אברהם אבינו חי' נדיב גדול ובעל
מיוסל בכל אשר לו * מי שמזכהו הש"י לשדך בניו או בנותיו
כמו שהזכירו רז"ל במאד על זם
בבית ברבקה ברבקה הלדקה הניבית והיא בית
אברהם אבינו שבתר ברבקה הלדקה הניבית והיא בית
גדולה צומן הוא ואשרי אנוס יעשה זאת : ותמהר
אל המוסר עוד אל הבאר לשאוב ותשאב לכל
במליו * ראה וסתבון בחכמת מסור שהי' ברבקה לנסוג כבוד
החילה שהם אליעזר וגשאריו מים נכדס ולא ידעם
אם תחת אש תתן אלו המים הנותרים לגמלים או יהי'
הביתם לאדם להשקותם מכלי אחר
המים הנותרים לחוץ הוא ג"כ עדר כבוד להיוחה
במליו משה ודולין בשופכין ותחכמה וחרץ להשקות
הגדולה עשה כאילו נפל הכר מאליו מידה ונספך
בו מים וזוה נסאר אליעזר בכבודו * ברשית
יודן לימדך חורה שאם יהי' לאדם צנים גדולים
לוא נושא לו אשם ממי אהה למד מאברהם'
יחק האלה שרה אמו ואח"כ ויוסף אברהם
מאנוי מפורסם בחורם הקבלה אמת
מאוזן לאוזן :

איתא ר' קיסמא אומר מערת המכפלה סמוך לפתח ג"ע
כי אין ספק הג"ע הוא צעדן ובשעה שמתה חוה בא
אלם ונקברה שם ושם הרית ריח ג"ע רעה לחלוצ יוחר וילאם בת קול
ואמר לו לייך עמד ולא חלצ יוחר ושם נקבר אדם ומי נחעסק
בו שם בנו שהי' בדמותו ובללמו * ר' רחומאי אומר הקצ"ם
נחעסק בבדיאמו ונחעסק במיחתו ולא ידע אנוס עד בא אברהם
אבינו וקנה אותה בדמים יקרים והרית ריח ג"ע ושמע קול
מלאכי השרת אומרים אדם הראשון קבור בבאן ואברהם ויחק
וישקב יהי' מוכפנים כאן ומקודם לכן הי' מצקשים לקבור שם
ומלאכי השרת שמרוהו וראו אש דולקת שם (ויהי

לריף האדם
עוב ולא רע
בלומר
שם בהם
שמי נחשב
בא צימים
אד בחוכמת
ויים ולחקן
שמי

פרשת שלח הולדות

ויהי

ילחק בן ארבעים שנה בקחו את רבקה כתבר
 סמרי כשבא אברהם משר המורי וכו' פקסין על ה
 ומאי נפקא מיני רולה למלא סשבון סחי בן ארבעים
 בהדיא כפיז ויהי ילחק בן ארבעים שנה ומתלים רס"ו
 לתרץ למה עבר ילחק על הא דאמרו רז"ל מי שהוא בן ר"ס
 ולא נשא אשה אמר הקב"ה הפח עלמותו ע"כ ממליא ר
 החשבון שלא היו אפשר לו לישא אשה קודם מ' שנה כי לא היה
 זוגו עובנס לו * ע"כ לריך האדם מאוד ליושר צום : ומה שא
 הפח עלמותו הענין כי פאשה הוא עלם מעלמות האים
 מהוקן עד שנושא אשה וסיו לבטר אחד ואם לא הפח עלמותו כי
 הוא חסר עלם * ומה שנחנו זמן ר' שנה כי אז יקרא אים יולד לבא
 ורמוז לזה ג"כ צ"ב בראשית פרו ורבו וגו' וכבשט וגו' וארז"ל האים
 דרכו לכבוס מלוח על פרי' ורבי' ודרכו לכבוס במלחמה הוא
 מבן ר' שנים : ויאסב ילחק את עמיו כי ליד צפיו ורבקה אהבת
 את יעקב : בבאן רמו הא דתנו כל אהב' שהוא תלוי בדב' וגו' וכל
 שאינו תלוי בדבר וגו' * ע"כ ילחק שאהב את עשו בשביל עניני
 העה"ז בתיב ויאסב לשון עבר כי כשלא הביא ליד צטלה ראשונה
 ורבקה אהבת את יעקב בשביל העה"ז הנלתי * אומר אהבת
 שאהבת חמיד ולא פוסק וזמו מוסר גדול שלא יאהב האדם עניני
 העה"ז באהבת רבם וחוקים אבל החורה והמלות אהבתי תורהך
 כל היום היא שיחתי * ר"ל עמי נא מן האדם הוא יש מוסר גדול
 מענין אכילתו של אדם שיחי' בקדושה ובלתיעות כאוכל לפני מלך
 וסיסך ויאבלו וישחו ויחזו את האלקים שאף בשעת אכילתו לא יוזו
 מדביקות אלקים והארבתי במאוד מענין הלזה בסוד השלתן באות
 קדושה (וכחצתי צפ' בראשית מזה הענין איך להחנסג בשעת
 אכילתו) * ויעקב אים חס כמה לריך האדם להרחיק מן הרמאו'
 שסבל מעלות ומדות שהי' ביעקב לא הזכיר אלא ש-י' אים חס
 ושוא יושב אוהליו עוסק בתורה חמיד * גור' בדרך הזאת
 ואסי' עמך וגו' על כל זאת קבל ילחק באהבה כשרבו עמו רועי
 גדר ולא רלה ילחק להחזיק עמהם בצריבם והניחם על רלונם
 ויעתק משם אחיכ כשבאו אליו אצו מלך ופיכול שר לבאו קיבל
 דצריסם ועשה רלונם לכרות ברית גם עשה להם משחה : והם

במדות

פרשת
 ת שמר
 וספר
 מר לע
 ס אלר
 זכ טעו
 זמר
 ברוס
 חומש
 א סכו
 י"ו כו
 תא ו
 זי חכ
 קמו
 דא
 וסה ומ
 מספר
 ומוד וכו
 ווסף ע
 לבוס מ
 הלל חרל
 צבגל לב
 צוהיו צ
 מוחס א
 צוה
 פמקוב

פרשת שלח תולדות ה

ה המחנה ביהוה אלהים מן המקום
 למחנה לכל אדם ויוסף להם אהבה :
והספר הלוינו ויחרולנו שבמים בקרבה כהן אים סודי כי
 צמעי אמו משיבועם המלאך הממונה למחנה החורם
 מן לפנות דלונך חפלאי וחורףך צחוק מעי * ונאמר
 מ אלהך צנטן ידעתך וגו' וכן צנטן יחמני אמי * ודע כי
 ושיעוטהם הקנ"ה לאי עושה להיפוך לעובר צמעי אמו :
 נאמר וישלח ה' ויגע על פי ויאמר הנה נחתי דברי צפיק
 בקסום אנשים נגע על שפתי ואדבר * אבל צנטן נגע על
 המושבתי לפי צנטן פיו כהום וכשבא לפותחו מכהו וסוכת
 לא סכת הסרוף דעתו עליו מעומק חכמתו צמטנו צעוק
 ה"ן בעובדא דרצ ציבי צר אמי דנקיט סוגרא לוכמא צמ
 תא וחצי ענין מדים ונטרפה דפתו עליו * טוב כחצ לט
 זי חכמה מליש ודעת קדושים לא אדע בקטנותו לא ליה סלת
 אמו למד וזכר ולינו ה' הדור זכאי ה' העובר זוכר כל
 מה פראם צנטן אמו] :

פרשת ויצא

ידא ויאמר מה נורא המקום הזה * ראוי לאדם שיעמוד
 במקומות הנכבדים צאימה וביראה ובהוספות
 ומה ויהי מורא שמיטעליו בדיבור ובהחשבה וצמעה עגבן
 וספר שיחה חולין צמ"כ מו צבית המדרש אף שלא צמעת
 ומוד ומלא צמעת הפילה מסלק מורא שמים מעגיו והוא מיבור
 ווסף על מיבור של שיחה חולין * ונחן לי לחם לאכול וצגד
 לצום אין ראוי לאדם שיכא צמול להון מצל וספיק לו הסכרתי
 שלא חראם שיעקב אבינו לא סאל כי אם הסכרתי וכו' לחם לאכול
 וצגד ללבוש : ויאמר להם יעקב אחי סאין אחס ראוי לאדם
 שיכין דבריו עם הצדיות צנחת וצדברי צבור * הנה יעקב קרא
 אותם אקים * לא עת האסף המקנה ראוי לאדם שיסתכל
 להיטיב סאנשים אל סעוב צדריך מוסר ובענוס :
בוזרה פרשה ואתחנן הן עוד היום גדול לא עת האסף
 המקנה וגו' הלי קרא אוקמוס דכד ישראל יתערין
 פתמוכס לקמי' קב"ה בצבות סוגריית' יתובון לארעא קדישא ויתכנסין

כתבר
 על ה
 ס
 דס"י ר
 בן ר' ס
 מליא ר
 ויהי
 זה סא
 זאיס
 למותיו כי
 יולס לבא
 ד"ל האים
 למטה סוא
 קס אוחבת
 ב' וגו' וכל
 סביל עניני
 ה ראסבה
 מר אוחבת
 אדם עניני
 זי תורתיך
 מיסר גדל
 לפי חלק
 לחי לא יוז
 ולחן צאות
 ג צמעת
 זן הרמאו'
 י אים סס
 ארץ הזאת
 עמו רועי
 על ראוים
 לבאו קיבל
 : והס
 יקרות

פרשת שלח ויצא

פר

לא יחוק
סבלן מו

עוד

תלמו

אפי' דיב

לאדם לסל

עפרה של

ראוי היי

למקדו

הוא סהר

מפני מד

מאסחו נד

גדולה טו

ר"ע אע

במו דוס

יהי' סקר

ע"ז של ל

ולכן סבי

הציר

ע"כ סי'

לצות ו

כי התיצ

קמו

א"כ מה

איוס זכ

מן גלותא דהא ודאי יומא חד יהא גלותא לישראל ולא יתיר ה
 נתנני טומאס כל היום דוס * ואי לא יתובון קב"ה אמר
 עוד היום גדול נא עת האסוף המקנה בלא זכו' ובלא עובד
 דכשרין אכל אטוותא חד נכו הסקו הללן השתדלו באוריית
 דמתסקין מימיא אורייתא ולכו רעו למחר דנייתא למחר טב
 וכאופא דאחמתיכון * ד"א הן עוד היום גדול דא הוא יו
 דמקרי מסומה ומבוכה דבהוא יומא אחחרב צי' מקדשא ונכ
 ישראל בגלותא מן קדם עובדין ביטין הסוא יומא אחמטיך ואהר
 ה"ה הן עוד היום גדול נא עת האסוף המקנה בגין דאינון מש
 ליה לסוא יומא * הסקו הללן במס דאמא
 במילוי דאורייתא דהא בזכותא דאורייתא יפקו
 ישראל מן גלותא ישראל מה קא אמרו ויאמרו לא נוכל עד אש
 יאכפו כל העדים עד דיתבטשו כל שאר יומין עילאין וגללו א
 האבן ויגדרון לסוא דינא קסי' דהסוא יומא דשלטא על פ
 הבאר ואשחכת הסוא באר עמלא בגלותא וכד אהגפי' הסוא
 באר והסוא אבן לא שלטא עלה מיד והסקינו הללן * וזמין קב"ה
 בסוף יומיא לאהדרא לישראל לארעא קדישא ולאחכשא לון מ
 גלותא ומאן אינון בוף יומיא ההוא דאיהו אחרית הימים בהל
 אחרית הימי' ישראל יסבלו גלותא ה"ה דוהי' כי יבואו כל הדברים
 האלה ויהי' באחרית הימים דייקא והוא כנסת ישראל בגלותא וע
 אחרית הימים דא יקבלו עונשא בגלותא ובדא יעביד קב"ה גוקמי
 לישראל תדירא ה"ה אשר יעשה השם הזה לעמך באחרית
 הימים * ובכל אתר דא היא וקב"ה זמין לאחבא לה לאהר
 ה"ה דוהי' באחרית הימים יהי' הר בית ה' נכון וגומ' דא סו
 יום ע"כ ל :

וישלח

יעקב ויקרא לרחל וללאה וגו' : אין רא
 לאדם כשירלס דבר מה מאנשי ביתו סיכרימס ע
 זה על לך אונס והלכות אף כי הוא מושל בהם * אכל יסתד
 לפתוח אותם אל מס שירלסו בתכלית מה שאפשר כדי שיעוררו
 לזה מעלמס כי זה הוא יוחד טוב משיעשו זה על לך האונס והפכרת
 ראה במס דברים הרבה יעקב עם רחל ולאס כדי שיתרלו בטו
 לב ואע"פ שהקב"ה לוח לו שיפוצ לציחו :

כי

דרך נשים לי וז"ל הרמב"ן הנכון בעיני כיהיו הנדוח בימים
 סקדמוגים מדותקת מאד בי כן פמס מעולם גידוק לריתוק

לא יתקדשו אל אדם ולא ידבדו בו כי ידעו הקדמונים בחכמתן
הכלן מוסיק וגם מצטן מוליד גנאי ועושה רושם רע כאשר בארו
הפילוסופים :

עוד אני עתיד להזכיר נסיונם בזה והיו יוספנות בדרך באוסל לא
יכנס בו אדם וכמו שסזכירו רז"ל בצרייתא של מסכת
גדה תלמוד אסור לשאול בשלומה של נדה * ר' נחמי' אומר
אפי' הדיבור שהוא יולא מפיה הוא טמא אמר ר' יוחנן אסור
לאדם לשלוק אחר הנדה ולדרוס את עפרה שהיא טמא כמת כך
עפרה של נדה טמא ואסור להנות במעשה ידיה ולכך אמרה רחל
ר'אוי' הייתי לקום מפני אדוני לנטק ידיו אצל דרך נשים לי ולא אוכל
להתקרב אליך וגם לא ללכת באוסל כלל שלא חדרוך אחת עפר רגלי
והוא ספרים ממנה ולא ענה אוחה כי לא היו מספרים עמהם כלל
מפני מדבורה טמא עכ"ל * ע"כ במאד מאד לריך אדם נסתרחק
מאשתו נדה בכל ריחוק ולא ימסוך טומאם על עצמו דאם כמה
גדולה טומאת נידה שמקיים ע"ז לנדם * כהא דחנן ברית פרק
ד"ע אמר ר' עקיבא מנין לע"ז שמתמא במשא כנדה שנאמר חזרם
במו דום כו' * ואפשר שרחל היחה תושבות זם בלבה כדי שלא
יהי' שקר היוולא מפיה כי היא לא יכלה לקום מחמת החרפים שהי'
ע"ז של לבן ויסבה עליהם ועל זם מטמא כנדה זהו דרך נשים לי
ולבן הבין הדברים כפשוטן * (מה שבחב הציוני בזה הפרשה כבר
כתבתי בפ' נח עיין עליו) :

פרשת וישלח

הצירוף נא מיד אחי מיד עמו * כתב בזה הר הקדום מכאן
מאן דללי ללותא דבעי לפרשא מלי כדקא יאות *
ע"כ סי' פירש מיד אחי מיד עמו ולא יחשוב שלא סקצ"ה בוחן
לבות והוא יחברך מבין כוונתי * אלא לריך לפרוש והטעם כ"ל
כי התיבות של החפילה המתחווית מאותיות קדושות עולות למעלה
ובוקעת רקיעים :

קמונתו מכל החסדים * יעקב אבינו סי' ירא שנתמעמו
זכויותו מתמת שקיבל מהשם יחברך כמה פסדי'
א"כ מה יחשוב הדיוט חוטא כשהקצ"ה מספיע לו טובה אף יש ביה
איוה זכויות הלא נחשבו לכלום וכבר אכל אותם * ע"כ יאטער
במאד

פרשת שלח וישלח

במאד ואל יהנה הרבה מעם ויעשה לךס וג"ת • ויהי נכנס
במאד מאד וכולי האי וכו' :

והיה

המחנה הנשקר לפליטה • צב"ר למרחק תורה דר
ארץ שלא יכית אדם כל ממונו בזויות אחד :

ויותר

יעקב לבדו • בפרק גיד הנסה אמר ר' אליעזר
הנשתייר יעקב על פכים קטנים מכאן ללדיקין
מחביב עליהן יותר מגופן וכ"כ למע לפי שאין פושטין ידיה
בגזל :

ויאבק

איש עמו עד עלות השחר • אמר ר' יוחנן מכאן
לח"ח שלא ילא יחידו בלינה :

ויחן

אח פני העיר • במס' סבת פרק במה מדליקין ויחן
פני העיר אמר רב מטבע תיקן להם • ושמאל אמר

שווקים תיקן להם • ור' יוחנן אמר מרחלאות תיקן להם • מר
דרים ויחן לשון תן והוא יפוי מרחלאות • ומר דרים לשון פני
ובמדרש אמרו והרעב הי' על פני כל הארץ אלו העשירים הם
נקראים פנים לכך דרים פני על מטבע תיקן להם • ומר דרם
תיבת העיר שתיקן להם שווקים • ויש כמה פירושים על זה • אמר
העיקר ליראת שמים הוא שיהיה האדם שלם בג' שלימות המרמון
בויבא יעקב שלם שלם בגופו שלם בממונו שלם בחורחו דהיינו
שלימות הגוף ושלימות המרמון ושלימות הנפש העולה על כלם •
וענין מרחלאות נקיון הגוף הגשמי באיש משכיל ומצין יחשוב
ויתעורר שיהיה הגוף נקי מכל מעשה עבירה נקי כפיה ובה
לצב • בענין מטבע תיקן להם הוא ענין משא ומתן שהיא השאלה
הרשונה שואלין לאדם נשאת ונתת באמונה • ענין ששווקים
היא חכמה בחוץ תרונה וגם השווקים מקום הסוחרים וכפי מעלת
התורה שהיא שלימו' הנפש הית' באמונה סוחר מרחק הביא לחכמה
ובאלו הענינים הי' יעקב שלם בהכליה בשלימות • ואח"כ הקנות
לאחרים ככה יעשה האדם • וגם משפטו לא הלא כל מה שאדם
יכול לחקן לרבי העיר מלוא גדולה היא :

והצא

דינס בת לקם • אמר מאד לריכה אשה למעט
לנועם כל בידה בה מלך פנימה • לא יבטיח
אשה איש אפילו פניו שלם היה לאיש לא ולמד מה קרה לדינס
שהיתה זרע יעקב אבינו וזרע לאה אמנו על כל זאת אירע לה
מה שאירע לה • א"כ לריבין שמירה יתירה בנות דעלמא ומ"ק
אין

אין להרדף
כצע דינס
מענין כמ'
בצטן אמו
זכר וז' ס'
ותדב
בחשיקה
לא מרוב
כל הגוים
לומר
השיגו ב'
השיג מ'
עוד
הסיר
כי כל ס'
ויש
עבירו'
לרעהו
מתאו

אין להרפור אחר יעקב ולאם איך ילא זה שמכסול של דינה * דע בני
שבע דינה היה טבע זכר שהוא יולא הסדה ע"כ היתה ילאנית *
הענין כמ"ס רז"ל שדינה היתה זכר בצטן אמה ויוסף היה נקבה
בצטן אמו והתפללה לאם על זה ונתהפכו שניהם מ"מ היה בצ" טבע
זכר וז"ז אמר בת לאם כי מה שנעשה בת ולא בן זה היה מחמת
הפלה לאם :

ותדבק

נפטו בדינה וגו' * במדרש רבה ריש לקיש אומר בני
לשונות של מיצה מצב הקב"ה אח * ישראל בדביקה
בחסיקה בחפילה * בדביקה ואסם בדביקה צה' * בחסיקה *
לא מרובכם מכל העמים חטק ה' צבם * ובחפילה * ואשרו אתכם
כל הגוים וגו' * ואנו למדים אותו מפרשתו של אותו הרשע כו' ע"ס'
בלומר אם הרשע הזה שסיחה כוונתו להכאת עלמו עה"ז רלס
הסיגו בדביקה ובחסיקה * ומאיעשה האדם הרולס
הסיג מענין העם"ב ואיך וכמה לר"ך ולר"ך לדביקה וחסיקה
וחפילה :

עוד

יש צום המאמר ענינים גדולים המעיררים עבולת הש"י
הארכתו פאוד בתיקים אחר מזה יראו עיניך וישמת
לכך :

הסירו

את אלפי הנכר וגו' * ראוי לאדם שישוב אל הש"י
בכל עת ויסיר מציתו כל דבר איסור וכל דבר מגונה
כי כל התועבות נקראות צטס ע"ז ויהי' ביתו נקי מכל נגע ומכל
סיג והיו מחניך קרום :

פרשת וישב

וישב יעקב ביקש ליטב צטלור אחר הקב"ה לא ריון ללריקי'
כו' * ואסכך ליעוז אבינו ימה יחשוב הד"ס כנונו סלא
עבירו' כשמשיע לו סס"י טיבות העם"ז * יירא וינחד חולי הוא סמור
לרעהו למעטו מסובח העם"ב * ע"כ ירפא בליקה ובג"ח וישעט
מתארתיו ויהי' נכנע וישוב אל ה' * בכל נצבו * יני' בנזכר
קדוש

מורהם ל"ב וילמדון אה"י
A. L. SILBERMAN Chief Rabbi

סקדוה בארץ מגורי כס"ה מגור חסדיכ שכל ימיו פי' ירא צירא
גדולה ודאגות רבות :

והוא נער את בני בלחה ואת בני זלפה * בא וראם גור
מדת הענוה אשר הית' ביוסף הוא פי' מצני הגבירות ומצני

הגבירה העיקרי כי רחל עקרה הבית וסי' אהוב מאוד לאביו יוסף הי'
מכל אחיו על כל זאת הי' נכנע אפי' לאחיו שהם בני הספחות ואפי' מצני לשם
נשי אביו כי הי' מגדילים ומתעבים כאלו היו נשים לאביו ולפי' לו לחקו
פילגשים ומה ילמד כל אדם מדת הענוה שהי' לפי גדולתו * לא ול
ענוותנותו :

ויבא יוסף את דבתו רעה אל אביו * שסיו מגיד לאביו
שאוכלים אבר מן החי ומזלזלים בבני הספחות לקרוי **עשי**

אותם עבדים והי' חסודים בעריות * ומקשים העולם תלילה אין
להאמין על שבטי יה לעשות מעשים כאלה * ואם לא עשו הבנים

איך להאמין על יוסף שיוציא דבר סקר מפיו על אנשי גדולי' כאלו חר משאר
גם ויבא יוסף את דבתו משמע שסיו אמת שעשו כן דזה הסילוק ביו

מוציא דיבה למציא דיבה * מוציא דיבה הוא המוציא דיבת **לא**
אקר * והמציא ומגלה דיבה שהיא אמת * וסדרן קושיא

לדוכתי * איך להאמין על שבטי ים קדושים משרתי עליון בניו פי' ול
אלו"ם כלם * ושמשתי שנמלא בקובץ יסן הענין סיו אברהם ספי

אביו עשה ספר יצירה ומסרו ליצחק * ויצחק ליעקב * ויעקב עשה שער
מסר לבניו אשר הם היו חסדי מיוחסים כי אין מוסרין ספרי תורה חסד

כאלה אלא ללמען ומיוחסי ישראל בכל דור ודור * ע"כ מסרו רצו להי
לבני הגבירה ולא לבני הספחות * והנה מצינו בגמ' דברא

עגלא חלתא בכל ע"ש ע"י עסק ספר יצירה צלירוף הסמות **אה**
ובוודאי זס הנברא על פי השמות ולא סלד החולדס אין לריך

שחיסם וניקר לאכלו בעודו חי וכך עשו השבטים ויוסף לא ידע כל חק ול
והי' סבור שהוא הנולד מאב ואם מציא דבס זו אל אביו שהסאוכלי' * אל הלד

אבר מן החי והם כנים היו וכדין עשו : עוד איתא בגמ' ואלו לירי
רבא ברא גברא מדרי' לגבי ר' זירא כו' פוי' רש"י ע"י שמות ספר נפשות

יצירה * והנה יש שמות שחלירופם נברא זכר * ויש סנבר' וחס מפ
נקיבה ואפטר סבראו השבטים צלירוף אותיות מספר יצירה

בראו נקיבה והיו ממילין עמה ויוסף לא ידע מזה וסיו סודר **יוסף**
שהוא נקיבה אהם מאב ואם ובא להודיע לאביו שהם חסודים
בעריות וכשעסקו השבטים צלירוף סודות אלו ורצו בני הספחות **אח** לא

לקתחבר

אמר ר' יוחנן עלהם אמרו השבטים אתם בני הספחות וכוונתם היו לשם
מים כי לא נמסרו אלו העינים אלא למינותים שבדור
וראם גורם לא ידע זה וסבור שהיו מזלזלים בכבוד אחיהם לקרוא אותם
גבירות ומצדדים * וצא והגיד לאביו הרי לך מהשבטים היו לדיקים *
צאוד לאביו לדיק יסוד עולם ולדיק בכל דרכיו אלו אשר הגיד
ספחות ואביו לשם שמים על כל זאת קראו הכתוב מציא דבה רעה משוש
לאביו ולמי לו לחקור ולדרוש ולשאל את פי השבטי' מה כוונתם בדברים
לפי גדולתם * לא ולמד מסעונם של מציא דבה רעה ואין כוונתו לשם שמי'
ק להכעיס בר מינן כמה גדול רעתו ק"ו וכל סכן המוליא
דבס :

אמר ר' יוחנן עלהם אמרו השבטים אתם בני הספחות וכוונתם היו לשם
מים כי לא נמסרו אלו העינים אלא למינותים שבדור
וראם גורם לא ידע זה וסבור שהיו מזלזלים בכבוד אחיהם לקרוא אותם
גבירות ומצדדים * וצא והגיד לאביו הרי לך מהשבטים היו לדיקים *
צאוד לאביו לדיק יסוד עולם ולדיק בכל דרכיו אלו אשר הגיד
ספחות ואביו לשם שמים על כל זאת קראו הכתוב מציא דבה רעה משוש
לאביו ולמי לו לחקור ולדרוש ולשאל את פי השבטי' מה כוונתם בדברים
לפי גדולתם * לא ולמד מסעונם של מציא דבה רעה ואין כוונתו לשם שמי'
ק להכעיס בר מינן כמה גדול רעתו ק"ו וכל סכן המוליא
דבס :

אמר ר' יוחנן עלהם אמרו השבטים אתם בני הספחות וכוונתם היו לשם
מים כי לא נמסרו אלו העינים אלא למינותים שבדור
וראם גורם לא ידע זה וסבור שהיו מזלזלים בכבוד אחיהם לקרוא אותם
גבירות ומצדדים * וצא והגיד לאביו הרי לך מהשבטים היו לדיקים *
צאוד לאביו לדיק יסוד עולם ולדיק בכל דרכיו אלו אשר הגיד
ספחות ואביו לשם שמים על כל זאת קראו הכתוב מציא דבה רעה משוש
לאביו ולמי לו לחקור ולדרוש ולשאל את פי השבטי' מה כוונתם בדברים
לפי גדולתם * לא ולמד מסעונם של מציא דבה רעה ואין כוונתו לשם שמי'
ק להכעיס בר מינן כמה גדול רעתו ק"ו וכל סכן המוליא
דבס :

אמר ר' יוחנן עלהם אמרו השבטים אתם בני הספחות וכוונתם היו לשם
מים כי לא נמסרו אלו העינים אלא למינותים שבדור
וראם גורם לא ידע זה וסבור שהיו מזלזלים בכבוד אחיהם לקרוא אותם
גבירות ומצדדים * וצא והגיד לאביו הרי לך מהשבטים היו לדיקים *
צאוד לאביו לדיק יסוד עולם ולדיק בכל דרכיו אלו אשר הגיד
ספחות ואביו לשם שמים על כל זאת קראו הכתוב מציא דבה רעה משוש
לאביו ולמי לו לחקור ולדרוש ולשאל את פי השבטי' מה כוונתם בדברים
לפי גדולתם * לא ולמד מסעונם של מציא דבה רעה ואין כוונתו לשם שמי'
ק להכעיס בר מינן כמה גדול רעתו ק"ו וכל סכן המוליא
דבס :

אמר ר' יוחנן עלהם אמרו השבטים אתם בני הספחות וכוונתם היו לשם
מים כי לא נמסרו אלו העינים אלא למינותים שבדור
וראם גורם לא ידע זה וסבור שהיו מזלזלים בכבוד אחיהם לקרוא אותם
גבירות ומצדדים * וצא והגיד לאביו הרי לך מהשבטים היו לדיקים *
צאוד לאביו לדיק יסוד עולם ולדיק בכל דרכיו אלו אשר הגיד
ספחות ואביו לשם שמים על כל זאת קראו הכתוב מציא דבה רעה משוש
לאביו ולמי לו לחקור ולדרוש ולשאל את פי השבטי' מה כוונתם בדברים
לפי גדולתם * לא ולמד מסעונם של מציא דבה רעה ואין כוונתו לשם שמי'
ק להכעיס בר מינן כמה גדול רעתו ק"ו וכל סכן המוליא
דבס :

פרשת שלח וישב

יולד * ואביו שלא חשם לזם העידה החורם כהי' על לך הסכר
מימו מלך הגזירה הקדומה ואומר וישלחם מעמך חדרון וארון
מעלה עמוקה של אותו לדיק מקבור צפכרון מבל יוסף שם
לאביו וקיים ליוו אביו אע"פ שהכנס גדולה הי' לו ומע"ג שאלו
אם אפיך אומר לך חלל שבח לה תשמע אליו כי אתה ואביך חייב
צכבודי זהו בדבר הסייך צין האדם לצין המקום מבל הנוגע לעל
מחיל אנפשי לעשות רלון אביו *

למען

כליל אותו מידם וכו' * ו"ל הרלב"ג ראוי לא
כשיראה רלון איש או אנשים לעשות פועל מגו
שיעתיקם מרלון הסוא מעט מעט שאל ירלם להעתיקם יחד מר
הסוא יסי' זה סבס שלא ישמעו אליו וישלימו רלונם הרע ול
חראה כי ראובן כשראה רלון אחיו להרוג את יוסף וראה ש
יאמר להם שיעזבוהו לא ישמעו לו לרוב טאחם אותו כ
העתיקם מרלון הסוא מעט מעט אמר להם שלא ישפכו דם
ישליכו אותו צמר וימות מעלמו * והנה חשב ראובן להעתיק
מעט מעט מהרלון הסוא ומדריגה אחר מדריגה עד שלא יג
היזק ליוסף מהם או יוליכוהו הוא בעלמו אל אביו בזילת ידיעה
וזס ג"כ הי' סבס אל שנעחקו מזה הרלון השני ושמעו אל יהוה
כשאמר להם שימכרוהו לישמעאלים עכ"ל :

ירא

סס יסודא צח איש כנעני * מכאן נסתיעו רז"ל צ
שאסור לאדם לקדם אשה עד שיראה * מיתח ער ואונק
שהשחיתו זרעם לא ולמד עד היכן מגיע חטא עון זרע לבט
שנחתיבו אלו מיתח אף שהיו קידם מהן תורה ולא מלינו בני
מוזסרים על זה רק שקבלו מאבותם רעות המעשה קסף סלדי
ואנחנו שקבלנו החורם ונשמרתם מכל דבר רע שלא יגרום לכו
זרע לבטלה אפילו צמחשבה קלה מה אמר ומה נדבר צמחש
חטא זה ח"ו :

לאיש

אשר אלה לו אנכי הרה * ארז"ל מוטב לאדם שי
עלמו לכבשן האש ואל ילבין פני חבריו ברבים * ר
עד היכן מגיע עונש ההלכנה ואפילו להליל נפשות לא ילבין ושר ע
צדבר אמת וכמה וכמה ילמוד אדם מוסר :

ויבא

הביתם לעשות מלאכתו * אמרו בזהר הקדוש
לעסוק בחורם ובמלות שהוא מלאכתו של א
בעה"ז ולכן לריך האדם לעשות מלאכה זו בעה"ז ולהתחזק בה
כאיש

פרשת שלח וישב יב

על לך הסקר
חברין וארו
ל יוסף ש
מע"ב שאר
ואביך חייב
הנוגע לעל
ראוי לא
פועל מבו
יוסף יחד מר
ס הרע ול
קף וראה ש
זס אוחו כ
יספכו דס
אובן להעת
זה עד של יג
בזילת ידיעה
מעו אל יהו
ל :
זיעו רז"ל ב
חח ער ואוכ
זון זרע לבט
ולא מלינו ב
זעשה
ולא יגרום לה
מה נדבר בס
כל וצמלני ע
לשם לאדם ש
ו ברבים ר
זית לא ילבין
וסר :
בזוהר הקדוש
מלאכה של א
עם"ז ולהתחזק
באי

זכר ער המזקים את יוסף ויטכחבו אשרי הגבר
אשר עס ה' מבטחו :

פרשת מטות

חטאי אני מזכיר היום * הנס ער המזקים ה' גוי
טמא הערה נפשו למות לשודות את חטאיו בצביל
ומדת צער ודס כשמודס על חטאיו ה' או לו על
ומה יעשה צער ודס אשרי
ומודה ועוזב ירוחם * ק"ו
שעס ציודים לכזיד מלך מלכי המלכים
ועוזב ויטליך במלכות יס כל חטאיו :

אלהים יענה את שלום פריעה וגו' * את אשר
אלהים עושה וגו' * רחם פיך עס שמים שגור צפי
לתיבת סגדולה צע"י ואמר מה אני ומה חייכי אם
וזה חוסר גדול שהאדם בכל פעולותיו
לקינו יתברך כי לו סגדולה והכח והאמת שלה בכל מכל
כל וצמלני עביר רכל :

חבוא שנת הרעב * מכאן למדו רז"ל שאסור לשמש
בשנת רעבון * עוד אמרו שמחויב אדם
לשחוקה צלוח הליבור כאשר האריסו רז"ל בזה :
הוא השעיט * אמר הגב' כי לא מתעבתי מתעבתי
כי יתעבה אדם הכל המה רכל הצליח והצליח בלי
ובאמת היא רע * וכן חושב
דקס מתעבת השבטים היו
לעגל

פרשת של"ה וישב

לעבד נמכר יוסף להיותו עבד לאבד זכרו לזם הדבר בעלמו
סיבה שנעשה למלך ע"כ תמים חסיה עם ה' פלטיך ובטל רלונו
מפני רלונו :

למה

החראו * ז"ל הוזהר הקדוש ויאמר יעקב לבניו למה
החראו בגין דלא החמון בו פייכו אלא כרעבון כגזבר
דליח לון טובעא * אמר ר' חזקי' ודאי רזא הכא דהא בכל זמני
דלערא איהו בעלמא לא בעי בר נש לאחזאם בשוקא בגין דל
יתפוש בחובי' ועל דא אמר למס תסראו והא אחר וכו' עכ"ל
ומס שארז"ל והביא רס"י דבריהם למס תראו עלמיכם בפה
ישמעאל ובני עשו כאלו אחס שבעים כו' דבריו רז"ל הס רמז
זהס דומזים על כותחיהם של מעלס וחס הסה המקטרגי
בר מינן :

איש

אל אחיו אבל אשמים אנחנו וגו' סתודו על עונס ופרשו אלו
עונס כי לריך גפרט החטא ואף למ"ד דס"ל אין לריך
לפרט החטא מ"מ יוחר מן המוצמד הוא לפרט החטא ופרט
דבריהם אשר ראונו לרה נפשו * ונוסף על זה חטא כי ההחנן
לפנינו ולא סטענו כו' וכך ינהוג האדם לפרט חטאיו תמיד בפני
קונו ויבכה ויחנן ויתאבל וזהו לשון אבל אשמים אנחנו
אבל לשון אבילות כי על דא בכינו ומתאבלין אנחנו * ודע כי
הקליפה שהוא הילכ"ר בכלל הוא כמס פרטים מחפשט בכל לך
ופינס בכל אשר ימלא * ע"כ לריך לפרט החטא ולסתחדס כו'
לכטל פרטיו ודבר זה הוא כל זמן עמידת עולם וסתח אלפים חוס
עלמא וכו' * וכבר בעוסי"ר החפשט גם באלף הספי והסמשלס
בידו עד סיבא נחית לרקינו חשועת ה' כהרף עין * ועל זה נרמז
בכאן טסה אלפין איס אל אחיו אבל אשמים אנחנו :

ויפתח

האחד את פקו וגו' * והנס הוא צפי אמתחתו
ויאמר איס אל אחיו הוטב כספי וגם סנה באמתחתו
וגו' * ויחרדו איס אל אחיו וגו' מס זאח עטס אלהים לנו *
לא ולסר איך מסלס הקב"ס מדס כנגד מדס * ביעקב נאמר ואת
עורות גדי העזים הלבישה כנגד זס ויטבלו את הכחונת בדס
להכחיסו * הוא גרס ויחרד ילחק חרדס גדולס כנגד זס חרד ג"כ
חרדס גדולס בשעס שאמר הכר נא וגו' וכן יהודא ריטס אוחו
תמר בעור בגדי העזים וכן ויכר יודא * יודא אמר לאביו סכר נא

הכחונת בנך כנגד זה נענש ויכר יסודא וכן עתה היו מתודי' ויפתח
סאחד את סקו הוא לוי סנפאר יסיד מסמעון בן זוגו כדפרט"י

ויאמרו

אים אל אחיו סנה בעל החלומות וגו' זה סיס
סמעון ולוי עתה סהודה סנה זה הוא בלמסססס
וגו' כלומר ססל סנה בעל החלומות וססבטסס כולם סתודו
על סיבס זלס ססססו וסלסו ללביס וסלסו זלס מלסנו וזסו
מס זלס עסס לנו אלסס כלומר מס גדול כס סעבירה סעסנו עס
סיבס זלס וזסו מתורלס כמס יתורס בללו ספסוקס מבוטרי'
למדקדק למדחי זס מדברי ספר דברי סלום :

מה

נאמר לאדוני ומס נדבר ומס נלמדק האלסס מלל עון
עבדיך אס סס סתודו צפני צסר ודס אף כי ידעו כי
נרקו סס צמעסס סזס ומס יעסס קרוץ סתומר סמלל עונות
ומרד צמלך מלכי סמלכס סקצ"ס איד ימלל פיו צוידוים וצתקונו'
כולי ססי וסולי :

ואיתא

צוהר סקדוס ויירלו סלנסיס כי סוצלו בית יוסף .
ר' יוסי אמר ווי לן לבני נסל דלל ידעו ולל מססכלין
צלורסל דלורייסל ווי לן צסעסל דקצ"ס ייחי למחצע לון דונל
על עובדיסן ויקוס גופל וגפס' למיס צ חוסצנל מכל עובדיסון עד
לל יתפרסון נפסל מן גופל וסלי יומל יומל דדינ' איהו יומל דספרינ
פתיחן ומלריסון דדינל קיימין בגין דהלי זימנל קיימל נחס
צקיומ' לנכסל לי וכל סייפל מתרגסין לגבי' וגסמסל סתפרסל
מן גופל ואלל וסטייל ולל ידע ללן ארסל סיהך וללן אחר סלקין
לס ווי לסלי יומל יומל דרוגזל וגלילו ססול יומל צג"כ אלעי
לי לצר נס ללרגזל ילרי' כל יומל וללדכרי' קמי' ססול יומל
דיקוס דדינל דמלכל דקל עאלין ליה סתות ארעל לללרסל
ונסמסל אספרסל מניס וחקן לעולם ירגיו אדס ילר טוב על ילר
סרע ויסללל ללכרי' אי אזיל מניס ילות ולי ללו יסללל צלורייסל
דסל ליח לך מלס ללכרל ילר סרע אלל לורייסל . אי אזיל
מוטב ולי ללו ידכר ליה יומל דמותל צגין ללכרל לי' : הכל אית'
ללסלכלל דסל דל סול ילר סרע ודל סול מללך סמות וכי מללך
סלות מלכר מקמיס יומל דמותל וסל איהו קטול' לבני נסל סוי
וללסמע דחדוס סול דילי' וצגין כך אכסי לון לבני נסל חדיר צגין
לללללל לון ללל אלל ודלי מס דללמר דילכור ליה צר נס ססול

פרשת שריה מבין

יומא דמותא ודאי סוא צגין דמחבר לבא דבר נש דהא ילא
כרע לא שריא אלס צאחר דאסתכח חדוה לחמרא וגסותא דרוחא
וכד אשכח רוסא חבירא כדון מחפרט עליה ולס שריא צכרי' וצג'
כך צעי לאדכר' לי' יומא דמותא ויחבר גופי' ואיהו אזיל לי' י' ה'
ילר טוב צעי חדוה לאוריותא וילר רע חדוה דחמרא וליאוס
וגסותא דרוחא וצג"כ צעי צר נש לארגזא ליה חדיר סהסוא יוכי
רצא יומא דדינא יומא דמוטבנא דליה ליה לבד נש לאגרא על
אלא עובדוי דכסרן דאיהו עביר צכאי עלמא צגין דיגונו עלי
צכסיא סעמא : קא חזי וייראו סאנשים כי סובאו בית יוסף ו
כלסו סו גצרון כלסו הקיפין וחד עלוימא דתיחילון לציהי' דיו
דחלו' כד ייחי קצ"ה לסחצע לי' לדינא לבד נש על אחת כמה וכמה
צגין כך צעי ליה לבד נש לאודהרא צכאי עלמא לאתתקפיי' בית
צקצ"ה ויטוי צי' רוחגא דאע"ג דאיהו חטי ויחדר מני' צתיובתא
פלימתא סא סקיף איהו ויסקף ציה צקצ"ה פאלו לא קטא :

פרשת ויש

ולא יכלו אחיו לענות אותם צכ"ר אצא כסן צרללא אומרא
אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום סתוכתה יוסף
קטין של צכטי' סי' ולא סי' יכולים לעמוד צהוכתו סה"ד ולא
יכלו אחיו לענו' אותו כי נצלו מפניו כשיצא הקצ"ה ויוכיח כל סתל
ואתל לפי מה סהוא סנא' אוכיתך דאערכ' לעיניך על אחת כמה וכמה'
וכוונת סא דריך' מאו' צמוסר זה צפסוק זה וייראו סאנשים כי סובאו
בית יוסף' וז"ל רצי יוסי אסר וי לון לבני נשא דלא ילעי ולא
ססתכלין צאורסוי דאורייתא וי לון צסעמא דקצ"ה ייחי לסחצע
לון דינא על עובדיהון ויקום גופא ונפשא למיסב חוטבנא סכל
עובדיהון כו' ע"ס ססאריך צמאוד צהוכתה מוסר' וסענין יומא
דינא רצא וסחי יתן אל לבו :

וינשה

לכל אחיו ויבך עליהם ראה כמה צריך סאלס
למקול ולסעצ' על מדותיו כי סס מדותיו כי סס סמאן
נגד יוסף ויוסף צכס ונסק אותם :

ואת

יהודא סלת לפניו לחקן לו בית חלמוד סמסס סלא חורא'
לימוד מוסר מזה כל פעולה סמסס עושם רמשיח
דבר ידאס צפעולה זו להפין ענין לאורך גבוה' כמו מי סנוכס
לצנות

לצנות בית
לסיות סגור
נעד לחכס
ויבלב
בלומר סה
סדה מוסר
רעצון סלל
צדרו
רק סר
ויס
טובה ליוס
כאסר
רו"ל כו'
ואי'
צדקתו עו
ואסליט
מיני' צע
ומסחון
למזני
פפסין
עלמא
ועיש
סבל
פע

לצנות בית ילייר במחשבתו בתחילה איזה חדר בבית סיסי מוכן לו
לסיוות בגוד מס לחורס ולתפילה ולהתבודדות וסקוס מוכן בית
וגד לתכמים * ואח"כ ילייר עניינים המלטרבים לו וכן יעקב
שלח מתחילה לחקן לו בית תלמוד :

ויברבל יוסף אח אביו ואח אחיו ואח כל בית אביו לחס לפי
בסוף פיעוש רש"י נפי הלריר לכל בני ביתו *

בלומר ההכרתי ולא יותר מן ההכרה כדי קיין * כי לא יבוקס
אדם מותרות רק כדי סיוו והיותו יחידים וכן יעקב אמר לכו סברו
יעצון שלא יאכל אדם רק לסבור הרעב ולא למלא בטנו (והאמרת)
בדרוש זה בקדושת המאכל כפי בשלח מענין זה :

רק אדמת הכהנים לא קנה וכו' לריר האדם שלא להיות כפוי טוב
ויסל' טובה חנות טובה אפילו לגוי הכותרים של מלרים עשו
טובה ליוסף כשהיו דינו בפניהם בענין מעשה דאסת פוסיפרע
באשר הבחינו שהאמת הוא בגילו אותו ממות כדאיתא בדברי
ר"ל כו' ע"כ ג"כ עתה היטיב עמכם. הטיבה ה' לטובים וליסורים
בלבנות *

ואיתא בזהר הקדום ולא יכול יוסף להתאפק לכל הלצבי
עליו וגוי' ר' חייא פתח ואמר פור נחן לאציונים
בדקתו עומדת לעד קרנו הרום בכבוד * ח"ת קצ"ה ברא עלמא
ואשליט עלי' לאדם דיהא מלכא על כולא והאי בר נס מחפרטן
מיוני' בעלמא כמה זינין מנהון לדיקיא ומנהון רשיעי' מנהון מפשיג
ומנהון חכימין וכולהו אסקיימו בעלמא עתירין ומפכנין וכלכו בגין
למזני' אלין באלין למזני' לדיקיא שם רשיעי' למזני' חכימין עם
מפשיגין למזני' עתירין עם מסכנין * דהא בגין כך וכו' בר נש לחיי
עלמא ואתקטיר באילנא דחיי ולא עוד אלא דהא לרקס דאיקו עביד
קמים לעלמין דכתיב ולדקתו עומדת לעד :

פרשת ויהי

ועשיה עמדי חסד ואמת עיקר החסד הוא כעשושה על מנת
שלא לקבל פרס ואז נקרא עושה חסד ונקרא נדיב *
אבל העושה על מנת לקבל ממנו הנאה נקרא סוחר ולא
נדיב * ואין לך מדה גדולה מעדת חסד ע"כ ירגיל אדם פת עלשו

בחסד של אמת * לא מצעית לעשות עם מתים אלא אפילו עם
 החיים יעשה כן ואז הוּגך בדרכי ה' ומחלבים במדותיו ז"ה כי הוא
 יחברך * עושה חסד חנם * ועו"ל כי טוב חסדך מחיים שפתי
 ישבחוך ר"ל דרכו של בני אדם לעשות חסד של אמת עם המתים
 ולא עם החיים אבל חסדך האמתי הוא מחיים מה שעשה עושה
 לנו צו צפיים חיותינו כי מה גמול אנחנו משלמים לו רק שפתי
 ישבחוך הקב"ה בחסדו הגדול עושה ניסים ואין לנו לעשות רק
 להודות לו כמ"ס רז"ל ארבעה לריפין להודות זהו שפתי ישבחוך *
 וכן הקב"ה ממליא לנו מזון וטרף בחסדו הגדול ואנו אין לנו אלא
 לברך * וכמ"ס רש"י בפסוק נפתלי אילה הלוכה הנותן אמרי ספר
 זהו שפתי ישבחוך :

ויתחזק

ישראל וישב על הממ' חיווקו ומושבו האיחוסיו עבור
 המטה שהיו ממתו שלימה ואשרי מי שזוכה לזה ועל
 זה יתפלל כל חסי' עולמי עד שלא יהא נמלא פסול בזרעו וזרע זרעו
 עד עולם כי אין לו לאדם בעולמו אלא כשמית בניי הגונים זם
 עגן כשצריך יעקב את בני יוסף כתיב ויצרך את יוסף כי ברכת
 הצנייט למעלתן היא ברכת יוסף וזה רמז ומולדתך אשר הולדת
 אחריהם לך יהיו כלומר אם תוליד עוד בניי ויהיו הגונים כמו אלן
 וזהו אחריהם שילכו אחר מדותיהם לך יהיו למי כל חמדת הלל
 לך כי אשרי לאב המית בניי הגונים זרע כשר *

ויברך

את יוסף ויאמר האלקים אשר התהלכו אבותי לפניו *
 ההליכה לפניו רומות על השעוררות מלמטה למעלה
 שהיא המעלה העליונה כשמחיל האדם להשעורר מלמטה ואז
 מושך קדושה על עצמו מלמעלה והארכתיו בדרוש זה צפ' נח וזה
 כוד ההליכה לפניו ר"ל לומר קודם לו יחברך דכשאין השעוררות
 מלמטה למעלה מלד המעשים רק בא מלמעלה למטה מלד החסד
 והתמינה זהו מיעוט : ובצ"ר ויצרך את יוסף ויאמר ר' ברכי'
 ואמרי לה צפ"ר ור"ל ר"י אומר לרוע' שמי' עומד ומביט בלאנו *
 ר"ל אמר לגשיא מהלך והזקנים לפניו * על דעתו דר"י אנו
 לריבין לכבודו * על דעתו דר"ל הוא לריך לכבודינו ע"כ המאמר
 לריך ביאור * עוד יש לדקדק ר' ברכי' וא"ל כו' שחס ולא פירוש
 מה אמר ר' ברכי' אם כדברי ר"י או כדברי ר"ל : עוד קשה
 מאי טעמא בדברי ר"י אומר ליטנא דעומד שאמר עומד ומביט *
 ובדברי ר"ל מוכיח לשון הליכה שאמר ונשיא מהלך כבד הארכתיו

צענין

ענין זה צפ' נח וגם במקומות אחרים * גדול ענין התעוררות
 למטה למעלה דהיינו ממעשינו ומעבודותינו כי העבודה לורך
 צדק כבכול והוא דרום נכבד מאוד נחבאר במקומו * וזה הענין ר"ל
 המטיל לנשיא מהלך וזה מורה על רוב ההקרבות על כן כמעט
 תדמין כי מעלה זקנינו מיסך שייכו בנשיא כן ענין בקיום
 הלוך לפניו ית' דהיינו הקדמות התעוררות ממעשינו ואז נחוסף
 כביכול כח בגבורה שלמעלה כמ"ס רז"ל כשעוסק רלוכו
 מוסיפין כח בגבורה שלמעלה ואז העבודה לורך גבוה וזהו מה
 שאמר על דעתו דר"ל הוא לריך לכבודו ור"י מדבר כשאין
 התעוררות מלמטה רק מלמעלה ע"ד וחננוחי אה אהר אהון ליתן
 תחנות חנם אף מי שאינו מתעורר זהו אנו לריבין לכבודו שיעשה
 מלך רחמיו ותסדיו המרובים חסד חנם * ואז ממטיל לרועה ומביט
 בלאנו כי נמשל לבהמו' נדמ' ואמ' לשון הבט' כי כל הבט' היא מלמעלה *
 למטה כמ"ס רש"י צפ' לך לך בפסוק הבט נח השמימה כי אז
 התעוררות מלמעלה למטה והבט' היא מרחוק * והוא ענין למה
 ש' תעמוד מרחוק אבל כשהתעוררות מלמטה למעלה אז מהלך
 ש"י למטה כמ"ס והתהלכתי בחוככם * נמצא ר"י ור"ל ל"פ אלף
 מר אמר חדא ומר אמר חדא מר מדבר מהתעוררת מלמעלה
 למטה ומר מדבר מהתעוררת מלמטה למעלה ואז מוזן מ"ס ר'
 זרכי' וא"ל בשם ר"י ור"ל * ר' זרכי' אמר דברי
 נביהם כי שניהם דברי אמת ולדק' ומזה יש ללמוד כמה גדול כח
 התעוררות מלמטה למעלה * וכמ"ס רז"ל מקדש אדם עלמו
 מלמטה מעט מקדשין אותו מלמעלה סדבה כי לפי ההכנה שמכין
 אדם את עלמו אז סורם עליו רוחניות העליון כי מולא כסא מוכן
 למטה וזהו ענין יהיז חכמה לחכימין * ומזה יחבאר מאמר בז"ה
 בפרשה זו אמר ר' עזרי' בטעם שבירך יעקב אבינו את יוסף ולא
 ופניו מלשילוח והשבטים אומרים דין כל עמא עם קיימא בשביל
 שהוא מלך עם מאן דקיימין קיימ' : א"ל יעקב אבינו יראו את ל'
 קדושו אגא מוספקא לכולי' ע"כ * קסם איך ח"ו יעלה על לבם
 לחסוד את אביהם יעקב אשר לורתו חקוקה בכסא כבוד לכיות בן
 מדת החנופה כי לא לפניו חנף יבא * וכי החנופה היא
 הרעה הגדולת שביותר הרעות * ע"ק הכפל והאריכות לשון עם
 קיימא בשביל שהוא מלך עם מאן דקיימין קיימין * הענין ראו פניו
 בילות כי תכמת אדם תאיר פניו * וקיבל רוח הקודש הנאלל

עליו

ילו עש
 כי הוא
 שפתי
 המתיים
 ש עושה
 שפתי
 זות רק
 בחוקך
 ונו אלף
 די שפר
 עבוד
 זה ועל
 ע זרעו
 וניס זם
 זרכת
 סולדת
 כמו אלף
 דת הלא
 פניו *
 למעלה
 טה ואז
 נח וזה
 עוררות
 החסד
 זרכי'
 בלאנו *
 ר"י אנו
 המאמר
 ז פירוש
 וד קסם
 מביט *
 אהרבה
 ז

פרשת

עליו מאביו אז השבטים קנאו בו לשם שמים ע"ד קנאת סופרי
ואמרו ת"ו דמה שהיו מלהילות פני יוסף הוא מטום שהחניף
לבינו ביתר שאת כי דין כל עמא שאלליהם חנופה אבל חנינו
לחבינו כי אינו מכל עמא דק הוא מצבי עליהם שלא ענין פניו מלהיל
הוא עם מאן דקיימין קיימין * ביוסף כזר הכין את עליו
לחכמה ונספח לו חכמה מרובה במ"ס יהיב חכמה לחכימין
ויעקב אבינו ע"ה הטיב להם חכם ורע קודם חסי' יראת
על פניכם חבינו עלמיכם ג"כ אז תמשיכו ג"כ שהשפעה העליון
עליכם כי אין מחסור אף שהמטיף יוסף על עצמו לא נחסר כלום
מלמעלה כמדליק נר מנר ואין הנר הראשון חסר כלום פת"ס ב"ב
בהעלותך וזה ענין שרמז להם יוסף עשרה נרות לא יוכלו לפנות
נר אחד ואין נר אחד יכבה עשר' נרות כמוכ' ברש"י בסוף הפרק

והאספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם בארצות הימים בק
לגלות להם את הקץ ע"כ אמר לשון האספו כי

אפשר להקץ שיבא כשיש צנייכם שגאת חנם רק לריכין אתם להיות
כולכם באסיפה אחת ובאגודה אחת וגם רמז להם הוכחת מוסר
על לשון הרע מלי' וחסדף את המלודע הבא מכת לשון הרע והמוס' הו'
רמז להם מחמ' דברי ריבות שהיה ביניהם מכת ויבא דבת' רע
וגו' וגם מ"ס אצ"ק גוה לפני מותו לאמ' וקטס היכן מלינו טבוה ב'
נרש"י כתב מה שכתב אבל כונתם שאמרו לו שכך היו כוונת
אבינו במ"ס האספו ומגיד' לפסוקי' של יוסף בינינו לש"ה ונשי' כולל

באגודה אחת ובאגודת עולם ובאגודת רצם

אז"ל בשעה שרגם יעקב לגלות את הקץ נהחלקה ממנו
שכינה אמר יעקב שמתים צכס פסול כו' אמרו שפן
ישראל ה' אלקיטו' אהר בשם שתיין בלצף אלל אחד כך ש'
בלבנו אלל אחד * ומ"ס שמע ישראל ר"ל שמע ישראל אבינו כו'
וקטס לכאורה אין קראו את אביהם צממו ואין קושיא כי שפ'
ישראל מורה על הגדולה וטרדה וכשקראו אותה ישראל הוא כאלו
קראו אותה אדונינו ומכאן נראה למי שיש לו אב והוא רבו יוחס'
מעלה שיקראנו בשם רבי ממה שיקראנו בשם אבא וגם בי כבוד
רבו קודם לכבוד אביו ע"כ יקראנו בשם רבי *

לא יסור טבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא טילס

מלוח לידע פירוש זה הפסוק בטביל להקהות טיני
ספוקרישאר פוקרי' גוה הפסוק וזה לשון הרמב"ן לא טור
מיהודה

הוא יאין עמינו של
קיים עליך גוי א
להם עוד מלך
השבטים את יש
ליהם יהודה *
אמרו כי מלכות
אמרו עליו וכן
הר זידו עזבת
לוח בכל ישראל
בצמיה לעשות
הוא המלך הר
קחת עמי עכ'
לפי שלמה ז'
בשם בעד
הגוה אולקלס
כמחרגס עד ד
המשיח לא חס
אמור בדכיתל
פירוש רז"ל הוא
גניות שצבל שר
ומחוקק
ראשי גלות ונשי
ומיהוהם ומשלי
וענין מחוקק
ז"ל שהיו ר' גו'
לא יסור וגו'
ומדינה אנשים
והסדרים *
יסור * וכן
ופס אילס צמל
ממנו להכי' א
את דבריו וכו'
ופי' מס

פרשת שלח ויחי מז

האד' אין ענינו שלא יסו' לעול' כי כתיב יולק'ה' אותך ואת מלכך אשר
קיים עליך גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך והנה הם ומלכ' בגו'ל'
להם עוד מלך וסרים וימים רבים אין מלך בישראל * והנביא
הבטיח את ישראל שלא ילכו בשבי בשום * ענין בעבור שימלוך
עליהם יהודה * אבל ענינו שלא יסור שבט מיהודה אל אחר
אחיו כי מלכות ישראל המושל עליהם ממנו יהי ולא ימשול אחר
אחיו עליו וכן לא יסור מחוקק מבין רגליו שכל מחוקק בישראל
אשר בידו עשתה המלך ממנו יהיה כי הוא ימשול
עליו בכל ישראל ולו חותם המלכות עד כי יבא בנו ולו יקחה כל
העמיה לעשות צולם כדלנו וזה המשיח כי השבט ירמוז לדוד
הוא המלך הראשון אשר לו שבט מלכות וסילה הוא בנו אשר לו
קחה עמי עכ"ל * ודבנו בחיי' כהצו"ל * ופירוש הרב מורי
רבי שלמה ז"ל כי מלת עד במקום הזה כמו לעד * וע"כ בא
הטעם בעד : להורות שאינו נמשך אחר כי יבא סילה ומזם
הרבים אולקלים עד ענמא * ותרבות כי יבא סילה דייחי משיחא
המחרגם עד דייחי משיחא טועה * וענין הכתוב כי ברא
המשיח לא תפסוק המלכות מיהודה לעד לעולם והוא כלשון
האמור בדניאל די לעלמין לא תתחבל עכ"ל * ודרך רש"י ז"ל על
פירוש רז"ל הוא לא יסור שבט מיהודה מדוד ואילך אלו ראשי
גביות שבבל שרודים את העם בשבט שממונים על פי המלכות *
ומחוקק מבין רגליו אלו נשיאי סרן ישראל ע"כ * והפוקדים
אשר פוקדים ואומרים הלא אין לכם אף זו דהינו
ראשי גלות ונשיאים הם לא מבנים דברי רז"ל דברי חכמים
ומיניהם ומשליהם הנשיאים * כי ענינים היא שענין שבט
וענין מחוקק מורים על אנשים גדולים וחשובים * ודוד חכמת
ז"ל שהיו ר' גמליאל נשיא הראש בצלבע אלו הם שנתקיים בהם
לא יסור וגו' ואת"כ בכל דוד ודוד דנמלא לפעמים באינם מדינה
ומדינה אנשים חשובים בחצר המלך ונשיאים חן בעיני המלך
והסרים * תזיגאמר צודקמי אלו הם מיהודה ובסן נתקיים לא
יסור * וכן הוא בכל דוד ודוד לא ימנע אנשים חשובים מיהודה
ואם אינם במלכות זה הם במלכות אחרות ואף צעו"ה שנגעלם
ממנו להכי" את כל אחר מאינם שבט הוא מ"מ צ"ה סודע והמקיים
את דבריו וכלל הענין שלא תפסוק מיהודה ממעלה *
יפי' ממעלה גדולה או קפלה * 777

זו פרי
חזיק
חגיג
זכה
על
ימין
יאת
עליו
דכל
ז"ה
לפני
הפרט
יס
כיו
להיו
מוס
וש' הו
רע
צלו
כוונ
שי' כול
ממ
רו
כך
זכינו
אכי
ואב
דכו
בי
א
הות
גור

יפי' ממעלה גדולה או קפלה * 777

ודבר זה יהי נוסג עד שיבא משיח ואז אליו יקתחו כל העמ
 ויסלך בכיפה עולמי עד * ורז"ל שאמרו אלו נשיאי וכו' ור
 גלוסס וכו' אמרו לפי דורם * וכאלה רבים בדברי רז"ל *
 כהיב ונתחן נבוכדנל' את ירוסלי' וכתיב וכל הבית הגדול וצמדר' איש
 אמרו זה ביתו של ר' יוחנן בן זכאי * וכי הפסוק מדבר מר' יוח
 בן זכאי אלא הכונה שביתו של ר' יוחנן בן זכאי נחקיים ג"כ ו
 כל הבית הגדול אצל היו כהנה וכהנה לרוב וכמה רבות צמדר
 איכה * ופ"ק דצבא בחרא ומלדיקי הרבים ככוכבים לעול
 ועד זן רב שמואל בר שילת * וכי קרא ברב שמואל בר שילת משה
 אלא רלה לומר שגם ברב שמואל בר שילת מתקיים מה שאמ
 קרא שמלדיקי הרבים הם ככוכבים לעולם ועד :

יששכר

תמור גרם ז"ל סוהר הקדוש יששכר תמור גרם
 רובץ בין המשפטים אמר ר' אליעזר וכי יששכר
 תמור איקרי וזבין דאשתדל באורייתא קרינא לוי' סוס או אר
 או נמר אמאי תמור * אלא אמרו בגין דתמור נטל מטולא ולא
 צעט צמרי' כשאר בעירא ולא איח צי' גסות הרות ולא חיי
 למשכב באחרי' מתחקן אוף הכא יששכר דאשתדלותי' באורייתא
 נטל מטולא באורייתא ולא צעט צי' בהקצ"ה
 ולא איח צי' גסות הרות בתמור ולא חיי' ליקרא דיליס
 אלא ליקרא דמרי' * רובץ בין המשפטים כדאמרינן ועל
 הארץ תישן וחיי לער חמי' * דבר אחר יששכר תמור גרם רובץ
 וגו' פתח ואמר לדור ד' אורי וישעי מני אירא ה' מעוז חיי ממו
 אפתח כמה חציבין אינון מילין דאורייתא כמה חציבין אינון דמשדל
 באורייתא קמי קב"ה דכל מאן דאשתדל באורייתא לא דחיל מפגע
 עלמא נטר הוא לעילא נטר הוא לתת * ולא עוד אלא דכפיות
 לכל פגישי דעלמא ואחית לן לעומקא דתסומא רבא * ה"ח בשעתא
 דעאל לעילא פתחין סתימין וכלבין וחסרי שריין ושאמין בעלמא
 ואחיהבית רשו לתבלא וכל בני עלמא ניימי בערטייהו ונטמחון
 דלדיקייא הלקין לאתענגא לעילא כד אתער רוח לפון ואהפליג
 ליליא אתערותא קדישא אתער בעלמא ואתמר בכמה דוכתא
 זכאה חולקי' דהאי בר נש דאיהו קאים צההוא שעתא ואשתדל
 באורייתא כיון דאיהו פתח באורייתא כל אינון זיכין ביטון אעיל לון
 צנוקצא דתאמא רבא וכפית לוי' לתמור ונקית לוי' צספרי דתקוח
 עפרת

עפרת דזוהס
 כפית ליה
 דאיהו סליק
 דמפסרי דט
 כי נעמה וו
 דא תורם נ
 למבול למס
 עובד למח
 ר' שמעון
 אמר ר' ש
 באורייתא
 עולא דאר
 מהו זיט
 למסבל ט
 הרי לך ד
 שמתעסב
 צלילה סו
 וסכל מה
 ואינו שו
 דינו להי
 כו
אנא
 עולם ש
 לפניו א
 נגד חצ
 ומריבו
 שקצ"ה
 חטאת
 זה שר
 אצל צ
 הקוד
 לעתיד

עפרא דזוהמי קמרא * בגיני כך יסעכר דאשחלוחתי באורייתא
 כפית ליה לחמור ונתת ליה מהסוא גרם המעלו
 דאיהו סליק לנוקא עלמא וסוי מדורי בין המשפחים בין זוהמי
 דמפסרי דעפרא * ח"ח מה כתיב וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ
 כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד * וירא מנוחה כי טוב
 דא תורה שבכתב ואת הארץ כי נעמה דא תורה שבע"פ ויט שכמו
 לסבול למסבול עולא דאורייתא ולדבקה בה יומי ולילי * ויהי למס
 עובד למהווי פלח להקב"ה ולא הדבקה ולא חשא גרמי צי"
 ר' שמעון ור' יוסי ור' חייא הוי קא אזלי מגלילא עילא' לצרי'
 אמר ר' שמעון ניהך ונשחלל באורייתא דכל מאן דיכול לאשחלל
 באורייתא ולא אשחלל איהתיב בנפשי * ולא עוד דיהבין לי
 עולא דארעא וטיעבולא בישא * דכתיב ביסעכר ויט שכמו לסבול
 מהו ויט סטא כד"א ויטו אחרי הצלע מאן דסטי אורתי' וגרמי' דלא
 למסבל עולא דאורייתא מיד ויהי למס עובד עכ"ל הוזהר הקדוש:
 הרי לך דין חלמיד חכם אם הוא מתנהג כראוי לחלמיד חכם
 שמתעסק בתורה חמיר בכל עת ודגע שיש לו פנאי ועוסק בתורה
 כלילה הרבה לזה יש דין חלמיד חכם ולהיות פטור ממסים ועוליס
 וסכל מחעסקים בלרכו אבל אם הוא חלמיד חכם ומצקס מנוחה
 ואינו עוסק בתורה בעהות שיוכל לעסוק רק בוחר במנוחה אזי
 דינו להיפוך יהי למס עובד ולהכביד עליו עול המסים כהא דתנן
 כל הסורק ממנו עול תורה נוחנין עליו עול מלכות :

אנא

שא לא עבדי אלקי אביך דאם נא וסציססא עד כמה חיוב
 המחילה בחטא שבין אדם לחבירו דאם נא אלז הגדולי
 עולם שבטי ים אשר הם מלאכי אלקים איך עשו הכנעות ויפלו
 לפניו ארצה ויאמרו סננו לך לעבדים ומה יעשה הדיוט החוטא
 נגד חבירו בהולאת דיבה ובהכאה וכיוולא בזה או דברי מסה
 ומריבה ואף שחבירו מדולה על כל זאת לריך הסובה שיחול לו
 שקצ"ם * וסשצטיס הקדושים אף שפייסו את יוכף מכל מקום הים
 חטא חס שמור עד נקמת עשר' סרוגי מלכות גדוליו ואצירי ישראל *
 וס שרמו יוסף ועתה אל היראו וכו' רמו עתה אין לכס לירא *
 אבל באחרית הימים חיראו * כי יוכף דאם דבר זה צרית
 הקודש ומ"מ חנחומין של יוסף סס חנחומין * גכ הוא יקדים
 לעחיד כי צא יצא מפיח בן יוסף קודם מפיח בן דוד * וע"ז צא
 הרמו

הא

פרשת שלח ויהי

כרמז יוסף ה' סניח ידו לקבץ * קבוצ כל ישראל לא היה
 צמחים כי מצבל לא עלו רק אלפים ור' רבוא ורוב ישראל
 בלחלה ובחבור כמר גזין וערי מדי * ולעתיד כימי לחתנו ממלך
 בן ארמנו נפלאות לקבץ כל ישראל ואז יקוים מה שאמר יע
 אבינו האספו וקבלו רומז על מה שאמר ואסף גדתי ישראל ונפול
 יבולה יקבץ **אמן** וכן יהי רצון :

פרשת שמות

ויספ סיה צמחים פירוש רש"י להדיעך דקתו צמחים
 יוסף הוא יוסף הרועה את לאן אביו הוא יוסף שהוצאת נש
 צמחים ונעם * חקד ועמד בלדקו מכאן ילמוד האדם ללבק בקו
 בכל לבו הן בלוחו ועניוהו וספלותו ולא יבעט * והן בגדולתו של
 ירום ויתאם ואלדבא ימי' נכנע וספל וירבה צמלות :

וימררו את חייכם כבד כהבחי למעלה שעיני השיעבו והוסע
 והים דין ה' למסר ולוידך העונות הרקסונים וכשערכו קו
 האדם המקבל על עצמו סגופים כדי למרק הוא בעל תשובה וכשרמו לו
 ענין מרוחק שסולת הקב"ה הוא בתורת תשובה למרק העונות * עור ובט
ויאמר לרשע למה תכה רעך למדו רז"ל מכאן המרים יו ענין אלה
 על חצירו אף שלא הכירו הוא רשע כי לא אמר למי קודם *
 הכיח רק למה תכה :

ויקם משה ויושיען ראוי שיתעורר אדם לעזור לחלושים
 ולקלילם מיד עושקים אף שהוא לא נתמנ' עליהם לראש:
ומישה ה' רועה את לאן דרד הרוע' לנסוג בלדק את לאו
 להרחיקם מן הגזל להנהיגם צמיסור והסבס בירו שלא
 יטו ימין ישמאל כך הקב"ה הוא הרועה את ישראל להנהיגם
 במישור ובכל עת הסבס בירו שלא יטו ימין ושמאל * מה רוע' הלאן
 בשללאן יולדות הרועה נוטל אותם טלאי' בחיקו כדי שלא יגעו
 ומוליכין אחרי אמוהם ומרחם עליהם * כך המנהיג לישראל לרדך
 להנהיגם ברחמנות ולא באכזריות וכן אמר משה כי תאמר אלי
 שאסו בחיקך וגו' כך מצואר צוהר הקדוש :

של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת

פרשת שלח שמות

פר

לילדי ע"ז
עבריים דכ
יגד שהית'
מכבה על ב
מתי מה כו
כ"י דאם ו
פורקנא די
דכ" עשו ה
לישראל בג

ידבר

חבל על
האדם ל
שמשיע

ונת

נחלה זו
המתים
ועשה ה
היו בע

ידב

ולמוד

אל

ממה

לשאל מה יעשה על כל זאת נענה ראה עד כמה לריך לזהר בכבוד ישראל :

כרו מעשיכם דבר יום ביומו מרוע לא פליחם חקכם וגו' כמו מוסר לעבודת הש"י יש ללמוד מדבריו של זה הרשע שלרין האדם לראות דבר יום ביומו להיות פוקד על העבודה ותכונת העבודה וכענין שכתב הר"א ש במלמד שציטל שהוא פסידא דלא הדר כי אם יאמר פרובא מהיום להגות יום וילגם זה ה"י מחויב בלאו הכי :

ויבו שוטרי בני ישראל לפיכך זכו שוטרים להיחן סגודרין ראה עד היכן מחויבין מנהיגי ישראל למבור גפסם אפי' להכא' בשביל ישראל :

גרפים אתם גרפים ע"כ אומרים גזנחה לה' : מכאן הולאתי רמו מוסר בעבודת הש"י לאותן שמקשרין עלמן בלימודם ובחפילתם וביתר מלות ליתן קנס כך וכך אם לא יעשה כך וכך שטוב יותר שיעשה שלימוד או המלות מליחן קנס וזה"ש גרפים אתם כרפים ואתם רולי' להקוליתן עבוד זה לזכות לה' אין חפץ ס' בזבח או בכיולא בו שהוא הקנס רק ללמוד וללמד ולשמור ולעשות ולקיים ולעבוד את ה' ובאמת ובתמים * (איתא בזוהר הקדוש בפרש"ט וזוהר דה פרעם לרחוץ על היאור בשעתא דהווי פסקי ישראל מאורייתא מייד ותרד בת פרעם לרחוץ על היאור הות נחת מדה הדין לאתסקאה מדמא דישראל על עלבונא דאוריית' :

ונערותיה הולכות על יד היאור אלן אומיא דאינון אזלין ורדפי' אבחריייהו על יד היאור על סבת עלבונא

דאורייתא ואינון דמורי' בה דרפו ודייהו מינה * אמר ר' יהוד' כל מילין דעלמא תליין פתחוהו ובללותא דללי בר גס לקב"ה וכל שכן מאן דאושיד דמעין בללותי' דלית לך הרעא דלא עאלין אינון דמעין מה כתיב ותפתח ותראו את הילד : ותפתח דא שכינתא דקיימא עלייהו דישראל כאימ' על בנין והיא פתחה חדיר בזכותהו דישראל כיון שפתחה ותראו את הילד ילד שעשועים דאינון ישראל דמתתמאן קמי' מלכיהן בכלא ומיד הדרין בהסובא ובכאן קמי' כזרא דבכי קמוי אבוי מה כתיב וסנה נער בוכה * כיון דבכי אהעדו (ס"א מחברי') כל גזרין ביטין דעלמא מה כתיב ותחמול עלי אתער עליו ברקמי' ומדמס לי' ותאמר קילדי העברים זה ולא

מילדי

פרשת שמות יט

ילדי ע"ז דאינון קשי קדל ולא מילדי ע"ז דאינון קשי לבא מילדי
עבריים דכי לבא מאבהן לאח"כ קמי מאריהון : ותקרא את אש
ינגד שהיה בוכה הם"ד קול ברמה נשמע נהי צכי חמר רים רחל
מבכה על בני וגו' הוא בוכה ואם הילד היא בוכה א"ר יהודא לזמנא
דמתי מה כתיב בצכי יבואו ובהמניני וגו' מהו בצכי יבואו בזכותו
צכי דאם הילד שהי רחל יבואו ויתכנסון מן גלותה ואמר ר' יצחק
פורקנא דישראלי לא חלי' אלא בצכי כדי יסתלמון ויכלון צכי דמעו
דצכ' עשו קמי אבוי דכתיב וישא את קילו ויבך ואינון דמעין אחיתו
לישראל בגלותא * כיון דיכלון אינון דמעין בצכי דישראל יפקון
מגלותי הם"ד בצכי יבואו ובהמניני מים אוזילס :

פרשת וארא

וידבר אל משה דבר אתו קמות על שהקשה לדבר למת
הרעות שהיה אחר מדותיו של הקב"ה וא"ל הקב"ה
חבל על לאבדיו ולא משתכחין כמו שהאריך רש"י ז"ל ע"כ אריך
האלהם להיוח גופר במאוד שלא יתהדר אחר הקב"ה בפי
עמספיע עליו אסטיב ואשרע כי ה' הוא הלרוק ולפעמים אלהם תושב
דבר זה הוא רע והאלקים חשבה לטובה *
ונתתי אותם לכם מורשה * קשה ירושה הל"ל כי הם
היורשים ולא המורשים' לא הוא ע"ד שאמרו רז"ל מסוכ'
נחלה זו מסאך נחלות עמא' נחלת הקיים יורשים את המתים ובכאן
המתים יורשים את הקיים וכמו שהביא רש"י צפ' פנחס * נחלה
ועשה חזרה למורשה והטעם הל' מאחר שאלו מתים במלכים
היו בעבודה ולא זכו לביאת הארץ ע"כ חזרה הנחלה להם כי כן
הוא מדת הושר לרשם ולחנן על אשר היו שרוים בצלע:
וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויאמר אל בני ישראל פירוש
רש"י לוי עליהם להנהיגם בנחח ולסבול אותם ומזם
ולמוד כל מנהיג לסבול עול ישראל ולא יתעם ולא יגער בהם
רק יסי' להם כסוד לעול ושכרו מרובה מאלקי השמים *

אלה ראשי בית אבות בני ראובן וגו' יבני פועל וגו' ואלה
שמות בני לוי קשה למה אמר חזרה שמות אלל לוי יותר
פנחס שאמר בר אבון ושמעון * הענין הוא כי בצט לוי לא היו
בגלות

בגלות ולוי ידע דבר זה ורלס להסתחף בצלחת הלבוש מה עשה קרא
 שמות לבנו ע"ם הגלות דסיינו סס גרסון ע"ם כי גרים הם בארץ
 לא להם * וכן קחה ע"ם שינהם קסוח וכן מררי ע"ם וימררו
 את תיבס : זה"ש ואלה שמות בני לוי : ומכאן ילמוד האדם
 להסתחף בלער הליצור אף על פי שאין הדרס מגעת לו וכן
 בודיע ס"י למטה רבינו ע"ם אהי' אשר אהי' אהי' עמס בגלות
 זה אהי' עממס בגלות אחרת * ואח"כ לזה לומר לישראל אהי' פעם
 אחת שלא ללערס להודיעם שהיו עוד גלות * ומה שאמר לו ס"י
 בתחילה אהי' אשר אהי' אמרו בשמות רבה שאמר הקב"ה לך
 אני מודיע לכה אני מודיע כלומר מה שאמרתי אהי' אשר אהי'
 לך אני מגלה אבל לישראל לא תאמר אהי' רק פעם אחת שלא
 ללערס ביותר והודיע ס"י שלערס הזה למשה כדי שיהי' מסתחף
 בצלחת יסוראל כי גדול הו' משה בעיני פרעה ובעיני עבדיו *
ויקח אתה את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון רז"ל לחדו
 מכאן הנושא אשה לריך לבדוק באחים וכל הפורש מדברג
 רז"ל הוא כאלו פורס מהחיים :

בצאתי את העיר אפרוס את כפי : אבל בחוק העיר לא
 התפלל לפי שהיתה מלאה גלולים * ע"כ שהולכים
 בדרכים ומתאכסין בבתי נכרים סמלאים גלולים לפעמים גלולי
 ע"ז ולפעמים גלולי בהמס וחזירים ומקום טנופת כמו שהו' בפרט
 בגליל רסו יחר טוב/ שיחלל בעודו בדרך שסמקוס נקי אעפ"י
 שמתפלל בישיבה הוא יחר טוב ממה שימתין עד שיבא למלון :
(איתא בזהר הקדים בפ' זו ברעיא מהימנא * ולקחתי
 אהבה לי לעם וידעתי כי אני ד' אל הים וגו' פקוד'
 דא קדמאם דכל פקודין * ראשיה קדמאם דכל פקודין למנדע
 לוי לקב"ה בכלל * מאי בכלל לשינדע דאיהו שלימא עלמא דאיהו
 רבון עלמא וברא עלמין כולשו שמיא וארעא וכל חיליסון ודא הוא
 בכלל * וסופא דכולא בשרט למנדע לוי * וכלל ופרט איהו
 רישא וכיפא רז"ל דבר ונוקבא פקדא ואסתבח בר נש בהאי עלמא
 דאחעסק בכלל ופרט * בר נש בהאי עממא איהו בכלל ופרט *
 וחוקבא דהאי עלמא איהו כלל ופרט *
 בג"כ ראשית דכלשו לשינדע דאיהו לן שליט ודיין על עלמא ואיהו
 רבון כל עלמין * וברא לוי לבד נש העפרא ונפח באפוי נשמתא
 דתיימא ודא-אישו בלורת כלל * בד נפקו ישראל ממלרים לא כונו

פר
 דעי לוי לקב"
 דכתיב ויד
 פקודא לת ל
 לון במלרים
 גסין וגבור
 דאורייתא ו
 למחנהגי לו
 סיוס והסבו
 כי ד' הוא ה
 צי * ודא
 ואי תימא
 למנדע מא
 עד לא ינד
 ראשיה
 לקב"ה כ
 אני ראשון
 כיון דינד
 דאינין ר
 ינדע באו
 דמתחבר
 יחבין א
 די"ל יח
 דרכאן ל
 מכלשו
 ישלים
 לאחבר
 עליה
 דאחבר
 דאדם
 דאקרו
 איקרון
 פקודין
 אוריית
 סלקא

פרשת שלח וארא כ

דעני לי לקב"ה כיון דאתא משה לגבייהו פקודא קדמא דא אוליק
 בן דכתיב וידעתם כי אני ד' אלתיכם המוליך אתכם וגו' ואלמלא
 פקודא דא לא הוו ישראל מהימנין בכל אינון נסין וגבורן דעביד
 בון במלרים * וכיון דידע פקודא דא באורח כלל איהעבידו להון
 גסין וגבורן ולסוף מ' סנין דקא אשתדלו בכל אינון פקודין
 דאורייתא ואוליק לון משה בין אינון דמהנאגי בארעא בין אינון
 דמתנהגי לבד בארעא כדון אוליק לון באורח פרט * הס"ד וידעת
 סיוס והסעות אל לבד סיוס דייקא מאי דלא הוה רשו מקדמת דנא
 כי ד' הוא האלהי דא באורח פרט במלה דא כמה רזין ובהרין אית
 צי * ודא והאי דקדמיתא כולא מלה חדא דא בכלל ודא בפרט *
 ואי תימא הא כתיב יראת ד' ראשית דעת תרופא דא באורח פרט
 למנדע מאן איהו יראת ד' * ואע"ג דאית לי לבד נס לדחלא מיני
 עד לא ינדע * אכל הכא כתיב ראשית דעת למינדע לי דהא איהו
 ראשיתא למינדע לי באורח פרט בג"כ פקודא קדמא למינדע לי
 לקב"ה בכלל ופרט ברישא ובסופא ורזא דא אני ראשון ואני אחרון
 אני ראשון בכלל ואני אחרון בפרט וכולהו בכלל חדא ורזא חדא
 כיון דינדע דא בכלל יסליס כל שייפוי ומאן אינון דמ"ס פקודין
 דאינון רמ"ח שייפין דבד נס כיון דאשתלי צהו על סאי בכלל כדון
 ינדע באורח פרט דדא איהו אשווהא לכולהו וינדע כל יומי סתא
 דמהצדן למיהב אשווהא לכל שייפין ואי תימא כל יומי סתא היך
 יסבין אשווהא לכל שייפין וודאי הכא הוא עילא וההא סתא ויומא
 דיולי יסבין אשווהא לכל שייפין * עילא בזמנין דשייפין אריקו
 צרכאן ליומי סתא כדון אשווהא וחיין חליין עלן מלעילא ואסתלי
 מפלהו מאן גרים לן יומי סתא אוק סכא נמי להחא כד צד נס
 יסליס גופי צאינון פקודין דאורייתא לית לך כל יומי דלא אחיית
 לאתצדכא מיני וכד אינון אתצדכין מיני כדון חיין ואשווהא חליין
 עלים מלעילא מאן גרים לי אינון יומא סתא * יומי סתא כמה
 דאתצדכין מלעילא מרזא דאדם הכי נמי מתצדכין מתחא מרזא
 דאדם זכאין אינון ישראל צהאי עלמא צאלין פקודין דאורייתא
 דאקרון אדם דכתיב אדם אתם אדם קרויים אדם ועע"ז לא
 איקרון אדם ובנין דאורייתא אקרו אדם אית לון לאשתדלא צאינון
 פקודין דאורייתא למחוי כולא חד צרזא דאדם * כד יסיב קב"ה
 אורייתא לישראל על טורא דסיני מלה קדמא איהו אנכי * אנכי
 סלקא לרזין עלאין סבאין וסכא איהו רזא דפקודא קדמא למנדע

וסס קרא
 סס צארין
 ס וימדרו
 וז סאדם
 זח לו וכן
 זס בגלות
 זסי פעט
 ז לו סס"ג
 זב"ה ס לך
 זד סג' אבי
 זס סלל
 ז ססותק
 זיו *
 זל למדו
 ז מדברו
 זעיר לא
 זסולפיס
 זס גלולי
 ז ספרט
 זי אעפ"י
 זלון *
 זלקחתי
 זי פקודי
 ז למנדע
 ז דאיהו
 זדא הוא
 זרט איהו
 זי עלמא
 ז *
 ז *
 זא ואיהו
 זי נסמתא
 זא כהו

פרשת שלח וארא

לוי בכלל בנין דכתיב אנכי הא קא רמז דאית אל-א שליטא
ענאה על עלמא דתיב פקידא קדמאם בכלל * צפ-ט בנין
דכתיב ה' קנהי דא פרט פקידא קדמאם דהלטרין למנדע ברישא
ובסופא כמא דאוקמינא :

פרשת בא

ושמרתם

את המלות וגו' כתב רש"י ושמרתם את המלות
שלא יבואו לידי תימון מכאן אמרו הפסח
ר' יאשיה שומר אל השם קורא את המלות
אלת את המלות כדרך שאין מחמילין את המלה כך אין מחמילין
את המלות אלא אם בא לידך מלגה אל החמלה עשה אותה מיד
ע"כ * יש להקשות הנה צפ' זו מדבר מעניני פסח ומלות
ואיך הוא מרמוז על מלות דעלמא * עוד קשה הוא מפרש
זה הפסוק של ושמרתם את המלות שלא יחמץ המלות ויעשה מיד
ואדרבה מלינו חיבה שמירה שפירושו להיפך דהיינו המתנה כמו
ואביו שמר את הדבר שפירושו המחין על הדבר * עוד קשה כל
אל תקרי בדברי רז"ל הוא משום שיש ליוזם הוכחה בקרא שלא
לקרות כן ומאי הוכחה יש בכאן * כבר האריכו המפרשים
ברמוז חמץ ומלגה שהם נגד שני ילדים חמץ הוא החומץ הממול
והשאור הוא שאור שבעיפה כי גוף האדם הוא כמו עיסה המעורב
מקמח ומים כן עשה האד' כגבל הזה והל"הר הוא מחמץ העיסה
והמלה הוא יל"ע שגורם לאדם שיהי' נכנע ולא יעלה למעלה כמו
שהוא המלה ואז נכנע מפני צוראו ואינו בא לידי חטא והוא שור
מרע ועשה טוב והנה החילוק שבין האותיות מלה לאותיות חמץ
הוא הסתימא ר"ל שרמוז על מה שאמר למה הלוי ירך הה"א רמוז
לבעל הטובה שנכנס מן האד והקשו ולעול מלמטה וחירלו לאו
אסתיע מלחא ע"כ במלה יש ה"א הרומזת לחטובה ובחמץ ח"ת
הסתיעה למעלה ולריך לבדוק החמץ בכל מקומות שדרך להכניס
שם חמץ דהיינו כל אבר ואבר המיועד לחטוא כגון הפס יבדוק
מלה ר' ורכילו' ולדבר נבלם ושבועות וקללו' ושיחה בטילה וממאכלנו'
אסורות וכיוצא בזה * הלכ' יבדוק שלא יחטו' מחטבת און ולא יהיה
לברע רק טוב * העינים יבדוק שלא יראו דבר רע ועיניו יסיו
דואות חורה ומלות ועינים לרקס עליהם וכיוצא בזה * הראש

יבדוק

פר

יבדוק שלא
וכן הידים
אלקים נשמ
ויחפלה צע
אוי יבער
בכל לבו ול
בפה כל חס
ולריך לבד
ובמ"ס חו

והנה

השיי ולק
שלא לא
ע"כ צו'
ואח"כ י
היקף וה
הזה *

חערובו
והמחט
צו כח ל
ענין וש
הכוונה
רק אל
על הל
החלבו
אשר
בזה
את כו
על ה
ומלש
הישר
שאל
קמיו

ובדוק שלא יהיה בקומה זקופים * והמלח שלא יהיה עוזת מלח
וכן הידים והרגלים וכל האברים והדריקס תהיה לאור הנר
אלקים נשמה אדם ועיקר זמן הדריקה צלילה קודם שיטן ויש צדד
והצלם בעפר ויזכור את כל מעשיו ויפספס בהם ואם פספס ומלא
אזי יבער זם החמץ וישרפנו ועיקר הציטול בלב שיעשה השוכה
בכל לבו ולב נשבר ונדכה אלפים לא חצוה * וגם תקנו לומר
בפה כל חמירא באופן שיטהר עלמו בדיבור ובמחשבה ובמעשה
ולריך לצדוק הן עבירות שנינו לבין קונו ובין עבירות שנינו לחבירו
ובמ"ס תור שבין אדם לחבירו כל אחד צדק וכו' והשאר מבטל ואז
סרה הקלחה והשנאה :

והנה

בא הלוי מהש"י על שבעת הימים שלא יראה ולא
ימלא ובה הלוי בעת לאתנו ממלרים כי אז בחר בנו
הש"י ולקחנו לו לעם וליונו שנקבע בלבנו באותו הזמן שבעה ימים
שלא לאכול חמץ כי הנה ? ימים הם היקף וחזרין חלילה עולמים
ע"כ בז' ימים הראשונים לריכין אנחנו לקבוע בלבנו דברים אלו
ואת"כ יהיה התעוררות הזה לזכרון לנו ונשמר אותו חמיר בכל
היקף והיקף רק שבהיקף הראשון יהיה לנו לאות לקבוע הדומם
הזה * וזה ענין שלא ימלא חמץ בראשיתו כל שבעה ואפי'
הערובת חמץ להודיע כמה לריך להחזיק מהדברים המחמילים
והמחטילים שאפילו בהערובות מעט החמץ מרובה שיש
בו כח להטות האדם לאשר יחפוץ לכך כל מחמלת לא תאכלו וזהו
ענין ושמרתם את המלות אל תהי קורא מלות אלא מלות אין
הכוונה שתשחנה בקריאתם אלא ישאר הפסוק כמו שהוא כחוב
רק אל תהי קורא מלות כלומר שהכוונה מהמלה לבד אלא הכוונה
על כל המלות כי מלות המלה ? ימים בהיקף הראשון רומזה על
החלוצית יתר טוב לחיים כל המלות ולהיותם שמונים כמ"ס עקב
אשר במע אברהם עבדו וישמור ששמרתו ומי שכל המלות רומזו
ב-החמץ חמץ הרומז שלא יחמץ המלות ולשמור ולעשות ולקיים
את כל דברי התורה ולפ"י ושמרתם את המלות היא כפשוטו רומז
על המלה * אבל הודיע ששמירת המלה רומז להיותו יושב
ומלפס ויומר ויחמיר כל ימות הפנה לקיים כל המלות ולבער
היאר הרע הרמוז בחמץ ולילך במלח היאר טוב * וכן בלחון הראשון
שאמ' הפח תלמים בצוק רומז על הענין זה כי הילכ"ד בא מרחיקת
קמימת התאום ולריך לקררו * ופירשו המפרשים רמז המשנה

פרשת שליה בא

אור ל"ד בודקין את החמץ וכו' כי ממעלה הילך הרע י"ג שני' ויום
אחד קודם ביאת הילך טוב ע"כ אור ל"ד מחמילין לבדוק לאות
הנר נסמח אדם חופש כל חדרי בטן * וכן מלינו שלמדו בדיקת
לאור הנר תיפוט מחיפוט וכו' ועל רמז זה נקרא יום ה"ד יום
הראשון כמ"ס אך ביום הראשון תשביתו כי הוא הראשון של ביאת
הילך טוב * ואפשר כוונת הנשיאים להקריב בימי' ההם קרבנותיה'
הוא לזכר י"ג שני' של אדם השרוים בלא ילך טוב * ע"כ י"ב ימי'
קרבנותיהם ויום י"ג אהרו חג של י"ט שלהם ואח"כ באור ל"ד
הבדיק' לאור הנר ע"כ נרמז אח"כ בהעלותך את הנרות וגו' אל
מזל פני המנורה יאירו שבעת הנרות והם ז' ימי חג המלות *
ע"כ נהגו בני ישראל לקבוע ימי תודת ניסן הללו להיותן קדושי' ולא
חול וזה רמז ג"כ במה שאמר הקודש הזה לכם ראש חדשים ראשון
הוא לכם לחדשי השנה לזכאורה הוא כפל ועל דרך הפסט מדבר
מעיצור החודש ומעיצור השנה * אמנם דרך רמז הודיע כי של
החודש כולו הוא כמו ר"ח ולא כשאר חדשי' ר"ח הוא מקודש ושאר
ימי החודש הם חול אמנם זה התודת כולו הוא כמו ראשי קדשים
כל יום הוא כמו ראש תודת :

איתא בזהר הקדוש וישא העם את בליקו טרם יחמץ *
וכתיב שאור לא ימלא בבתיכם וסא אוקמוה חבריא
ורזא אוקימנא בין חמץ ומלח בכמה דוכתי דא ילך רע ודא ילך טוב
פקודא בתר דא לספר בשבתא דליאת מלריים דליהו חיובא על
בר נש לאשתעי בהאי שבתא לעלמין * הכי אוקימנא כל בר נש
דאשתעי בליאת מלריים ובהוא ספורא וחדי בחדום זמין איהו
למחרי בשכינתא לעלמא דהאי דהוה חדו מכלא דהאי איהו בר נש
דחדי במרי' וקודשא ב"ה חדי בהוא ספור : כי שעתא כניס קב"ס
לכל פמליא דילי' ואמר לון זילוו שמעו ספורא דשבתא דילי'
דקא מבחעי בני יחדון בפרקני כדין כלסו מהכנסין ואתיין ומתחברין
בהדייהו ד' ישראל ושמעי ספירא דשבתא דקא חדאן בחדווא דפורקני'
דמאריסון כדין אתיין ואודן ליה לקב"ס על כל אינון נסין וגבורין
ואוראן ליה על עמא קדישא דליה ליה בארעא דחדאן בחדום
דפורקנא דמאריסון כדין אחוסף חילא וגבורתא לעילא * וישראל
ההוא ספירא יסבין חילא למאריסון כמלכ' דאחוסף חילא
וגבורת' כד משבחין גבורתיה ואודן ליה וכלאו דחלין קמיה ואסתלק
ידיה על כלסו : ובגין כך אית לשבתא ולאשתעי בהפור כמס

דלחמר

פר
דלחמר
קב"ס ולפר
מיהו טוב
פרסומא
בלטריך
בגין דמי
ואודקין
בגוונא
למאי אל
בגין לא
בר נש
מקטרג
בקדמית
ליה לבר
ליה פ
בתיובת
דאתא
ימות לו
בי
גהייג
עסה
ויק
סיס
אמן
ילמ
ויג

פרשת שלח בא כב

לאחמר בגוונא ד חוצא איסו על צד נס לאסתעי חדיר קמי'
קצ"ה ולפרסומי נימא צבל אינון ניסין דעבד * ואי תימא אמאי
מיסו חוצא והא קצ"ה ידע כלא כל מה דהוי ויהוי לצתר דנא אמאי
פרסומא דא קמיה על מה המיכו עביד ואיסו יצע אלא ודאי
אלטרין צ"י לפרסומי נימא ולאסתעי קמיה צבל מה דאיסו עבד
צבין דמינון מנין סלקין וכל פמני' דלעיל' פתכנשי ותמאן לון
ואודאן כלהו לקצ"ה * ואסתלק יקריה עליהו עינא ותחת
בגוונא דא מאן דאסתעי ומפרט חטאוי על כל מה דעבד מי תימא
למאי אלטרין קלא מקטרגא קאים חדיר קמיה קודש' צריך הוא
צבין לאסתעי חוצי צבי נשא ולאחצע עליהון דינא * כיון דמקדיה
צד נס ומפרט חטאוי כל חד וחד לא אשמיד פטרא דפומ' לההוא
מקטרגא ולא יכי למחצע עליה דינ' דהא חדיר חצע דינא
צקדמיה' ולצתר אסתעי ומקטרג פלוני עבד כך * וע"ד אלטרין
ליה לצד נס לאקדמ' ולפרט חטאוי * כיון דמקטרגא חמי דא ליה
ליה פטרא דפומ' עליה וכדין אסתרג' מיניה מפל וכל * אי תצ
בתיובתא יאות ומי לאו הא מקטרג' אסתבת עליה ואמר פלוני
דאסתא לקמן בתוקפת דאפינ' צעיט צמריה חוצוי כך וכך * ע"ד
יאות לאודער צד נס צבל הני צבין דאסתבת עבא מסימנא קמיה
קצ"ה :

פרשת בשלח

כי אמר אלקים פן ינחם העם צראוחם מלחמה ושבו מגרי'ם'
ראם והביטם כמה צריך האדם להתבונן לעשות גדרי'ם
וגביגות והרחקות שלא יבא לדי צבירה הנס הקצ"ה בעלמו וככבודו
עשה הרחקה פן ינחם העם וגו' ושלוס שלום לרחוק המרחק עלמו
מחשם עבירם ולא הוא קרוב להקצ"ה :
ויקה משם את עלמות יוסף צב"ר עליו הכחוב אומר חכס
לב יקח מלות שכל ישראל היו עבוקים בכסף חסב ומשם
הים עסוק בעלמות יוסף שנאמר ויקח משה את עלמות יוסף וגו'
אמר הקצ"ה למשה עליך אמר הכחוב חכס לב יקח מלות וגו' מזה
ילמוד האדם יניח כל כסף וזהב ויעסוק במלות הצב ליה לקיימנה:
ויסה סס מאו' רכב צמור וכל רכב מלרי' וגו' ל הזהו' וכי סס מאו'
רכב צמור לא סו רכבי מלרי' מ"ב וכל רכב מלרי' לא רכב
האנא

פרשת שלח בשלח

חאגא סמאל אוסיף ליה טיח מאה רהיבין מקטרגין לבייעא ליה
הה"ד ויקח שש מסות רכב בחור אימתי אשלים ליה סקב"ס
בקרבת דסיסרא דעקר הקדוש צדוך הוא לכל סיגון
רהיבין ולתמסרו בידא דמטרוניתא הה"ד נחל קיסין גרפס
נחל קדומים וגו' ולומנא דאסי יתמסרו בלחו הה"ד מיוזא צא
מאדום תמוץ צגדים מצלרה וגו' וע"ד וילך מאחריהם כתצתי
להודיע כי כל עת לרה. שלא תצא על ישראל הנה הלה כפולה
כי ס"מ המקטרג מוליך הלה: ראש בכלן סתעבר על ריב לא לו
ואוזיף לפרעה וכפס"מ המקטרג נמלא אז מזכיר עונות רבים
ויחידים ע"כ לריך שיחשוררו רבים ויחידים ולעשות תשובה ותפלה
ולדקא ולא די להחנק ולבקש אל ה' על זאת: הילוק לרה לצד רק
לעשות תשובה שימחול הקב"ס רבל עונות ראשונים
ולשוב אל ה' בכל לב ונפש ובדי לבטל בת המקטרג וכמה פעמים
שולה הקב"ס לרה כדי שיחשוררו לתשוב' על כל החטאי' שעברו
וצוהר אמרו ופרעה הקריב ר' יומי אמר הא אחר דקריב לון
לתשובה כו' וע"כ אמר הקריב קרצ הל"ל אבל אמר הקריב
שקריב ישראל לאביהם מצטמים: ונוסף על התשוב' ומעשי' טובים
שהוא סור מדע ועשה טוב לריך להחזיק עמוד התורה
והוא חרות מוליא לתירות * וכן כתיב ימיך ה' גאדרי בכח
ימיך ה' תרעץ אויב * ופי' צוהר כל זמן שחורה הניתגה בימין
הוא גאדרי בכח אז ימיך תרעץ אויב והוא כמו שדרז"ל סקול קול
יעקב בזמן שקול של יעקב אין הידים ידי עשו ואם אין התשובה
תשוב' גמורה אז הקב"ס תטיב אחר ימינו מפני אויב ופני אויב
הוא ס"מ המקטרג וחילותיו דאית פנים צדדגין תחאין כמ"ס
צחיקונים על פסוק על כל פני אחיו ישכון כי ישמעאל על
כל אלו פנים כו' וענין השבת הימין לאחור הוא כי השמאל תשפיע
הדין והימין שהוא תתסר משפיע סתמדים אל החילונים שהם אחר
הם נקראו אחוריים * וע"ז נאמר ואומר חלותי היא שנות ימין
עליון * אבל בעשייתנו תשובה גמור' אז כל מרכבות החילוני'
נופלים כמז שסי' עתה צגאולת מלרים דכתיב ויסר את אופן
מרכבותיו * זקשה דהאל"ל אז אופן מרכבתו אז אופני מרכבותיו
אלא הענין שר של מלרים הוא שר הגדול ונתחברו אליו גם כן
שאר מרכבות חילונים כדלעיל סמ"מ אוזיף ליה ובסוד מישראל
אופן מרכבתו על פרעה אז הושרו גם שאר מרכבות חילונים

הנמפלי

פר
מכונפלים לו
מחיות וצב
ואז נבסלו
כ
ויאמר
עניך ורא
והאזנה ושא
ו
הגני
דבטו
ולא העד
הזה *
דתן מ
קיא לוא
בקדושת
והמטבי
וחאוותו
שיאכל
דכתיב
לשובע
מכאר
וצבעיל
המעט
הראוי
דודק
עד כ
פרס
כל ימ
אכיל

פרשת שלח בשלח כג

והאופנים
 והחיות ובסוסר אופן זה הוסרו כל המרכבות וזהו אופן מרכב היו
 ומזו נבחרו אלופי אדום ומיני מוסב יאחזמו רעד נמוגו כל יושבי
 כנגן וגו' והכל בשביל התורה שיקבלו ישראל :

ויאמר חס שמע חכמע לקול ה' אלקך וסיכר בשנינו
 תעסה והלוגת למלותיו ושמרת כל תקיו וגו' שא
 עניך וראה כמה וכמה לריך הקדס להחעורר בשמיעה ועשים
 והאזנה ושמירה * וכן אחד כולל עניינים נפלאים לקדוש השם
 ולעבוד אותו באמת ובחמים לדקדק במעשים :

הגני ממטיר לכם לחם מן השמים וגו' למען אנחנו הילך
 בתורתו רומז לעבוק בתורה על השלחן כדחנן
 בל שלחן שלא אמרו עליו דברי תורה כו' :

לבו ממנו מים לפי אכלו * ר"ל לפי שיעור אכילה כמי
 קיוו לא פסות ולא יותר * וזהו וימדו בעומר
 ולא העדיף המרבה וגו' והיה זה הפלא לעורר לבוח האנשי' למושר
 ואותן האנשים שהותירו רימם היתה זו רומז למח
 דחנן מרבה בשר מרבה רימה ואמר ויבאם הפי' בקיו כי הוא
 קיא גואה בלי מקום כי מוכן לקדושה וכבר הארכתי בעניינים שהם
 בקדושת השלחן באלפא ביתא באות **ק** קדושה (ושם נחבאר
 והמשכיל יתן אל לבו ענין זה ויפרוש מתאוחו ולא ימלא בטנו
 וחאווחו כבהמה כי איזהו גבור הכובם את יצרו ואם יצרו מפחהו
 שיאכל ישר כחו ויכבשהו מתאווחו ואז שורה עליו יראה וקדושה
 רבתי יראו את ה' קדושו * וז"ל ספר חסידים גדוק אובל
 גשובע וגו' כשם שהחכם ניכר בחכמתו ובדיעותיו והוא מובדל בהם
 מן שאר העם כן לריך שיהא ניכר במעשיו ובמאכלו ובמסקו
 ובבעילותו ובעשות לרכיו בהילוכו ובדבריו במשאו ובמחננו ויהי' כל
 המעשים האלו נאים ומתוקנים צינור לא גרגרן אלא אוכל מאכל
 הראוי לו בהברות את גופו ולא יאכל ממנו אכילה גסה ולא יהיה
 דודף למלא את בטנו כאלו שממלאים בריהם ממאכל ומסחה
 עד כמעט שגופם וכריהם נבקעת ועליהם נאמר בקבלה וזריתי
 פרם על פניכם וכו' פרם חגיכם אלו ב"א שאוכלים וסוחים ועושים
 כל ימיהם כחגים * במעין מכל זה שלריך לזכר מריבו
 אכילה וכן אמרו חז"ל מילוי כריסי ייני ציסי * (פירוש מילוי
 הכרס גורם כמה מיני רעות) :

ואם

הייש לית
 סקב"ס
 כל מיון
 טון גרפס
 מי זה בא
 כתצתי
 דם כפולה
 ריב לא לו
 רבים
 בה ותפלה
 לצד רק
 רמזונים
 זה פעמים
 מעברו *
 דקריב לון
 מד הקריב
 עמי' טובים
 ווד החורה
 באדרי בכת
 צגה צימין
 סקול קול
 התשובה
 ופני אויב
 זאין כמ"ס
 מעאל על
 נאל חשפיע
 שסם אחור
 שכות ימין
 ות החילוני
 ד את אופן
 מרכבותיו
 אליו גם כן
 מישראל
 ות חילונים
 לי

פרשת שלח בשלח

ואם

יכרו מפתחו שיאכל למלא בטנו ותאותו ישיב אמרו לו
יתרון לאדם צרוב מכילה ונתיים הלא לפי רוב האכילה
והשתייה ירבה קיא לואם * ותוכחה מוסר זה רמוז לנו רז"ל קיז
עשיר מי שיש לו בית הכסא סמוך לשולחנו דלם לומר קיזהו עשי
צטעלות המדות וצטעלות התרוממות מי שיש לו בית הכסא סמוך
לשולחנו ר"ל סמוך לשיטב לאכול על שלחנו יש לו בית הכסא
צתקצתו ויאמר בלבו למה לי רוב צצקים הרוב צקר ושחוס לא
ואסכל דגי היכיאספלי מה יועיל לי מחקר שאין לזה חכנית
קתרי כל המאכלים צאיס לבית הכסא אין צין אכילות צהמו
וחיות ועופות הכל ישוב למקום הטופת :

עוד

יזכור צטעת אכילה שכל מה שהוא מרבה צאכילה מרבה
צשר לרימס שזשו אתריחו כפ"ס רז"ל שתקות מנוש רימס
וכאשר יזכור האדם שני דברים אלו צטעת אכילה * הסתד שבו
אכילה לבית הכסא * והצי שהמרצה צשר מרצה רימה קוז ודק
ימשוך ידו מאכילה מרובה ולא יאכל כי אם כדי חייו * וכל
הנוכר כאן הוא נרמו צפרשת המן שכבר ידעת שהיה להס צכ
יוס די מחסורס * וכמס"ס לקטו ממנו איס לפי חכלו ר"ל צמלו
לפי חכלו כפי שיעור אכילה לכל איס דהיינו כדי חייו לא פחות ולי
יותר וכמס"ס אחר כך וימודו בעומר ולא העדיף המרצה וגומר
וקי' זה הפלא לעורר לבות האנשים וללמד דעת את העס שאי
עודפות צמי שמרצס אכילה יותר סכדי חייו הואיל והכל הולך
לאיבוד והממעיס לא התסיר כלומר גם הממעיס לא חסר דצ
סואיל והקי' נפשו עד עת קילו :

ואמר

את"כ ולא שמעו אל משה * ר"ל שהיו רודפים אחר
המותרות ולא ביוונו רק אל מילוי הבטן מה כתיב
צתריה וירס תולעים וגומר צא להורות * לשעה ולדורות * שכל
מי שעושה כן לא זכר אתמחו * כי רצוי המאכלים מרבים צשר
לרימס אחר מוחו * ואמר עוד ויבאס אפילו צחייו כי רצוי
המאכלים מרבים קיא לואס * הלא יזכור האדם כל זה מידי חכלו
ומידי שחוחו * ולא ימלא כריסו עד כדי השגת תאותו : וזה יהי'
שלמו ומצבתו * כי יאכל כפי תועלתו ולא כפי תולעתו :

בחר

לנו אנשים * לשון רש"י צמר לנו לי ולך השווה לו מכאן
אמרן יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך וכבוד חביבך
במזל רצך * מגיין ויאמר אהרן אל משה צי מדוני והלא אהרן

פרשו

ל מאחיו היה
אמר מדוני
מורדים צך כל

מדוני

ממר יתרו טעו
מנין הוא המ
מדרס של
ממס והמלו
מחני דהיינו
מעשות ולקיי
מניס המלכו
מלכו
מורכו * זו
מביר שה
מעס לשפיט
ממי עושה
מלקיס ולמס
מכבוד שמו
מבול גס או
מלא יחלוקי

בחדש

חדשים כא
הר סיני ו
הס"י מכל
וקרצנו לו
שהיא חיי
עד סוף כ

פרשת שריה שמות פד

ל מאחיו היה ועושה את חבירו כרבו * מורא רצך כמורא שמי
אמר אדוני משה כללם כלם מן העולם תייבים הם כלים
מורדים כך כאלו מורדים בהקב"ה עכ"ל * ואיזה מכבוד
המכבד :

פרשת יתרו

אתה יושב לצדך פרש"י יושב כמלך והוקשה הדבר
ליחר שסי' מזלזל בכבודן של ישראל כו' וקשה שאח"כ
מור יתרו טענה אחרת שלא טוב הדבר מאוס כי נבול נבול וגו' *
ענין הוא המלוכה והשררות שנותן הקב"ה לישראל כינה כמלכות
הדרה של ישמעאל שהם מוליכין ומשתדלין מפני כבוד
שם והמלוכה והשררה גשמיות * אבל הניסן לישראל הוא
וחני דהיינו בשביל קיום התורה והמלוכה שיכופו את העם לשמור
לעשות ולקיים את התורה ועל זה נאמר ואחם תהיו לי ממלכת
במים המלכות והשררה יהיו לי לשמי * וכן כתוב כי מלכים
ומלכו * אמרם התורה המלכות שאחם מולכים יהי' כי' כלומר
לורכו * זו דמו וישב שלמה על כסא ד' * ע"כ יתרו כשמחזיק
ה' סבור שהוא יושב כך כמלך בעבור שררה כי לא ידע כי בא
העם לשפט * הוקשה הדבר בעיניו השיב לו משה רבינו ע"ה ח"ו
שמי עושה כן לבבד עלמי רק לבבד שמים כי בא אלי העם לדרוש
לקיים ולשפוט בין אים לרעהו ואני מחויב לישב והם לעמוד והכל
לבבד שמו יתברך * אז השיב יתרו אם כל אלו באים לשפוט נצל
נבול גם אחם כו' * מכאן ילמוד למי שחלק לו חס"י מן הכבוד
שלא יחלוק מן הכבוד לעצמו רק לשם שמים לקיום התורה והמלכות
ויזרוק מרס בהלמידים :

בחדש

השלישי וגו' ציוס הזה וגו' פירש"י לא הי' צריך לכתוב
אלא ציוס ההוא מאי ציוס הזה שיהיו דברי תורה
חדשים כאילו היום נתנו * וכן מחויב האדם לזכור בכל יום במעמד
הר סיני ובמתן תורה * ויחזור בלבו בהשבו אשר בחר בנו
הש"י מכל האומות כי היינו גוי בקרב גוי ועש' לנו נסים ונפלאות
וקרבתנו להר סיני שחפסוק זוהמת הנחש מאהג-זנתן לנו הורחג
שהיא חיי עד שלא זכו אליה מלאכי השרה ואנחנו כלנו היינו שמים
עד סוף כל הדורות ופנים בפנים דיבר ד' עמנו * ואיך יעלה על

פרשת שלח יתרו

דעת האדם על דבר קטן לחזור לסורו להחלצם בזה
 ח"ו וכלנו אנחנו מושבעים ועומדי' בהר סיני ויסעו ישראל מרפס
 פירש"י מה ת"ל כו' מה ביאתן למדבר סיני בתשובה כו' ויסעו
 עשו ישראל תשובה קודם שקבלו את התורה מכאן רמז למאמ
 מקלת המקובלי' כי לפעמי' נמנע מהאדם מלהציק איזה פשט או אי
 חקירה והשגה והצדקה מחמת הקליפה מאיזה עון שעשה המבדל
 צינו לבין העיון ע"כ לריך לפשט במעשיו ולשחירות ולהיות מוח
 ועוזב וכן תיקן האלקי הפרדס תפלה על זה קודם שילמוד וכך
 ינסוג כל האדם אם קשה לו ההצנע יתחרט על עונותיו ויתו
 ויסוב אלה' ויתפלל אליו יתברך שהוא יתנו דעת וילמדנו צי
 ורמז לדבר סמיכת ברכת אתה חונן לברכת השיבנו אבינו לתורה
 וכו' והחזירנו בתשובה כו' * אתה ראיתם וגו' ואתה אם שמו
 תשמע וגומר ואתה תחיו לי ממלכת כהנים * ראה נא כמה וכמה
 מעלות טובות לצונות למקיימי התורה * והואיל ואתה הפסוקים
 לידי הפרסם קלת * אמר והייתם לי סגולה ואח"כ אמר ואתה
 תחיו לי * למה שינס סלסון גם הוא כפל דה"ל והייתם לי
 סגולה וממלכת כהנים * ויש לתרץ זה על דרך מאמר הזה
 צ"י בלק זה נסחו * תא חזי כתיב ה' בלאחר משעיר בלעדך משע
 ארום ארץ רעשה וגומ' בשעתא דבעי קודשא ב"ה למיזהב אוריית
 לישראל אזל וזמין להו לבני עשו ולא קבלוהו בדאמר ה' מסיני בא
 וזרח משעיר למו ולא בעו לקבלא * אזל לבני ישמעאל ולא
 בעו לקבלא דכתיב הופיע פהר פארן כיוון דלא בעו אהדר לן
 לישראל סכי חנינו * השתא אית לשאלא הא חנינו דלית חטאה
 בד בר נש מדקדק דיוקין דאורייתא וישאל שאלתיו לאנהרא מילוי
 הא קרא לא אטישבה ואית לשאלא קב"ה כד אתא לשעיר למאן
 נביאה דלהון אגלי * וכד אזל לפארן למאן נביאה דלהון אתגלג א
 חיימא דאחגלי לכולהו לא אשכחין דא לעלמין בר ישראל בלחודייסו
 וע"י דמשה ופא אתמר * דהכי מיבעי קרא למימר ה' לסיני בא
 וזרח לשעיר למו הופיע להר פארן מהו משעיר למו ומאז מהר
 פארן בלהו אית למינדע ולאסתכלא וסא שילגא ולא שמענא ולא
 ידענא כד אתא ר' שמעון אתא ושאל מלה במלקדמין א"ל הא
 שאלתא דא אתאמרא * ה' מסיני בא כד"א הנה אנכי בא
 אליך בעצ העק ומסיני בא ואחגלי עלוסי * וזרח משעיר למו
 קמא דאמרו בני שעיר דלא בעאן לקבלא מהאי אנהר לסון לישראל
 ואוסיק

פרעו

אוסיף עלייהו
 ישראל מרפס
 ויסעו ישראל
 יי דמאן אתה
 וריית' נפקת
 נבי דרועא סו
 יסא דהו מר
 ואי לא ימ
 לברכה מהכי
 תבעי אוריית
 קב"ה לאתח
 יהא לא בעי
 דעלמא אי א
 על קסולא א
 ח"ה כלא או
 חולקא ואח
 לון אתחזאי
 משעיר למו
 ודאי אי בני
 אחיב ליה
 הא ליה בכ
 בעית למה
 הואיל וכך
 אמר *
 דחילי שמי
 אחפסס
 הדא הוא
 ונשא הסו
 מדרועא
 הכי נמי
 ליה חיב
 לא חנא
 דאחעב
 ומא דכ

פרעית של"ה יתרו כה

אוסיק עליהו נהורא וחזיבו סגיא * אוקי הכי הופיע ואנהר
אשר אל מהר פארן סמה דאמרו בני פארן דלא בעו לקבלא מהאי
אוסיו ישראל חזיבו ונהירו יתיר כדקא יאות * וממה דשאלת
י"י דמאן אחגלי עליהו ס"ח רזא עלאה איהו ואחגלי מלה על ידך
אוריית' כפקת מרזא עלאה קדישא דמלכא סתימא כד סמא
בני דרועא סמאלא חמא קודשא בריך הוא בהוא דרועא דמא
ישא דהו מתרבי חמן אמר אלטריך לי לצררא וללכנא דרועא
לא ואי לא ימאיך סהוא דמא בישא דיפגוס כלא אכל אלטריך
לצררא מהכא כל פגיומו מה עבר קרא לם"מ ואחא קמיה וא"ל
חזעי אוריית' דלי אמר מה כתיב בה אמר ליה לא חרלת * דליג
קב"ה לאתח דאלטריך * אמר ח"ו אורייתא דא דילך הוא ודילך
הוא לא בעינא אורייתא דא * אחיב ואחחן קמיה אמר מאריס
דעלמא אי אתיהבת לי כל סולטני דילי אתעבר * דהא סולטני דילי
על קטולא איהו וקרצין לא יסון וסולטני דילי על ככזא דמאריס *
א"ה כלא אחצטיל מעלמא * מאריס דעלמא טול אורייתך ולא יהא
חולקא ואחסנא לי בה : אכל אי ניחא קמך סא שמא בנוי דיעקב
לון אחחזאי ואיהו חסיב דהא דלטורא אמר עליהו ודא הוא וזרח
משעיר למו * משעיר ממש נפק נסורא לן לישראל אמר ס"מ
וודאי אי בנוי דיעקב יקבלון דא יתעברון מעלמא ולא יטלטון לעלמא
אחיב ליה כמה זימנין ואמר דא * א"ל אח צוכר' ולך אחחזי * א"ל
הא ליה בכירותא דילי והא אזדבן ליה ואנא אודית' * א"ל הואיל ולא
בעית למסוי לך בה חולקא אתעבר מנה בכלא אמר יאות אמר ליה
הואיל וכך סב לי עיטא איך אעביד דיקבלון לה בנוי דיעקב דאת
אמר * א"ל מרא דעלמא אלטריך לשחדא לון טול נסורא מנהירו
דחילי שמיה והב עליהו וצדא יקבלון לה והא דילי יהא בחדמיתא
אחפסט מיניא נהירו דחפיא עליה ויהיב ליה למיהב לון לישראל
דא הוא דכתיב וזרח משעיר למו משעיר ממש דא ס"מ דכתיב
ונשא השעיר עליו למו לישראל כיון דביער דא ואעבר דמא בישא
מדרועא סמאלא אסדר לדרועא ימינא חמא ביה אוקי הכי אמר
הכי נמי אלטריך לנקיט מדמא בישא דרועא דא יקרא לרה"צ אמר
ליה חיבעי את אורייתא דילי אחר ליה מה כתיב בה דליג' ואמר
לא הנאף אמר ווי אי ירוחא דא יחסין לי קב"ה ירוחא בישא
דאתעבר בה כל סלטנין דהא ברכתא דמיה נטילנא ברכתא דנוני
ימא דכתיב פרו ורבו וגומר וכתיב והוא יסיה פרא אדם * שארי
לאתפונא זיין

סמח ס
אל מרפ
ה' כו'
הו למא
טו או או
ה המבדל
היות מו
למוד וכ
חיו ויתו
למדנו ב
ו לתורה
אם סמו
במה וכ
הפסוקים
אמר ואת
והייתם ל
אמר הזה
עדך מש
ב אוריית
סמיני ב
מעאל ולא
אסדר ל
ליח חטא
הרא מיל
זעיר למא
ואתגלי אי
בלחודייהו
לסיני ב
ימאו מהר
מעגא ולא
א"ל הא
ה אנכי ב
משעיר למו
סון לישראל

לא תחוננא קמי מריה אמר ליה מרש דעלמא חרין בנין נפקי
 מאברהם סה בניו לינחח סב לון ולון אתחזאי * אמר ליה לא
 יכולנא דאנת בזכרא ולך אתחזאי שארי לאתחוננא קמיה *
 מאריה דעלמא בכירוותא די לי יסא דיליה וסאי נסורא דמנא ירויחנא
 על דא טולוסב לון וכך עבד דחתיב סופיע מחר פארן * מאי סנא
 צם"מ כתיב וזרח וברה"צ כתיב סופיע אלא נטל בהסוא להניון
 דאפשיט מיליה ס"מ חרצ וקטילא לקטלא צדנא ולקטלא כדקא
 יאות סה"ד וסאר חרצ גאוסך סע"ג דלא הוה דיל' ונטל בהסוא
 צדנא דאפשיט מיניה רה"צ זעיר כמאן דאופע זעיר מצדפתא
 דלהון למעבד פריה ורציה ובגין כך סופיע מחר פארן ולא כתיב
 וזרח * כיון דנטל מחנן אלין לישראל מאינון דברצנין שלפנין
 אסא וקרא לסו לכל רצבות קודש דממנן על סאר עמין וסתיו ליה
 אוק סבי ומכלסו קביל אפיל מחנן למיסב לון לישראל * לאסיא
 דהוה ליה חר מאנא מליא מסמא דחיי ונטר ליה לצריה צעא לחיסב
 ליה לצריה סהוא פלייטין דסמא דחיי * אסיא הוה חכים אמר
 עבדין צייסין איה בביתאי ינדעון דאנא יחיב לצרי נצוצא דא
 יצאית צענייהו ויבעון לקטלא ליה מה עבד נפיל זעיר מסמא
 דמותא וסוי אפתחא דמאנא קרא לעצדוי אמר לון אחון מהימנן
 קדמי חצפון להסוא סמא אמרו נחמי מאי היא נטלו למסעס
 עד לא ארתי צעו למימת אמרו צלבייהו אי סאי סמא יחיב לצריה
 צהסוא ימות ואנן ירת לרבוונא אמרי קמיה מנא סמא דא לא
 אתחזאי אלא לצדקוסא אגרא דפולחנא קמך סקני קמך זיל וסב ליה
 לשוחדא דיקס סמא דא כך קצ"ס סוא אסיא חכים ידע דאי יסב
 אורייתא לישראל עד לא אודע לון בכל יומא סו דרפין
 לישראל עלה וקטלון לון * אכל עבד דא ואינון יסבו ליה
 מחנן ונצוצו בגין דיקבלון לה וכלסו קביל לון מסס למיסב לסו
 לישראל סה"ד עליה למרוס סביה סביוגו' ובגין כך ירתו ישראל
 אורייתא צלא ערעורא ובלא קטרונא כלל צריק הוא צריק סמים
 לעלם ולעלמי עלמאי * ח"ח עדים דבני ישראל אלין נצוצו
 סו דנסלו ובג"כ לא הוה עליהו מוחא ולא סמרא אחרת
 וצא די לון די נסלו אורייתא צלא ערעורא כלל אלא דקבלו נצוצו
 ומחנן מכלהו כיון דחסו מה כתיב ויתללו בני ישראל את עדיסאינין
 דחמות צאדסמה אסתאר מכהון ססוא סבי דכתי עליה למרוס סביה
 סבי וגו' אפסו וקפו מה כתיב ויפתע סכנעני מלך ערר * וכתיב
 וילס

ינחם בישראל
 אברהם לזכר
 צים ונזיטת
 הרי
 שיט
 בדמי
 ספוס סמוכן
 בטובתם וס
 ע"ס וסייתס
 ג"כ לכס
 בי סהיו סמו
 חמים * וס
 במסרו"ל ללע
 לפרס סלו
 זכה סארן
 וסייחס על
 החובל יעס
 כלומר כול
 גתרים סס
 מלכות' כס
 דסיינו סס
 וסייחס קי
 גבא ויזכה
 סעוסק
 סתס בית
 מישראל
 וידב
 לסתרים
 סא ולמד
 עיאר
 סמולדו

פרשת שלח יתרו בו

וילחם בישראל וישב ממנו שני ועסד כל זמנא דוישראל תצוג
לאבותיהון דבשמים אימון נבזבזון וכלא יתחדר לגבייהו ואתפפרון
ביה וגזימנא דמתי כלא יתחדר דכתיב ושד ד' סלקיך את סבוהך
וגומר עד כאן לשונו פה קדוש :

דרי

שישראל ק שבזבזון משרי האומות אדום וישמעאל והוא
בדמיון הפסוק הן עם לבדד יסכון וזגוים לא יתחסב סכר
הטוב המוכן לסס הוא לסס לבדס ומקבטות הגוים הס גס כן
בטובתס וזס אינו נחשב אין עולס לסס מן החשבון ע"ס ברש"י
עג"ס והייתסלי סגולס מכל העמים כלומר מסגולתס וטובתס יהי
ג"כ לכס * ואתס כלומר מס שאתס בעלמיתס חשיגו לזס אין ערך
בי חסיו ממלכת כסנים כל ישראל בני מלכים הס כלומר מלכות
זמית * ותסיו גוי קדוש כלומר גוי שיאמר לעתיד לפניהס קדוש
במסרו"ל לעתיד יאמרו המלכים לפני הלדיתים קדוש * גס יס
לפרס סלו הפסוקים על מה שאמרו רז"ל ג' כחרים הסכתד כהגס
זכה ססרן כחד מלכות זכה דוד כחד חורס פונח לכל * עו"ס
והייתס על סכלל כלו אתס כולכס חסיו לי סגלס איתא בפרק
החובל יעסס סגלס מלי סגלס רב חסדא אמר יקנס ספר חורס *
כלומר כולכס סס חרלו לזכות כחד חורס חבאו ותטלו ועל סני
גחרים סחרים אמר וחסס חסיו לי ממלכת כהנים * ממלכת כחד
מלכות כסנים כחד כהנס * ואמר וחסס דוקא אתס חסייכפלוזס
דסיינו אחרן ודוד * עוד נוכל לפרס והייתס לי סגלס מכל העמי
והייתס קאי על כל סעולס מי סרוכס לזכות בחורס ספילו מהעמי
גבא ויזכה בדאיתא ברית סס' ע"ז הגיא ר' מאיר אומר ספילו גוי
סעוסק בסורס סרי הוא כו' זסו והייתס לי סגלס מכל העמים סכל
אתס בית ישראל חסיו לי ממלכת כסנים כי אין סכסונס גלס
מישראל דהיינו ססרן גס מלכות סוס חסנים סליך מליך סקרב
סחיק וגומר :

וידבר

אלהים את כל הדברים האלה לאמר * זהו לשון
סחוקוני כביכול כאל' סמסדר כלבו דברי' בדי לאומר
לאחרים כך וידבר בינו לבין עלמו וסח"כ לאמר לישראל עכ"ל *
לא ולמד מס יעסס כ"ו סדיוס סיך סמחויב לחזור לחודו סמיד :
עשרת הדברות יקרא אדס בכל יום באימס וביראס
ודתת וזיע וירסס סיקיים סכל סן
סמולדותסן כיולס בסן ודקדוקים וספר סיהן וצפרס כלס ססס וירסס
סלס

פרשת שלח יתרו

אלא ילא מפיו עולמי' שום לשון מצועה אפילו קלה שבקלות
והראב"ע' האריך מאוד בעון הזה ואמר כי הוא קשה מכל הלשונות
הבאין אחריו כי הרולת והנואף מסן עבירות קשות לא יוכל לרלו
ולנאוף בכל עת שירלה כי יפחד ואשר הרגיל לעלמו להשבע לשוא
ישבע ביום אחד כמה מצועות בלא מספר ומרוב רגילותיהם לפני
הדיבור יקדמו השבעה הוא להם לשון נחות ואלו לא היה בישראל
רק עבירה זו תספיק להאריך הגלות ולהוסיף כמה על סכותיה
ואני אראה להם שגועים כי הרולת אם רלח אויבו מלא תמותו
בנקמתו וכן הנואף לשעתו והגונב להנאתו ועד סקר לרלות או
להקסם אבל הנשבע לסקר מתחלל הש"י בפרהסיא בלא הנאה שיש
לו ע"כ

וירא העם וגועו ויעמדו פירש"י אין כוונתו אלא זיע
מי שרלה לזכות בכח
חורם כאלו קבלם עתה מכיני ילמוד ברהת ואימה ויראה ולא דרך
חטונג ובישיבה ובסמיכה וגם יקדם עלמו מפומאת קרי ויהיו ידיו
נקיות מצלי יהיו עסקניות ואז קדוש יאמר לו :
אשר לא חגלה ערותך לרש"י והרי דברים ק"ו ומה אבנים
הללו שאין בהם דעת להקפיד על בזיון אמרת תורה
הואיל ויש בהן לורך לא תנהג בהם מנהג בזיון חבירך שהוא בדמו'
יולרך ומקפיד על בזיונו על אמת כמה ובמה עכ"ל *

פרשת משפטים

בי ימכור איש את בנו לאמה * הוזהר הקדוש מפרש
פרשתו בולג על הנשמה איש זה הקב"ה שנאמר ה' איש
מלחמה * בתו היא הנשמה * לא חלא בלאת העבדים מלוכלך
בחובין כי אם בת חורין * אם רעה אשר לא יעדה והפדס בתשוב'
סקור יסקל הסור ולא יאכל את בשרו ל' הרב ר' מנחם
הצבלי טעם מלוה זו כיון שנגמר דינו אסור הכל
לקחת מוסר השכל שמי שבא ע"י תקלה לאחרי' הוא מחועב ואסור
להנות ממנו שכבר עלה גורלו לאכילת אחרים טבל מי שגעה
בליח לדבר עבירה לא עץ מאכל הוא * ובעל הסור נקי יולר כל ית'
אומר לאדם מה אעשה לך עונך גרם ואם יחמרט החוטא ועשה
חטובס מותלי' לו ולא יאכל את בשרו עכ"ל :

פר
בי יפתח
מאוס
יחזק ואמ
ישלם ומה ע
וכמה אלא
איש או אשר
אלא ודאי
דהאי מאן
אתקין כול
בי חלא
אמי
אשו סלא
ובגמרא א
מ"מ אם
ולאם הכש
אלא במת
קדושת *
בדיני ש"
מלוה זו
באחריות
עשה שא
בלדן מ'
הלוהו
יאמר ב
מעיו ב
יאמר
איש אל
בת שלו
סס ב
בשנת
אם

פרשת שלח משפטים כז

כי יפתח אים צור וגומ' צוהר ר' ילחק ור' יהודא הוו אזלי
מאושא ללוד אמר ר' יודא נימא מילין דאורייתא וניזיל פתח
ילחק ואמר כי יפתח אים צור וגומ' מה כתיב בתריה בעל הצור
ישלם ומה על דא כך מאן דגרים לאבאשא עלמין בחוצוי על א' כמה
וכמה אלא סוהא אע"ג דאבאנים עלמא אית ליה תשובה דהא כתיב
אים או אשה כי יעשו מכל חמאת האדם וכתיב וסחודו וסטיב
אלא ודאי דא מהניא לכו בגין דעבד השו"ב כביכול עבד ליה ממס
דהאי מאן דפגם לעילא אהקין ליה לתתא וצמא בתשובה ותשובה
אהקין כולא אהקין לעילא אהקין לתתא אהקין לגרמיה אהקין
לכל עלמא עכ"ל :

כי תלא אים ומלאה קי"לם וגומר טעם מלוה זו הלא דעהך
אמינת אים ולא אים מעלמו לא יהי חייב קמ"ל דלריך לשמור
אשו שלא תלא אפילו מעלמו שריך להרחיקו מהסמוך לו
ובגמרא אמרו שבה לעשות אוגס כדלון וסאינו מתכוון כמתכוון
מ"מ אים כאכל גרים שלם יסלם * וים בכאן רמז לאם המחלוקת
ולאם הכעם שריך לשמור שמירה יתירה שלא תלא ממנו אפילו
שלא במתכוון ובאוגס וכלל גדול הוא זה להביאו להיותו קדוש בכל
קדושת * זה לשון הרב ר' מנחם הכצלי בדיני השומרי' לדין
בדיני ש"ח שנאמר כי יתן אים אל רעהו כסף או כלים לשמור טעם
מלוה זו לפי שלא קיבל הנפקד סכר על שמירת הפקדון לא נחייב
באחריות ופטור אם נגנב או נאבד דוקא בשלא פשע ורמז למלות
ע"ה ש"ס פשע בהם אע"פ שאינם באחריותו כגון שאין מתן סכרן
בלדן מ"ס חייב זה ש"ס אים לא שלח ידו * לדין בדין טוען ונטען
שהלוה או הפקידו ובזלו או עסקו שנאמר על כל דבר פשע אשר
יאמר כי הוא זה פשע מלוה זו שאם כפר בכל פטור חזקה אין אדם
מעיו בפניו ב"ח ורמז לפרטי החטאים כשמחודה על כל דבר פשע
יאמר כי הוא זה * לדין בדין נושא סכר והסוכר שנאמר כי יתן
אים אל רעהו וגומר טעם מלוה זו פשוט כיון שמקבל סכר חייב
בתשלומין אפילו באוגסין אם התנה ורמז נפלא שכל מלוחיו יתעלה
הם בפקדון אללנו לשומרם ואם נגנבו או נאבדו בדינו דאינו
במחלוקת בקיומם אנו חייבים בתשלומם זה שאמר אם נגנב יגנב
מעמו ישלם לבעליו עכ"ל :

אם חבל תחבול שלמת רעיק פירש"י בכסות יום מיידי וקשה
דצמא יסכב כתיב דמשמע כמות לילס * ע"ד הפשט מיידי

במטה

במטם שהיו מסובין עליה צעת האוכל אצל ים
הסוד דלפעמים אדם נוטל שלמות רעהו דהיינו סמלות שעשה כמ"ס
רבותינו ז"ל נוטל חלקו וחלק חבירו צהוה על הרקשות וסעוק
הוא מתבאר באהר בפסוק כסוי הקאה וסביו הפ"ד פ"פ פ"ק
שביעי משאר הגשמים ע"ס וחמלא ופלאות וע"ז צא להאסיר תפילת
חס הגיע דשעו סמוכן סיחבול לרעהו פלמחו עכ"ז חסב אנוס ע"ד
דכא יתחרט על הרעה ויעשה תשובה * והקב"ה סומר לזה סקלקל
עד צא קשמה דהיינו עד שלא תחטך הקשם תעשה תשובה גמור
ואז הסביטינו לך שלמחך שלא תהי' גשמחך עדומה מהלצום כו
צמס חסכב ולעק חלעק אל ד' בחפלה וצתמוגיה ושמעתין בני
חגון אני *

מלאכה

ודמעך לא תאחר כחצ הרב ר' מנחם הסבלי כלל
סגדול ספסקסס והתפלס והוידוי כשהם בדמע לא
תאחר להפק רלון סברית כרותה סיא שסערי דמעס לא ננעלו
לכך מלאכה בדמעך לא תאחר עכ"ל * לא תשא סמע סוא שלל
לסמוע צעל דין אחד כשאין חבירו עמו כחצ הרב ר' מנחם הסבלי
דמו כפלא סהנשמה והגוף סס שני צעלי דינין והדיין סוא יולר כל
יחצרך כשבאין יחד דן פוחו אמנס אחר סכלה הגוף ונתעכל
הבשר סחוטל נסאר צעל דין אחד והוא הגשמים * ואין דנין
פוחס והיינו וכפר אדמתו עמו * סהבשר הארמדס סוא סצעל
דין סב' וכסהלך חלך וצבה סגשמה ליסודה ומקורה כסא
סכבוד עכ"ל *

ודל

לא תהדר צריבו ר"ל מי שהוא עני בחורס לא תעסס לו
סידור צדין * אצל מי שהוא עסיר בחורס תעסס לו
סידור כי לריך להקדים דין ס"ח לאחר וגם להפק בזכותו *

שלש

פעמים צננס יראה כל זכורך ז"ל הרב ר' מנחם
סבבלי מעס מלוח או לקס' מוסר ססכל מי סוא זה אסר
מלאו לבו לסרסות לפני יולר כל ומסארות אשמינו לרורות על סכמו
יקסקס לבו כפעמון כאשר סמל רוח ה' לפעמו בית הקדוש אס דאו
לראים סאסוד להססכל צדמוס אדם רשע יראה דומיס דיראה
עכ"ל וים ללמוד פוח אף כשהולך לבית סכנסת או לצ"ס סגס סוא
סאקדס סעס כי ססכניגס סורה צאלו ססקומס סקדוסות ודבר זס יתך
סאדם אל לבו *

פר
יקחו
המסכן סיי כד
סמעלות וסמ
סויך יחנסנו
ואמה וחלי ר
סואסו צענוס
ורחבו ד' וקוס
פוחיות וקוסס
עסרה וסרו
כסוד ד' דהיי
מבית
ה
סבדים
וארו"ל אלמ
צלאחך ויס
סבדים לא
לופסכר
סאין צו חס
ורמו של ס
סאמר סניס
סחה ויס צו
ופנייה
סלומות שס
דומז לחור
וסס סכוו
זרים ולא
זכס זר צס
ע"מ לסס
סוא צעו
ונחרחק

פרשת שלח תרומה כח

יקחו

לי תרומה אלהים חורם פ' פי התורה ניתנה צמ' יום ונלקחה התורה במלאכת המסכן כי תכלית עשיית המסכן היא כדי להשים צו אלה הארון שבו הלוחות כי ת' כנגד כל המעלות ותמלא במעשה הארון רמזים על עסק התורה ולומדים אורך יתנסו כל אמות הארון היו שבירים כי אמתיים וחלי ארכו ואמה וחלי רחבו ואמה וחלי קומתו רומז לבעל התורה שיאמרו בענוה ויהי לבו נפצר בקרבנו ולא יתגאה ובהנה ארכו ורחבו ד' וקומתו יוד עם הכפורת רומז לשם הוי"ה שהוא רחב ד' אמותיו וקוטרו דהיינו צמילואו יו"ד ה"א וא"ו ה"א עולם עשרה וארז"ל השכינה לא ירדה למטה מעשרה ואז חסרה השכינה בסוד ד' דהיינו ד' אמות של הלכה שארז"ל מיום שחרב ב"ה אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה :

מבית

הבדים

זמחין תלפנו רומז לת"ת שיהי חוכו כצרו :
הבדים הן הילדים הנולדים לת"ת שיהי חוכו כצרו :
רומז לבעלי בחים המחזיקים ידי הלומדים וארז"ל אלמלא עלי לא אהקיימו אתכליית וע"ז נאמר שמת זבולן בלא תך ויששכר באהליך והם מקבלין שכר כמו שה"ח ע"כ הבדים לא יסורו מהארון וארז"ל ולא עוד אלא שהקדים זבולין ליששכר שכרובים הסוככים היו דמות חינוך רומז על סבל שאין בו חטא דהיינו חינוקת של בית רבן שהם מבטלני גזירות ורמז של שכרובים אמרו אפי רבדני ואפי זוטרי אשר בזה מחורץ שאמר שנים כרובים ולא אמר שני כרובים כי לא היו שנים בבחי' אהת ויש צום סוד גדול אמנם ס"ם רומז להרצ עם הלמידן הרב אפי רבדני והחלמוד אפי זוטרי :

ופניהם

איש אל אחיו והי' עיניך רגשות את מורדך ועל ענין התורה הים רמז היריעות ה' מול ה' כנגד הלוחות שהיו ה' מול ה' אמ"כ יריעות אחרות ה' מול וא"ו רומז לתורה שבכתב ה' תומשי התורה והורה שבעל פה וא"ו בדרי והם מכוונים יחד זה מול זה והנה ג' זרים הם כדלעיל ואמרן זרים ולא כהרים לרמוז למת שאמרן זכס זר צלירי לא זכס זר בפתח וסוד הקרב יומת' הענין הוא מי שאוחז בתורה ולומד ע"פ לשמור ולעשות ולקיים אשריו אז הוא מוכתר בכתר ואם הוא בעל תורה ונאם דורש ואינו מקיים אזי נעשה זר לגמרי ונתרחק ועונשו בפל כפלים בר פינן ע"ה שפועם שלא כהוגן כח

פרשת שלח תרומה

הוא סי קרוב ונעשה זר על כן הזר הקרב יומת * ע"כ התי ית
אל לבו :

השלחן

אמרו רבותינו ז"ל עתה שולחנו של אדם מכפר
במה שמאכל להעניים ומדבר ד"ת על שולחנו והארכת
בזה בלתי תוח שלי באות קו"ף קדושה ע"ס (ושם נחבאר * ולרין
הלמיד חכם למסוך ולהארץ על שולחנו כדגרסינן בפרק הרווא
אמר רב יסודא אמר רב ג' דברים שאריכין ימיו ושנותיו של אדם
שמאריך בחפלתו ושמאריך על שולחנו ושמאריך בצ"ה ספירש שסראו
לכל אחד ואחד ואח' ואח' טעם להארץ על שולחנו דלמ' אחי עמיא ויהיב לוי
דכתיב סמוצח עץ וג' אמות גבוה וכתיב וידבר אלי זה השלחן
אשר לפני ה' פתח במזבח וסיום בשלחן ר' יוחנן ור' אלעזר דאמר
הרווייהו כל זמן שב"ה קיים מזבח מכפר על ישראל ועכשיו שולחנו
של אדם מכפר עליו עכ"ל והנה לפי פשט המאמ' אם מאכיל עמי על
שולחנו נקטב לו בקרבן במזבח : והמשכיל יתן אל לבו ענין
זה ומהתלה אכילתו יסום מגמת פניו מתן מלחמו לדל כדי שיהי
שולחנו מזבח כפרה כדלעיל ואם אין לו די ספוקו לצד או יס לו
והוא במקום שאין עני יעסוק בחורג על שולחנו עם אובלי לחמו
או הוא לצדו כי הוא מכפרת עון בקרבן או יותר מקרבן כדלעיל *
וטובים השנים ר"ל יתן מלחמו לדל וגם ילמוד תורה על שולחנו
ובזה יהיה שולחנו מזבח כפרה ממש כאלו הקריב קרבן על
גבי המזבח *

ואמר

לחם הפנים לפני תמיד רומז להלחם שמאכיל להעניים
יתן בשבד פנים יפות באהבה ובחבה בדרך כבוד ויזכור
בהש"י שהוא נותן לחם לכל בשר ונותן צפנים יפות * וזה
לשון הרב ר' מנחם הכצלי ונתח על השלחן לחם הפנים לפני תמיד
טעם מלואו זו להודות שאע"פ שהלחם מזון כל חי אין הלחם הזן
אלא הצרכה היא ונה לחם פניה תדע שכהן שמגיע כפול מלחם
הפנים היה שבע פניו להובים * היפך והרעב הי' על פני כל הארץ
קמלא לחם פניה * הוא לחם פני לפני תמיד עכ"ל *

המנורה

כחבתי למעלה היא לורה אדם ולריכה לטהות
מקשה חיבור אחד דהיינו לב לשמים גם רומז שיהי'
בלב אחד עם כל ישראל מגדול ועד קטן מקשה עד יריכה עד
פרתה דהיינו מגדול ועד קטן וכן מרומז ויהיו תואמים מלמטה
אל

פרש

אל יתדיו יהיו

זהב ריה

הם המצטים
וזמן הצריה
לאיום קלם
האחרון כדי

ועשית

מקדש את ע
לפי ישי הא
וישי קודש

להעלו

צבים הכס
כי שהפלה
של הדלקה

ועשו

עבודה ע
הראוי פו
זה"ש בגד
לכבוד רן
מכבודוסי

לא

פרשת שלח תרומה כט

באז יתדיו יהיו חמים למעל' כנסת ישראל שלמטה מכון נגד כנסת
ישראל שלמעלה המיוחד ומכוונת :

והבריה החיכון מצריח מהקלם אל קלם רומז למ"ט הרמז"ם
בשמה פרקים צפרק הרביעי המעשים המובים
הם המעשים השווים הממוצעים בין שהי בקלוה כו' ע"ם שהאריך
וזהו הצריח החיכון וע"ם באורך בזה הפרק צענין אכ נטם האדם
לאיזם קלם אין תקנה שלו לילך באמצע רק לריך לילך בקלם השני
האמרון כדי שיחקן קלקולו ואחר כך יחזור לדרך האמצעי זהו
רמז מצריח מהקלם אל הקלם :

ועשית פרוכה והי' מצדיל בין הקודש ובין קודש הקדשים
ככה ילמוד האדם במדותיו יקדש את עצמו וארז"ל
מקדש את עצמו מלמטה מעט מקדשין אוהו מלמעלה הרבה * ואז
לא יהי' האדם די בקדושתו רק יוסיף קדושה על קדושה תמיד
ויהי' קודש קדשים ככה יראה להוסיף קדושה על קדושה תמיד :

פרשת תצוה

להעלות נר המיד מכאן רמז שהמיד לא יחסר הדלקת נר
אף שבעו"ם חרצ"ם מ"מ טלום הוא להדליק נר
צבים הכנס' שנקר' מקדש מעט ויהי' דולק ערב וצוקר צטעה התפל
בי שהפלה היא במקום עבודה הקרבנות צב"ם וכמדומ' לי שמצ"הו
אל הדלקת נר צב"ה צטעה בחפלים כחוצ ג"כ צהפר מנורת
המאור :

ועשו בגדי קודש וגומר ז"ל הרצ"ר מנחם הצבלי טעם מלוא
זו לפי שהעבודה לריבם כוונה והלבוש המיוחד לאותה
עבודה עודרהו לחשוב צלבנו ולצייר צטכלו המכוון וכמו שהלבוש
שראוי סכבד הגוף כך הגוף הראוי מכבד הנפש כי הוא לבושה
זה"ם בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת עכ"ל * ולפ"ז
לכבוד רומז למ"ם טורה כבודי ולכנין הזה קרא ר' יוחנן למלבושיו
מכבדותיה ומתצבם זו יחשוב האדם כשצובם פרומה הגוף ויעורר
להלביש פרומת הנשמה :

רא יזח שהטן מעל האפוד כחצ הרב כנ"ל טעם מלוא זו ככל
המעמיד דיון טאינו הגון כאלו נטע אשירה שחשן מכפר
על

חית

פרשת שלח תצוה

על משפט המעוקל ואפוד מכפר על ע"ז שנאמר ואין אפוד וחרפים
לרמז זה לריך סיפוי החסן קצוע חמיד על האפוד לייסר העובדים
ללעולם גבי ע"ז כתיב ישמעו ויראו דכחותיה מכחת שיעורי' להק
לא יוח החסן מעל האפוד :

שלא

לקרוע המעיל כתב הרב הכ"ל טעם המלוא הוא שישים
הכהן עוז חומה הזקה לפיו סביב שלא יקרע אחר שהוא
המעמיד על עם קודש לא ילא מפיו דבר מגונה אחר שהוא הקישר
והתופר לא יעש' פירוד וקריעה דכתי' וקרעים תלביש נומה ואחר
שהגוף לבוש הנפש והמעיל לביש הגוף וקשורים זה בזה ראוי בלבוש
הנפש הנקרא חלוק דרבנן שלא יקרע עכ"ל וכל אדם שהוא עבד
ד' הוא ככהן וזכותו עומד לרבים ע"כ יקדש את פיו בקדושה יתירה:

(מאמר מהזוהר הקדוש פרשה תלוא דף קפ"ב)

ר' יודא

פתח חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה
נחשב הוא חדלו לכם מן האדם הגו' האי קרא אוקמוס
אבל מאי חדלו לכם מן האדם * וכי אסור ליה לב"ג לאתמנעא
משאר בני נשא אוף אינון נמי לגביה * אשחכתי בני נשא דלא
יקרבון אלין באלין לעלמין * אלא הא אוקמוה במה דאשכים
לפתחא דחבריה למי' סב ליה שלם ואנא אוקימונא ליה בקרא אחרא
דכתיב מדרך רעהו בקול גדול בצקר * השכם קללה תחשב לו ואף
ע"ג דבולה שפיר : אבל מאי חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו
הכא פקיד קב"ה לב"ג ואזהיר ליה לאתחמרא מאינון בני נשא דאסטו
ארחייהו מאורח טב לאורח צים ומאצבי נפשיהו בהוא משאבו
אחרא * דהא בד צרא קב"ה לב"ג נש * עביר ליה בדיוקנא עלאה
ונפח ליה רוחא קדישא וכלל בחלת כמא דאוקימנא דאית צים נפש
רוח ונשמה ועילא * מכלא נשמה דאיהו חילא עלאה למנדע למנטר
פקודי' דקודשא צ"ה * ואי הויא נשמה קדישא אעיל לה בפולחנא
אחרא האי איהו משאיב לה ונפיק מפולחנא דמאריה * בגין
דחלת חילין אלין כלהו חד נפש רוח ונשמה משתתפי כחדא וסוון חד
ובלא כגוונא דרזא עלאה ע"ד נאמר הולך את חכמים וגומר *
ואי חזינין להאי צ"ג דהו צים אלין דרגין כלהו עד לא קיימא
בקיומיה למנדע מאן איהו במאי אהידע לקרב' צ"ג נש בהדי' אי בגין
לאתמנע' מי' ברוגזי' טעם ידע ליה וישתמורע מאן איהו אי הוה

נשמתא

פרשת שלח תצוה ל

נשמתה קרים נטר בשעת דרוגוי' דלא יעקר לה מאחרים בגין למשרי
תחותה הו' א זר' דא איהו ב"ג בדקא יאות דא איהו עבדא דמאריה
דא איהו גבר שלים ואי הו' ב"ג לא נטר לה ואיהו עקר קדושא
דא עלא' מאחרי' למשרי באחר דמטרא אחרת' ודאי דא איהו ב"ג
דמריד במאריה ואסור לקרבא בהדי' ולאחבר' עמיה ודא אקרי
טורף נפשו באפו איהו טרוף ועקר נפשי' בגין רוגזי' ואשרי בגוים
אל זר' וע"ד כתיב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפי דהסיא
נשמתא קדישא טרוף לה וסאיב לה בגין אפו אשר נשמה אפלק
באפו כי במה נחשב הוא ע"ז אחשיב האי ב"ג ומאן דאחבר
עמיה ומאן דאשחעי בהדי' כמאן דאחבר בע"ז ממס' מ"ט בגין
דע"ז ממס' שארי בגוים ולא עוד אלא דעקר קדושה עלאס
מאחרי' ושארי באחרי' ע"ז אל זר' מס אל זר כתיב ביה אל
הפנו אל האלילים כגונא דא אסור לאסתכלא באפוי' ואי תימא
הא רוגזא דרבנן רוגזא דרבנן טב איהו לכל סטרין דהא תנין
דאוריית' אשא איהו ואורייתא קא מרתח' לי דכתיב הלא כס דברי
האש ואס' ד' רוגזא דרבנן צמילי דאוריית' רוגזא דרבנן
למיהב יקרא לאוריית' וכלא לפולחנא דקב"ה הוא לכך נאמר
כי ד' אלקיך אש אוכלה הוא אל קנא אבל אי צמילין אחרנין לאו
פולחנא דקודשא בריך הוא האי בגין דככל חטאי' דקא עביד ב"ג
לאו איהו ע"ז ממס' כסאי ואסור לקרבא בהדי' דהאי' וא"ת והא
לשעתא הוה דעבר וסדר אהדר' לאו הכי דכיון דאעקר קדוש'
דנפשי' מניה מאחרי' וסווא אל זר מקפח הוה אחר אתחקף בו'
ולא שביק ליה בר כד אהדי ב"ג מכל וכל ועקר לי לעלמין
ולבחר אשהדל לאהקדש' ולאמסב' קדושה עלי' כדון ולואי דאחקדש'
א"ל ר' יוסי אחקדש ממס' א"ל ח"ח בשעת' דאיהו עקר קדושה
דנפשיה ושרי' באחריה הווא א זר אסתאב ב"ג ואיקרי טמא וסאיב
למאן דקריב בהדיה וסו' קדושה ערקח מיניה וכיון דערקית מיני'
ומנא חדא כמה יעביד ב"ג עד לא תיתוב לאחריה א"ל א"ה כמה
מסאבין אינון דמהדכאן א"ל סאני מסאבי אחרא דלא יכיל
למעבד יחיר' אבל דא שניא מכול' וכל גופא סאיב מגו ומבד'
ונפשא וכלא מסאיב ושאר מסאבי דעלמא לאו איהו אלא גופא
לצר בלחודוי ובג"כ כתיב חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו
דאחלק קדושה דמאריה בגין אפו דדא איהו מסאבי דמסאיב כלא
כי במה נחשב הוא במה ע"ז ודאי נחשב איהו ח"ח האי איהו

רוגזא

וחרפיה
טובדיס
די' לטק
זו סיסיס
זר שהו
א הקוש
זה ואחר
וי בלבוס
זו עבד
יתירה:
כי במה
אוקמוס
זמנעא
שא דלא
דא שכיס
א אחרא
לו ואף
יה באפו
דאסטו
מסאבו
א עלאה
זיס נפס
למוטר
פולחנא
בגין
וסו חד
ר'
קיימא
אי בגין
ני הסו

פרשת של'ה תצוה

רוגז' דאיהו ע"ו סטרא אחר' כמה דלמרון דבעי ז"ל לא
סנייה ולא תפרס' מעלוי * וע"ד כתיב אלקי מסכס לא ת
לך בגין לאבאם' גרמך * וכתיב בתרים את חג המלות תו
תמור דא סטרא דקדוש' דבעי ז"ל לומר' ליה * ול
ליה בגין סטרא אחר' ומי יחלף ליה סאי איהו מסאיב וסא
סאן דקריב בסדלי * את חג המלות תמור * סאי איהו
דאקרי שמור ובגין כך כתיב את חג המלות תמור :

פרשת תשא

ראה קראתי בסם כללך בן אורי בן מור וגומר פקח
ורא' פי סזכה להיות מנהיג בישראל איך לריך
מלא בחכמה וחכונה ודעת וגם לריך להיות סגון בעיני אקים
צפרק סרוסם אמר ר' יוחנן אין מעמידין פרנס על הליצון
א"כ נמלכין בליצור סנאמא ויאמר משה א בני ישראל ראו קרב
צסם כללאל בן אורי אמר ליה הקב"ה כו' ע"ס וקסה במ"ס יסר
סם לפני סקב"ה ולפניך סגון * סאי ולפניך כוודא ועוד ולקרי
ע"ק לפניו לא כ"ס מה זה כ"ס לימא בן סוא כדבריק * הסגון
מתחלק לג' עינים * אחד מעסה סגון סהוא צאמת סגון * צ'
לפעמים מעסה סגון כלפי סמיא והרואם סובר סאינו סגון סם
מתמת ססרין ידיעתו סו צאמם סיבה * וכבר סרז' ל גדולה עבירם
לסמם ממלות סלא לסמם * סרי סני מינין סגון לענין מעסה סנגלה'
עוד סליפנת סכוונה סגונה לסס סמיס ולא על מנת סיקרא סו רבי
כו' וכיולא צאלס ע"ו אמר משה רבינו ע"ה להקב"ה רבס"ע סם
לפניך סגון סיינו בחינה סליסית דבריס סמסוריס ללב ססי יכיל
לסיות סנסחרו סינו סנגלה ועכ"ז סוא סגון סכ"ס לפני סנגלה סני
רואם סגון * ישראל סמרו סם לפני הקב"ה סגון כסעוסס
מעסה טוב גלוי לפניו סאו נסחרו סנגלו וסמם מעיד סכל מעסין
סוביס סנגלות סס סגונות סף מה סנראס לנו לפעמים צאמם
מעסה סאינו סגון וסמם מעיד סכולס סגוני' וסנמנו סועיסו סקב"ה
מעיד כל טוב סעוסס נסחרו סנגלו * צפן הרואס אמר ר'
יוחנן ג' סקב"ה סכרין עליסם בעלמו ואלו סן רעב סצע פרלס
כו' ע"ס * ולריך לסעס למס צאלסם אלו סכרין בעלמו סגס כו'
סכל למלות קעס צאובע כו' ספתח סמר סינו ציד סליס * ד'

דברים

פרשת

יום אין נמסר
מעם כי קטין
אי אפשר ע
פעמים קסה
למו כענין ע
רואי צרעצס
גרים כו' סרי
צביל סניול צכ
ן נראה בעיני
ברין

יאלו והוא
אמר * קס
פילו ריש גרב
ר"ל צ

חשוב

תאמר

ישב על סאר

דהיה

לדבר דברי

אחר כמ"ס

סקב"ה להו

ויראו

סח

צפני סרס

סומאס ס

יום אין נמסרין ביד שליח רק ביד הקב"ה בעלמנו והסימן מפ"ח
 זעם כי קסין מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף * ויס
 ה אי הפסד ע"י שליח אבל איך תרתי היאך מהורלים * ולע"ד
 פעמים שהם תמוסים בעיני הנבראים * ע"כ הקב"ה מכריז
 זמנו כענין עידי פסולי דרבנן שהם פסדים מדאורייתא לריבין
 גרוסי ברעב סבור זרוע רשע אמר ר' אלכסגדרי כנגד מפקיעים
 גרים כו' הרי תתום הוא שבע ומרעיצ' שבע כל העולם כולו ניזון
 מביל תנינא בני ותנינא בני די לו בתב תרובין * פרנס לפעמים
 ונראה בעיני אדם שזם יעלה ולגדולה יתחזק * ע"כ הקב"ה
 זכבודו ובעלמנו על שלשה מלה להודיע ממונו ומאשו
 בריז ילאו והוא יודע טעמם : יפקוד וגוי ויאמר משה אל ה'
 אמר * קשה מאי לאמר ורש"י כתב מס שכתב * והאר"י כתב
 פילנ דיש גרנותא משמית והקב"ה מכריז בכל הרקיעים והוסיף לאמר
 ר"ל בכל הרקיעים ימי האמירם דסינו והכרוז :

לחשוב

מתחבת לעשות רומז בעת עשיית המלות ישוטטו
 במחשבתו בסודן ובטעמן בחכמה ובחבונה ונדעת *
 ולא שתו איש עדיו עליו כן יעשה האדם
 כשמפספס במעשיו וזוכר עוונותיו יתחבל ויבכה
 וישב על הארץ ויכור בגדי החמודות וילבש סק ואפר ובכיה והספד
 על אשר המית את נשמתו אולי ירחם :

יתאבלו

כל מבקש ה' ילא * ז"ל בעל הטורים מכתבן של ריק
 האדם לגלות כדי שילמוד תורה עכ"ל * עוד יש סימן
 לדבר דברי רז"ל לא ולמד : ענין שלש עשרה מדות הארכתי במקום
 אחר כמ"ש כ"ז שבני עושין כן כלומר שמתלבטין במדותיו של
 הקב"ה להיות דחמנים ותלויים וארך אפים ורב חסד ואמת וגו' :

וידעו

מגשת אליו ארז"ל ראה כמה כחה של עבירה קודם
 שחטאו ראו פני השכינולולא נדחשו ועשה לא יוכלו להסתכל
 בפני סרסור : זאת ישיב האדם אל לבו למה עלמו ולקדש לטעם
 שומאת העונות להיות שור מרע ולקדם מ"ע בקדושות ועשה המוצ
 וטוב לו :

עקב

זו
 זר
 יסר
 ולקר
 הסגון
 *
 גון
 אס
 עבירה
 הגלה
 והור
 רבי
 *
 ע אס
 ה' יכיל
 ולה אנו
 מעשה
 מעשיו
 באיזה
 הקב"ה
 אמר ר'
 פרנס
 שגם כ'
 ז

פרשת שלח ויקהל

ויקהל

משה את כל עדת בני ישראל * האריך בכך
סוהר הקדוש במאוד שלא יתערבו הנשים
האנשים בשעת הולאת המת וכל יראו וכל ימלאו * ואמר ר"ש רוצה
דעלמא לא מיתו עד דמפא זמנייהו בר ללא ידעי לאסתחרי
גרמיהו דהא בשעתא דמיתא מפיקי לי לבי קברא * מ"ה אסתחרי
בני נשי וכו' ע"ש שסאריך וכחכ שזהו הענין שהיו רגילין בשפירוי
בשעת מיתה והוא לערצב השטן שהוא בני נשי * מכח חטא חוה
שהביאה מיתה לעולם * ועתה במעשה העגל בא השטן ורק
בנייהם * וע"ז ויקהל משה את כל עדת בני ישראל אילין דכנס ואפרים
לון בלחודייהו ומ"ה לא הוה פריש מגו נשי עד דאתוקס מסכנא ובין
סה"ד ויבאו האנשים על הנשים ויביאו לא כתיב אלא ויבאו בארתא
לא סו עמסון אלא לבתר כתייהו בגין דמ"ה לא אתפרש מבנייהו
עד דאתוקס מסכנ' וכו' :

לא

תצטרו אם בכל מושבותיכם ביום השבת רומז לאש
המחלוקת ואש הכעס שלריך האדם ליוהר שלא לבער
אותו עולמות ומכ"ס ביום השבת קודם שאין בוער בו אש של
גיהנם ופכועם בשבת או עושה מחלוקת ח"ו גורם להיות חמת
הגיהנם בוער בו בר מינן :

איתא

בזוהר הקדוש קחו מאתכם תרומה לד' ר' יודא
פתח שלא פרום לרעב לחמך וגו' * ח"ת זכאם
חולקי' דבר נש כד מסכנא אערע לגביה דהאי מסכנא דורונא
דקב"ה סו דסדר ליה מאן דמקבל ליה להאי דורונא בסבר אנפין
זכאם חולקי' * ח"ת מאן דחיים למסכנ' ואתיב לי נפשיה ק"ב
סליק עליה כאלו הוא ברא לנפשי * וע"ד אברחם דהוי חיים לכל
בני עלמא סליק עליה קב"ה כאילו הוא ברא לון דכתיב ואת הנפש
אשר עשו בחרן * ואע"ג דהא אוקימנ' שלא פרום מאי פרום
למפרם ליה מפס ונהמ' ומווני למיכל * דבר אחר שלא פרום
כד"א פרום פרוסת מלכותך וגו' דבעי למפרם פרוסין דנסמא
קמיה בגין דלא לכסוף ויפרום קמיה בעינ' טבא * לחמך לחם לא
כתיב אלא לחמך * ההוא דילך מממונך ולא דגזילו ולא דעושק
ודגניבה דאי הכי לאו זכותא הוא אלא ווי ליה דאתא לאדכרא חובוי
בגוונא דא קחו מאתכם תרומה לארמ' ממה דלכון ולא מעושק וולא
מגזל ולא גניבה והא אוקמוס :

פרשת

ה פקודי ה והוא כו וכסף * וחסת * מאת ככר הכ שהוא עושה ת סכך סכך אלן היו נראים ה אל עלי לומר אכ" * מיד ויון ויום לעמו ה סקל עשה ה לו ע"י שיש ימישראל וא סבו כי באמו

הין הקמר שיעיר קומה

איתא

העבר רוח וקב' דהחוס ענין את הא בן עליו העו החלק בר ד מינון לא אמ דב"ה לאעב דמעשה מעל אית רות הכ

ה פקודי המשכן • ואת האלף ושבע מאות וגומר בהאחומ' והוא נוהג להם חשבון על כל דבר ודבר לזהב ולכסף וזאת • וכסף פקודי העדה מאת ככר ואלף ושבע מאות • ומחשה חתופה שבעים ככר • מהוא עושה חשבון והולך על כל דבר ודבר שעשוין כסדר בחוץ סכך סכך אלף וז' מאות וע"ה שקל שעשה מהן וויס לעמודים היו נראים החחיל עומד והמה ואומר עכשיו ימלאו ידוהם של אל עליו לומר שאני נטלתי אותם והוא תוור לבא על כל מלאכה אכ" • מיד האיר הקב"ה את עיניו והלה עיניו וראה שהיו ויין וויס לעמודים החחיל להסיח בקול רם ואת האלף וז' מאות ה שקל עשה וויס לעמודים באותה שעה נחפייסו ישראל מי ס לו ע"י סיטב ועשה חשבון עכ"ל • מכאן ילמוד כל אדם להיות מישראל ואל יחשוב הרי אני מאנשי אמונה ואע"פי שכחב ולא סבו כי באמונה הם עושים מ"מ ולמוד בק"ו בנו של ק"ו אלף פעמים מחשה רבינו ע"ה :

הקמה המשכן להשרות בו השכינה • גם האדם צלורם שיעור קומתו הוא ליור המשכן ויקים א"ע לטהר כל שיעור קומה שלו וכן המקיימים מקוים בו ושפנחי צהובם :

איתא צוהר הקדוש ויכס הענן את אוהל מועד • דהא כד חפא עונא יח מסכנא שראת שכינת' בארעא חעבר רוח מסאבא דאיהוקן כל צמר מעלמא ואהחלק ועאל וקב' דחסומ' רבא ורוחא קדישא שרא על עלמא דכחיבוים ענן את האהל מועד וכחיבו ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי בן עליו הענן בגין דרוחא קדישא שרא על עלמא ורוחא מסאבא סחלק צר דאמשיכו ליה אינון חיוביא כמלקדמין על עלמא דאי אינון לא אמשיכו ליה על עלמא לא אסבכת • ולזמנא דאחיזמין צב"ה לא עברא ליה מעלמא דכחיבו בלע המוח לנחא ומחה ד' אלקי' למעה מעל כל פנים וחרפה עמו יבור מעל כל הארץ כי ד' דבר ואת רוח הקומאה אעביר מן הארץ צרוך ד' לעולם אמן ואמן ימלוך ד' לעולם אמן ואמן :

יד צב
נשים צ
ש רוב
החמה
אסתח
בשפר
טא חו
טן ורק
ואפר
כנאבו
בארמ
מצביי
ומז לא
לא לב
בו אש
ות חמ

פרשת ויקרא

אדם

כי יקריב מכם כזר כחצאי העוררות אדם
 יסיה כמקריב א"ע ויקטוב זאת תורת העולה
 תורת הקטאת זאת תורת האדם * כלומר זאת שעושה בזה
 הוא התורה שהי' ראוי להיות נעשית בהעולה על רוקן בהר
 חטא * וכן בהטאת וכן בהשפס וכשהוא מרגיש בעלמו
 דבוק בהש"י זאת תורת השלמים שלום למזבח שלום לכהנים
 להזעלים ואז מקוים בו ואחם חסיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש
 כי גם הזעלים אוכלים כמו הכהני' ועשה בעונותינו שאין לנו
 ולא כהן יאמר תורת העולה ותורת הקטאת ותורת האדם
 כולם יעשו בהודותם בשברון לב וילטעד שלא יוכל לעשות בפרט
 ויהודה ויהי' לבו נאצר בקרבו ויסקיים בו זבחי אלקים רוח נשמה
 וארז"ל העוסק בפי' קרבנות כי עסק מטמעו מידע טעם וסוד
 הקרבנות ובפרט כשים לו תענית הוא קרבן ריח ניחוח כמו שהביא
 בתולעת יעקב דף כ"ז וז"ל וסוד עיקר התענית עכ"ז הוא מוציא
 מוכן לכפר על חטאתיו כי במיעוט אכילה ופחית מתמעט מחל
 ומקריב אותו במיעוטו בהפלתו לפני אלקיו והיו לפנות ערב כגב
 עליו חולשת האברים אש שלהבת יסודתו חוקר בו לא תכבה לאש
 ולהמעיט קלבו ודמו וסוד האמיתי כשם שיש אברים למעלה
 וענייני ידועים לאכול הקרבן מחוך האש כן יש למטה איברים
 ועניינים ידועים באדם ואוכלים חלבו ודמו וממעטין אותו כשם
 שהעשן האש עולה מחוך הקרבן כן רוח האדם יולא לחוך ועולה
 הוא ריח ניחוח לה' כ"ז ציוס שתענית * והאדם לריך לכון רוקן
 וגשמחו לכל הדברים האלם ולכון עלמו לפני אלקיו כאלו הוא מוציא
 צפרים מוכן לפניו ולצקש ממנו הליחה כזנות מוצח גופו לפניו
 בכל סדריו וענייניו ונסלחו מחטאתו אשר חטא סדר
 לך מוצח שלם בכל ענייניו וסודותיו בכל אשר יהי
 לפני ה' החלב והדם האש והעשן והריח הכל המים לפני
 ה' ובמוצח הזה יקרב כל הקרבנות שבעולם פי בהכינו המוצח הזה
 יקריב קרבנו * כי אם על תודה יקריבנו והתודה עליו את כל
 חטאתו ואת כל אשמו לפני ה' על המוצח הזה אם על חטאת או
 על אשם בשגגה אן בזדון יקריב עליו ואת כל האברים לפני ה'
 כליל הקטרה :

ואם

ואם

לפני ה' * כי זהו מוצח למטה למנו עכ"ל * טעם מלוח קרבנו שהו עורף ובמס משום דסת

שלא

טעם הקרבן נמכך אחר שהרי כל

אשר

בסמיכות חוטאים

נפש

הודע אליו באומרו ברוח אוחו כנר שילך בדר דומה צמ ועד סופו ואומר ברו אוחו שכל צצועה

פרשת שלח ויקרא דג

ואם

זבח שלמים קרבנו במקום הזה ופטפט ולא מלא שלום
לו מדון הכל וסוף זבח שלמים ממש לכפר עליו
לפני ה' כל הקרבות שבעולם יוכל אדם להקריב על המזבח הזה
כי זהו מזבח כפרה ממש להקדוה עליו ולהקריב עליו כל איבריו
למטה למנוח חשבון אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלקיו
עכ"ל * שלא להבדיל הרמז בחטאת העוף כחב הר"מ הבבלי
טעם מלואו זו לפי שהחוטא פנה לומר כל יתי עורף ולא פנים לפיכך
קרבנו שהוא המורח נפש החת נפש הלא מערפו כיון שהי' קשה
עורף ובהטאת העוף שיש בו כפרה דווקא ולא בעולת העוף דכאן
מסוס דסתודם ובעולת העוף אין וידוי לפיכך בחטאת העוף ומלא
את מול ערפו ולא יבדיל ע"כ :

שלא

להקטיר שאור ודבש * ו'ל הרצ' מנחם הבבלי
טעם מלואו זו מדקאמר הקטירו ולא אמר הקריבו למד
שעם הקרבן לריך הכנעה כדי שיהיה לרצון והשאור והדבש שהולך
במך אחרים ומגביהם עלתם בעצמם * והכפרה תלויה בהכנעה
שהרי כל פמנחות באות מלה ור קטיגור לא יעשה קטיגור ואין זה
קיסור :

אשר

נשיא יחטא אשרי הדור שהנשיא שלי ניהו לצ' בו' ואז
מכ"ס יתעוררו יחד העם * עוד יש רמז מוסר
בסמיכות חטאת הקהל הוא אשר נשיא יחטא * כלומר אם
חוטאים הקהל אזי הנשיא חושב כשבדו למחות ואינו מוחה :

נפש

כי חטא וגומר או הודע אליו חטאתו * בז"ר כחב
הרבה החשודות באלו הפסוקים והמכוון יאמר או
הודע אליו חטאתו שכבר הודיעוהו מן השמים קודם שיבא לעולם
באומרו בערם אלרך בצטן ידעתיך כי צם מודיעם לאדם ומאירים
אותו כנר דלוק על ראשו להדריכו וללמדו דרכי ה' ולא שביע
שילך בדרכי העם כמוזכר בסדר טהרות דריש ר' שמלאי הולך
דומה במעי אמו וכו' ונד דלוק על ראשו ומביש חבוף העולם
ועד סופו וכו' ומלמדן אותו כל התורה שנא' ויורני ויאמר לי וגומר
ואומר בסוד אלקי עלי אלהי וגומר ואינו יוצא ממש עד שחשביעין
אותו שנאמר כילך הכרע כל צרך השבע כל לשון וגומר ומת
בצועם מביעין אותו אומרים לו הוי לדיק ואלה הוי רשע ואפילו

מית

כל

פרשת שלח ויקרא

כל העולם אומרים עליך לדיק אתה * הוי אתה בעלמך כרשע
והוי יודע שהקב"ם טהור ומטהריו טהורים ונשמה טהור
טהורה אם אתה משמרה בטרה מוטב ואם לאו הרי הוא בל
ונטל ממך ע"כ * וא"כ הרי אדם מותר ועומד ומלמד קודם
שילק לעולם בענין שכחזכור זה יסוב מחטאתו והו' או יודע
אליו חטאתו אשר חטא אולי טלה ממך לכאן וכפס
כי חטא ושמעם קול אלה שהוא זאת הסבועה הנוכרת
במאמר של מעלה שמציעין לאדם קודם שילק לאויר העולם
שאומרים לו הוי לדיק ומחפין בו ומציעין אוהו לנפשו כאמרן
השבע כל לשון זה היום הלידה שנאמר אשר לא נשא לשוא נפשו
וזהו ושמעם קול אלה והוא עד או ראש או יודע בהתראת
שהתרה בו * ולכן אם לא יגיד ויודה על חטאתו ויזכור סבועתו
ונשא עונו כי ראוי הוא לעונם זה אחר שהתרה בו :

ומערה

מעל צם * פירש"י לפי שכל מלה וסלוח וסמאל
והנותן אינו עושה אלא בעדים ובשטר לפיכך
בזמן שהוא מכחש מכחש בעדים ובשטר * אבל המפקיד אל
חבירו ואינו רולח שחדע בו נשמה אלא שלישי שבניהם לפיכך
בשהוא מכחש מכחש בשלישי שבניהם עכ"ל * ראה והציטס
עד היכן מגיע עון הכופר במזון אע"פ שאינו אלא דבר שבצמון
הוא כופר בהשם יחברך :

וז"ל מאמר מהזהר הקדוש

(נפ"ש)

כי חטא * ר' יוסי פתח עד שיפוח סיוס ונפשו
הללוים וגו' כמה אית להו לבני נשא לאזדזר'
מחזייהו דלא למחטוי קמי מאריה דהא בכל יומא ויומא כרוזא
נפיק וקארי אתערו בני עלמ' לזייבו לקמי מלכ' קדיש' אתערו
לאזדזר' מחזיייכו אתערו נשמת' קדיש' דיהב בגווייכו מאחר
קדישא עלאש דחנין בשעת' דקב"ם אפיק נשמת' לנחח' צבני נשא
אסיד בה בכמה יעודין בכמה קסטורין בגין לנטרא פקודי ולא
עוד אלא דאעצר לה באלף וחמניא עלמין לאשתעשע' ולמחמי בהו
יקרא דאינון דמטהלדי באורייח' נפקא וקיימ' קמי מלכא בלבוס
יקר ולבחר הכי בדיוקל' דהאי עלמא (צסהו' גהורא) עלאש
אסתכלת ביקרא דמלכ' כל יומא ואעמד לה בכמה עטרין בשעת'
דעשא

פר
דמטא זמנא
חלחין יומי
ובחר דא נ
ועאלת בגו
אוריית' ח
לנפשת' מ
הוא דחחס
סיפוח סיו
עד סיפוח
חקיפא די
כוא רזא
מן עלמא
דינסוף ז
יחוב קמ
כד איהו
בר נס צ
נש לאכה
דקב"ם א
סיפוח ס
הפיס צ
בקיומי'
עד אשר
דבעי צ
עלמא כ
והא און
נחת ו
פקודי צ
ראש ה
ידע צ
אם לא
עלמא
וסא

פרשת שלח ויקרא לר

דמטא זמנא לנחת' לעלמ' עבדה מדורהא בניגחא דעדן דארע'
הלחין יומין למחמי יקרא דמאריהון לדיוקיי' סלקא לאחרה' לעיל'
ובחר דא נחתה לעלמ' אעטר לה מלכא קדיש' צשצעפטריין עד דאחת
ועאלת בגו גופא דבר נש והצה בהאי עלמ' ואכחלית צחשכה' *
אוריית' חוהא עלה ואמרה ומה כל יקרא דא וכל אטלמוה' אפלים
לנפשה' מלכא עלאה והיא חבאה קמיה * נפש כי חטא מה דין
הוא דחט' * אמר ר' יוסי נפש כי חטא אהדרנ' לקרא עד
שיפוח היום עיפא להאי נפש לאזדהרא מחוזהא ותיחו' לאחדכאה
עד שיפוח היום עד שלא יפוח יומא דהאי ענמי' ויחי ההוא יומא
חקיפא דיהצע לה מלכא דינא לנפקא מהאי עלמ' * ונסו הללים דא
הוא רזא דחברייא דקא אמרי דבשעה' דחטי זימנא דבר נש לנפקא
מן עלמא לולמא דבר נש אהעבר מניה הס"ד עד שיפוח היום עד
דינסוף זמנא לנפק' מהאי עלמא ונסו הללים אהעבר לולמא
יחוצ קמי מאריה ד' אלעזר אמר הרין לולמין אית ליה לבר נש
כד איהו צקיומיה חד דברבא וחד זעיר' וכד משחכחי כדן הוא
בר נש צקיומיה ועל דא ונסו הללים כחיב * כדן צעי בר
נש לאסתכלא בעוזדווי ולחקנא לון קמי מאריה ויודי עלייהו בגין
דקצ"ה אקרי רחוס ומלון ומקבל לאינון דחבין קמיה ודא הוא עד
שיפוח היום ונסו הללים דכיון דאינון הללים מחעברן מניה ואיהו
הפיה צקולר' השובה היא אצל לא משליא כ"כ כזמנא דקאיה איהו
צקיומי' ושלמה מלכ' אכריז ואמר וזכור אה צוראך בימי בחורוחיך
עד אשר לא יבואו ימי ברעם וגו' * ועל דא עד שיפוח היום
דצעי בר נש לאחחק' עוזדווי * דכד מסון יומוי לאסתלקא מן
שלמא קצ"ה חווסא עליה ואומר ונפש כי חטא * ושמעה קול אלה
והא אומינא לה באומאה דשמי דלא לבקרא בי ואסהדיה בה כד
נחתה לעלמא והוא עד ודאי מכמה זמנין דאסהדיה בה לנשר'
פקודי בגין כך הואיל ובר נש הוא עד בשעהא דיחיב קמי מלכא או
ראש הו ידע * אוראה אינון חובין דעבד ואסתכל בהו * או
ידע צברודא דמלה דעבר על פקוד' דמאריה * אס לא יגיד
אס לא יודי עלייהו קמי מאריה מה כחיב כד יפוק מהאי
שלמא ונשא עונו * וכד ישא עונו האיך פחחין ליה פחמא
וסאיך יקום קמיה מאריה ועל דא נפש כי חטא כחיב :

היא

נ

א

כרע
נחן בן
הוא צא
ד קודם
או הודע
וכפס
הנוכרת
העולם
כאמר
הוא נפשו
ההרואה
שבועתו
: ו
ה וסנושא
ד לפיכך
אקיד אל
לפיכך
והביט
שבשמו
יום ונשו
לאזדטה'
א כרווא
א חערו
מאחר
צבני נשא
קודוי ולא
נחמי בהו
כלבוט
עלמא
ין בשעה'

פרשת שלח צו

ה'יא העולה על מוקדה ארז"ל כל המתגאה נידון באש זמן
 הרמו העולה בגאות נידון על מוקדה להרים הדסן מעל
 המזבח ז"ל הר"מ הבבלי טעם מלו' זו להודיעך שאחרי שקיבל
 החוטא ענשו והבשר אדום בלה ונעשה דסן לריך להסיר ולהשכיח
 שלא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים ורמי שהנשמה אחרי שקבלה
 ענשה צנהר דוגור ראוי לכבדה כי בת מלך היא והבעל חסובה ראוי
 לכבוד כך וכרים את הדסן אשר תאכל האש ושמו אלל המזבח *
 להדליק את המיד על המזבח שנאמר את המיד תוקד על המזבח
 טעם מלו' זו להורות שאם המזבח מלינו מאש של גיהנם שהכחות
 נפרעים מקרבן אבר כנגד אבר והעון נפקע ואם המיד על המזבח
 לפרסם למקשרים שהבצח ישראל עם יולר כל לא יוכלו לכבות
 כל מים הרעים שבעולם אלא את המיד תוקד * לאכול הכהנים
 שירי מנחה שנאמר והנותר ממנו יאכלו אהרן ובניו טעם מלו' זו
 להודיע שאע"פ שמנחת עני עשרון * וקמץ הכסן ממנה חלא קמלו
 רלה שיהנו הכהנים מהנותר ויצרכוהו שהכהנים אוכלים והבעלים
 מתכפרים והתקרר דעתו שנסנו מקרבנו משרתו' ולא יפסיד
 הנשאר וילך לאיבוד ז"ש ממנה יאכלו אהרן ובניו * להקריב כ"ג
 מנחת חבתין בכל יום בצקר ובערב שנאמר זה קרבן אהרן ביום
 המושט אותו של מחבת בשמן האש טעם מלו' זו להיותו נושא
 תפלה בעה הקהל מתכפרין ע"י לריך לעורר כוונתו המיד אל
 יולרו לשום שלום בין ישראל לקונם להכי מקבל הוא פני שכינה
 בכל יום להייתו מקופר כדי לכפר על אחרים והזה הכסור על
 בטמא * וקביתים לכפר על עון חבוי וטמון בחובו לכך על מתבת
 בשמן תעשה ע"כ דברי הרב הג"ל :

פרשת שמיני

וידום אהרן קבל סכר על השתיקה בוי ומזה ילמוד כל אדם
 לבל ימאוס במוסר ד' ויקבל באהבה :
ובגדיכם לא תפרומו טעם מלו' זו דרך כבוד ואזהרה אם
 ללבוש הגוף כך כ"ש ללבוש הנפש הנעשה ע"י המלו'
 בלריך שיהי' שלם בלי קרעים כי עליון לנפש כאשר הגוף בלתי שלם
 והוא לריך לעמוד על משמרתו שלא לחסר אחד מכל סימני המלו'
 עד לא יסן וקרעים תלביש מומם ולבוש סנפס בקרע מעיד על

מפרון

חסרון הנשמה לכך בגדיכם אל הפרומו :

היי"ב

בשיני ה' קסה עיקר חסר מהספר שכתב מהרן את
דבריו ולא פירש לו אם שמעת בקדשי דורות הלא דבר
זה הי' נעלם מפניה רע"ה וי"ג דדבר זה הי' נקל בשיני משה רע"ה
לידע החילוק שבין דורות לשעה רק מכתבא לכלל כעס במ לכלל
טעות כי תיכף ויקלוף משה וגומר * את"כ כשדובר מהרן עם משה
בנחת ונסתלק הכעס ואמר הייטב וגומר אז שב סודיעה מאל"י
למרע"ה * ראה עד היכן כח של הכעס ע"כ הי' אדם חמיד
ברצון ז"ל פר"מ הבבלי :

ושל"ה

לאכול רמס הארץ שנאמר אל תשקלו בכל השרץ השרץ
ובלא לאכול חולעת הפירות בלאתם לאויר שנאמר
עד כל מרבה רגלים * כעמי מלות אלו כמה שכתב בפסיקה
ונשמח גם חכר מ' מלמד שהטומאה מטממת כדעת ומרבה
פשטות בזה * והקדושים והטהרה משרה באדם רוח הקודש
ופוקרא מלא הוא אם לנלים הוא יליץ ולענויים יחן חן טימא חדה
עלמו מעט מטמאין אותו הרבה שכל זמן שפורק האדם עלמו מן
הטהרה חלה עליו הטומאה מיד וכשפורק מעליו עול הטומאה מיד
הטהרה מלא מקום פנוי ושוכנת בקרבו * והטומאה תקלה הכנה
לכמטיך הטומא' החזק' ולא תאמר דוקא שרלים המתהווים מזכח
ומנקבה עושים רושם בנפש אבל המתהווים מעפושיהן שלא נבראו
מפרי' ורבי' שהם גוף קטן לא * מ"מ מטמא זה הקטן כמו
הצרי' הגדול' לכך לא האכל כל שרץ הארץ: אל תשקלו בכל השרץ
השרץ על הארץ עד כל מרבה רגלים עכ"ל מזה יש ללמוד
התעוררות לקדש א"ע :

(זה לשון מאמר הזוהר הקדוש)

(ו' ר' יוסי

פחה ואמר כל עמל האדם לפיטן וגו' * אפחכלנא
במלי דשלמה מלכא וכלהו אחידן בחכמה עלאה כל
עמל האדם לפיהו * האי קרא בשעתא דדיימין לי' לבר נש בהיות
עלמא כתיב כל האי דינא וכל מאן דשביל בסאי עלמא ונקמין מיני
נקמהא דעלמא לפיהו בגין פיהו דלא נטר לי' וסאיב לי' לנפשיה ולא
אחדבק בסטר' דחיי בסטר' דיימיק' וגם הנפש לא תמלא לא חסחלי'
דינהא לעלם ולעלמי עלמין * ד"א לא תמלא לא תהלים לסלקא
לא תרהא לעלמין בגין דפא אהתאבה ואחדבקת בסטר' אחרת
ד' ילמק אמר כל מאן דאסתאב בהו באלו פלג לעכו"ם דאיכו תועב'
ב

פרשת של"ה שמיני

ד' * וכתיב לא תאכל כל תועב * מאן דפלח לעכו"ם נפיק מסטר
דחי' נפיק מרשותא קדישא ועייל ברשות' אחראי' אוק' מאן דאסתא
צמני מיכלי נפיק מסטר' דחיי ונפק מרשו קדישא ועייל ברשותא
אחרא * ולא עוד אלא דאסתא צמני עלמא ובעלמ' דאחי וע"ד
ונשמח צמני כתיב בלא * וכתיב ולא חטמאו את נפשו ויכבד צמני
וצעוף ובכל אשר תרמוס האדמ' אשר הצלחתי אתכם לטמ' * מאן
לטמ' * לטמא לעמין עכו"ם דהא אינון מסאבין ומסטר
דמסאבא קא אחיין וכל חד אחדצק באחרוי' * ר' אלעזר הוה יתיב
קמי' דר"ש אבוי א"ל הא דתנינן זמין קב"ה לדכאסה לכו לישראל
צמא א"ל כמה דכתיב וזרקתי עליכם מים טהורים ופסחתם
וגו' * כיון דאחדכאן מתקדשן * וישראל דאחדצקן צי' בקב"ה
קדש אקרוון * דכתיב קדש ישראל לה' ראשית חבואתה * וכתיב
ואנשי קדש תהיון לי * זכאה אינון ישראל דקב"ה קאמר עלייהו
וסייחם קדושים כי קדוש אני ה' בגין דכתיב וצו תדבק וכתיב לא
עמם כן לכל גוי ומשפטיום כל ידעוהו הללויה) :

פרשת תזריע מצורע

וישלשים יום ושלשה ימים * מצואר צמר הנשמה
היורדת מלמעלה אינו מחייב צבת בגוף
כי אם אחר ל"ג ימים * ופמאה טבעת ימים שכל ז' ימים
הולך רוח הנשמה בגוף הולך לחור לו מקום בגופו ולא נאמר
והים טבעת ימים תחת אמו וביום השמיני ימול * ומה שצריכין ל"ג
ימי' היינו ל' יוסלליטב הרוח בגוף ושלש' ימים הוא ג' ימים של מילס
שכואבת להולך והקליפה החילונית אין לה אף כח לשלוט בו כבשאר
ימי' ולכן ל"ג ימי' תשב בדמי טהרה בהקילה ולאח"כ ימי טהרה דמי
טהרה אלו דמי מילה כל שלשה ימים - ולכן אינו מפיק ה' לפי
שקאי על דמי הזכר הניול ממנה * ימי טהרה קאי על עלמה לכן
הוא במפיק ה' : ענין מצורע טהרות לשון הרע ואל יחשוב אדם
המספר לשון הרע שרואה את עלמו שאינו מצורע כי זה הוא לו
לרעה כי נפשו מצורעת כמו שלמדו בזהר מפסוק שומר פיו ולא יזנו
שומר מלרע נפשו אל תקרי מלרע אלא מצורעת כלומר כי נפשו
שהוא נשמתו הוא מצורעת ב"מ ע"כ שומר נפשו ירחק בתכלית
הרחקה :

מאן

פרשת
שמיני
אמר צו
לר
תמו
ובצנדיכ
73
איתא
ואוקימו
עלמא כדון
ואסתכה
איהו כד"א
חובי עלמא
ודאפיק
חורת
רע
ליה כל שייפו
רוחא משאב
דלחחא אח
קריה נאמנ
מלאתי מש
מלה אחר
ועתה מר
עאכ"ו ה
תהי ודאי
טהרה וכו
ציסא ללו
ציון דא

פרשת שלח מצורע לו

שמא יקרא • רומז למים כל הפוסל במומו פוסל כי
השמא קורא לחבירו שמא וכן רומז צפ' אמור כל
אשר צו מוס לא יקרב בי הוא מקריב את מוס עלמו •
זרעה מתרגמין מכתש סגירו ססוגר הלינורות לבלתי
תמסוך בהם שהשפעה כן הוא בזסר • טומאת הגוף
והצנדיס והצחיס מוס ים להחשורר האדם כמה יססר את עלמו
צדבור במחשבה ובמעשה ודי למצין •

אִתָּא צוהר הקדוש זאת חסי' תורת המלוער ר' ילחק
פתח וזרח השמש ובא השמש וגו' האו קרא אתמר
ואוקימני' בנשמת' דב"כ בשעת' דהיא קיימא עמי' דב"כ בהאי
עלמא כדין וזרח השמש ובא השמש בזמנא דנפיק ד"כ מיהאי עלמא
ואשתכח בהשוכה כדין אל מקומו שואף וזרח הוא שם • איזכא
איהו כד"א ובא השמש ופטר ואחר יאכל מן הקדשים • ת"ת כל
מזבי עלמא קב"ה מכפר עלייהו בהשוכה בר מהשוא ליטנא בישא
ודאפיק טוס ביש על חבירו והא אוקמוה דכתיב זאת תהיה
תורת המלוער זאת היא תורתו של מוליא סם
רע • ר' חייא אמר כל מאן דאפיק ליטנא בישא אסתאב
ליה כל טיפוי ויתחוי לשגרא בגין דהו' מלה בישא סלקא ואחער
רוחא מטאב' עלוי ואסתאבא אתו לאסתאב' מטאבין ליה • במלם
דלחתא אחער מלה אחר' • פתח ואמר איכה היתה לזונה
קרייה נאמנה וגו' מאן דכות מסימנ' לבעלה אהדרת לזונה •
מלאהי משפט • סכפט ודאי דא קב"ה לרק דא כ"י ובגין דאחערת
מלה אחרא אסתלק מנה קב"ה ושריא בה רוחא דקטולי • סה"ר
ועתה מרלחים • ומה ירושלים קרתא קדישא כך שאר בני נשא
עאכ"ו סה"ר זאת חסי' תורת המלוער • ר' יודא אמר זאת
תהי' ודאי לקבלי' לאחפרע' מני' דההוא מוליא סם רע • ציוס
טהרתו וכוזא אל הכהן מאי קמ"ל משמע מאן דאיה ליה ליטנא
בישא ללוהי' לא עללח קמי קב"ה דהא אחער עלי' רוחא מטאב'
גיון דאפדר בהשוכה וקביל עלי' השוכה מה כתיב ציוס
טהרתו וכוזא אל הכהן וגומר •

פרשת אהרי מות

יעשה אוהם האדם ומי בהם אני ה' • רומז על כל
מס' ביעשה האדם יעשה צוריוזות נפלא זהו ומי בהם
כלמראן

אשר

ברשת עליה אדרי

כלומר בחיות נמרץ ע"ד ספירס"י על ענין יוד דברים שנאמרו בפי
של זרבה ומה מהם חי ופירס"י ז"ל פריסק"ה בלע"ז והכוונה בכתב
כלומר שיעשה בצריאות וחיות וזריות כל מעשה אשר לו
הס"י * וסמך לזה פ' עריות סיקדס"ה בקדושה נפלאה ויחשורה
לכבוד אלה ילרו ולהרחק א"ע באלף אלפי אלפים הרחקות שלא
יבא לידי קירוב המביא לידי הרסור ויקדס עלמו במוחר לו

ואיתא בזהר הקדום ברשיא מהימנא :

פקודא

דח למפלגת כהנא רבא פולחנא דהסו"א
יומא כמה דאלטרין ולמסלק שיעור
לעזאזל * רזא דא כד"א בגין לאתפרשא מעמא קדיש' ולא יתבע
חוביסון קמי מלכא ולא יקטרג עליהו דהא לית חקיפו ושלטנו בה
בד אחקף רוגזא מלעינא * ומההוא דורוגא מההפך לבחא
אפטרופס' עלייהו וע"ד אהדחייא מקמי מלכא * והא אוקימנא
בגין דהוא קץ כל צער ועמא קדיש' יתבין לי' כמה דאלטרין
לי' שער * ורזא דא הן עשי אחי מים שער כמה דאיהו צסטרי
דקדוש' דכר ונוקבא * אוק הכי צסטרי משאבי דכר ונוקבא *
מתלא אמרי לכלבא ארמי לי' גרמא ילחק עפרא דרגלך * שאלו
לבן זומא מהו לסרוכי כלבא * אמר להם ובארלכס לא תעשו כל
שבארלכס לא תעשו * כמה דאלטרין עלמא להאי הכי אלטרין
עלמא להאי * וע"ד אהמר והנה טוב מאוד * דא מ"ה לית
לבטלא לי' מן עלמא * עלמא אלטרין לי' אע"ג דכתיב זהו והכלבא
עזי נפש לא ידעו שבעה וגימר לא יהבטלון מן עלמא כלא אלטרין
טוב ורע * ובגינו כך אית לן ביומא דא לתרמי לי' גרמא לכלבא
עד דאיהו גריר ייעול מאן דייעול לגבי היכלא דמלכא ולית מאן
דימחי בידוי * לכהר יכטכס לי' בזכאי * מה כתיב והחודם עלון
את כל עונות בני ישראל וכתיב ונסא השעיר עליו את כל עונות *
כיון דאיהו חמי האי שער * תיאובחיה לגבי' ולא בתכללא בהדיא
ולא ידע מאינון חובין דקא נטל שער * חב לגבייהו דישראל חמי
לון בלא חובין בלא פשעין דהא בלאו טראן צרישא דשער סליק
לעילי ושבח לון קמי קב"ה * וקב"ה חמי שהדוחא דההוא מקטרגא
והואיל ותיאובחיה לרחמא על עמי' אע"ג דאיהו ידע כל עובדא חס
עליהון דישראל וכלא שרי' בלא בגין דלא יתער רזא דריו' מלשילי
ויתקף האי וישלון בני עלמא דקא דא מהטר' דדינא קטיא קא' אית

אפי

פרי
ואי יתער הא
למלקא לעיל
במעשה דב"ג
ומתכנפי תמי
יהב קב"ה עי
ס
בר
ספרטה ומל
מסרצ ר' מ
לא תעשה ש
והנוחר תמי
קדשים חלק
ישרף * ו
מזה אל ז
י"ט מדין ל
זכה צו אחר
בשדה לעמי
ובקולרכס
קלידך לא
המלו' אלו
צאו ארבע
דשייכי צפ
שעיני עני
כסהולך ל
עסכסיס
להוב
גובה רל
ק"ו בעל

ואני יתער האני * בחובי בני אינשא אהשר דהא לית ליה אהערו
למלקא לעילא לאהערא דונא קשיא בר בדיל חיבי בני נשא דהא
בשעתא דב"צ עביר חוצא אחכנא האני וכמה אלף סייען דילי
ומתכנפי תמן ונטלו לי' וסקלי לעילא רחמנא לישזון * ועל כלא
יהב קב"ה עיסא לישראל לאהחזבא מכל סטרין ונ"ד כחיב סטרי
שעס שככה לוא סטרי העס מד' אלקיו : ע"כ :

פרשת קרושים

כר הפרשה כולם קדושה ומדברת ממלכות המעשיות וממדת
תרומות אשר יעשה אותו האדם וחי בהם * והנה לחיבת
ספרטה ומלכות * ללמד חכמה ומוסר אשתיק עם הגסו' פעמי המלות
מסרצ'ר' מנחם הבבלי כמ"ס במלות עשה של פרשה זו ובמלות
לא עשה של פ' זו * במלות עשה כתב וז"ל לשרוף הנוחר סגאמ'
והנוחר ממנו באם תשרופו * פעם מלוא * זו בהיות בשר
קדשים חלק גבוה וטבע הצטר לבא לידו ביזוי ע"י שהייה לפיכך
ושרף * ולפי שכל יום יש לו מלאך מיוחד הפועל בו אין להחיר
מזה אל זם סגראם כמזמינו על השיריים ועל הנוחר דומיא דאין
י"ט מכין לחבירו לפיכך אין להסתיף לחברי חזרת יומו שכבר
זכה בו אחר * אלא הנוחר ממנו באם תשרופו * להניח פאה
בשדה לעניים * להניח לקט * להניח עילוח להניח פרט סגאמר
ובקולרכס אח קליר ארבעם לא הכלה פאה סדך להליר ולהט
קלירך לא חלקט וכרמך לא חעולל ופרט כרמך לא חלקט * פעמי
המלו' אלו לפי שהעני עיניו תלויות לשמים ומחזיטט עם צוראו לכך
צאו ארבעה מלות הללו להטיל שלום בין עני לצוראו * מ"ס
דשייכי בפת ויין שהן עיקור מזונו של אדם חייבתו התורה לפי
שעיני עני תמיד לקרא חגר על העשיר בדמע ונענש * לפי שהאדם
כשהולך לקליר סדסו ולצור כדמו מסחרר בנחלתו שהנחלה היא
מסכסוסי המלוכה ליומי צאלו המלות להורות שעם היות שהנחלה
שלו יש לו אדון ושלטון עליו :

להוביח

החומא סגאמר הוביח אח עמיהד * פעם
מלוא זו פשוטה כיון שאתה ערב פרעון רלח מזה
גוצה רלח מזה גוצה לריך אתה לסוכיחו פן חלבד בעומו * וחשיט
ק"ץ בעלמך איך אני סוכיחו וזו העבירה בידי נמלא בסמוכים
למנינו יוד

פרשת שליה קדושים

לחבירו מוכית ג"כ לעלמו מריבויה דאח אפילו מאס פעמים הוכח
חוכית את עמיחך :

לאהוב

כל אחד מישראל בגאמר ואהבה לרעך כמוך
טעם מלוה זו כדי שתהא אהבה וריעות בעסקות
כיון שהם גוף אחד ונפש אחד כל הנפש הבאה לעקב וא"ת איך אפשר
לאהוב המזיק לי באהבה כמיך * ותירץ שפעמי' רבות יקרה שהאדם
בעלמו יסדר ידו או יסמא עינו ולא רצה לעשות אלא שהעון גורם
כך ג"כ היוק חבירך רעך כמוך :

לירא

מן המקדש שנאמר ומקדשי תיראו * טעם מל' זו
שכאשר יירא ויחרד מן המקדש לכבוד השוכן שם *
לעמיד בנפשינו שם מקום הפחד והאימה יתרכך הל'צ' בבואינו
שם להחלל ולסקריב קרצנות מלך קדושתו וגדולתו ורוממותו *
ועתה בעונותינו בית הכנסת נקרא מקדש מעט לכך ומקדשי
תיראו :

לכבד

החכמים ולומדי תורה * שנאמר והדרת פני זקן *
טעם מלוה זו לפי שהוא המלמדו לסועיל לתורה
ומלוה להנחילו ע"ה ולהזהירו מליירד לשאלו החתית וכשאתה
מסדרו אהם מכבד לזקנו של עולם יולר כל כיון שאתה מכבדו מפני
סתורה כי אין זקן אלא זה שקנה חכמה עירוש שלמד חכמה לכך
והדרת פני זקן * וז"ל בחלק לא תעשה :

שלא

לאכול נותר שנאמר ואכליו עונו יסא * טעם מלוה
זו לפי שהטעם הנעשה באותו היום מקטרב עליו
הוא והממונה על אותו יום ולכן משנתקלקלה מעודתו רע בעיניו
כ"ש אם יאכלו מעודתו אחרים ולהכי לאכליו העון יקטרב ויסעון
על כתיפו משא כבודם כי הוא נהנה מתשורת אחרים ז"ש
ואכליו עונו יסא :

שלא

לצלור עוללת הכרם ושלא ללקט פרט הכרם שנאמר
וכרמך לא תעילל ופרט כרמך לא תלקט טעמי מל'ת אלו
כדי שיתפרנסו העניים והאביונים ורמו גדול לעוללים הלומדים
הכל שאין בו חטא הם שומרי הכרמים שמשקירים פניהם בחורה
בצקר ובערב ז"ש לא תעולל (והג"ה מפני עוללים ויונקים יסדת
עוזו ובעון אבות בניו מתים) לא תוליא העוללות מן הכרם כי
שם חממדיים הכרם * ופרט כרמך לא תלקט הפרטים אנשי
מעשה הכרם ה' לבאות לא תסי' אתה גרמא דנזקין שיהיו ללקטי'
קודם

פרי
קודם זמן
עוסין מלוה
לעוללים וי
בעלי מ
שלא
ובגניבת מ
דרישא אכ
הטעם דל
בפעמים
וישבע אל
שלא
והנשבע
ואם כחש
בואם ת
הארץ ודו
מרויח
מתקיים
מאונ
לצדו
קודם *
סופס ו
ולוה ב
שלא
ברואיו

פרשת של"ה קדושים לח

קודם זמן בשון הדור לעני ולגר תעזב אותם בהם עניים ואינם
עושים מצות והם עיים בזכות אגמי מעסה לפיכך הגת העוללות
לעוללים ויונקים וסנה פרט לעניים כדי שיחיימו בזכות הפרטים
בעלי מעסה לכך ברמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט :

שלא

לגנוב ממון שנאמר לא הגנובו * טעם מצוה זו
בטביל קיום העולם חמה אני בגנוב נפשות אמר הגנוב
ובגניבת ממון טהן לתשלומין אמר הגנובו ועוד בפילא קושיא *
דרישא אמר לא תעולל לא תפלה אח"כ אמר לא תגנובו לא תכחשו
הטעם דלא תגנובו דלא תשבעו משמע לרבים ומשמע ליחיד
בפעמים הרבה וחייבים הרבים להוכיחו ולהפרישו בי הגנוב יכחש
וישבע אלף שבועות ואלו הם פגם לכלל האומה שיאמרו הגוים
שהיהודים גוונים לכך לא תגנובו :

שלא

לכחש שנאמר לא תכחשו * ושלא ישבע על ההכחש
שנאמר לא תשקרו טעמי מצוה אלנו לפי שהמכחיש
וסגסבע לשקר לא מצני אל חי הוא בי בני ישראל לא ידברו כזב *
ואם כחש סופו ליטבע והוא כופר שאומר שיורר כל יחצרך אינו
בואם ח"ו ועבירה גוררת עבירה בחזקה ועיני ה' מבוטטות בכל
הארץ ודבר מנוסה הוא שהאומר אמת אעפ"י שיחייבוהו לעולם
מרויח ומי שאומר שקר לעולם מפסיד בי אין לו רגלים והעולם
מתקיים על האמת ופירש לא תשבעו על הכחשה הוא לא תשקרו
ולא תכחשו :

מצוני

לדק אבני לדק וכו' מאזנים המדות משקליה הם
רמזים לדברים נבחרים ע"כ לר"ך האדם ליוהר
בהם צוהירוח יתירה ונפלאה :

לצדק

סמאזנים עם המשקלות * שנאמר מצוני לדק אבני לדק
הין לדק * טעם מצוה זו להרחיק הגזל והחמס משם
קודם * ומדאפקי רחמנא בלשון לדק אלמא עשאו הכחוש לשוקל
סופס ודיין כמ"ס בצדק חספוס עמיתך מהעולם עומד על הדין
ולו שבמצוני לדק יתן לב"א חקו נפש רופ נשמה טיפת לדק אבני
לדק הין לדק :

שלא

לאחר פעולות פכיר שנאמר ולא תלין פעולת פכיר
אהך עד בקר * טעם מצוה זו לפי שהקב"ה מומן פרנסת
ברואיו וגור סקועל זה יאכל אותו היום משכירתו וזה שגא נהן לו
שכירתו תלל גזירת המלך והמלאך

פרשת שלח קדושים

פרש

ובמלאך הממונה על אוחו היום מקרבו לפני יולר כל ודן אוחו כמו שעבר על (הג"ס שנראה ככופר בשכר ועונש שאלו היום מקמין היה נותן לו שכרו דמדה כנגד מדה לא בטנה לעונם) גזירת המלך ומדת לילה יערער עליו ויבקר פנקסו ויענש עונש נפש דכתיב כי שניו הוא נוסף את נפשו לכך לא תלין פעולת שכיר אחר עד בקר :

ואתא

בזכר הקדוש לא תלין פעולת שכיר אחר עד בקר לא תלין פעולת שכיר ממאי * מנחם מקרא אחרא אשתמע דכתיב ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש כי עני הוא ואליו הוא נוסף את נפשו לא תבא עליו השמש אזהרה דלא תחכים בגימיו מעלמא עד לא ימטא ומנך לא תכנסא כד"א עד מחר לא תהסך השמש וגומר * מהכא תולפנ' מלה אחרא מן דאשכח נפש דמסכנת * מפילו דמכוי יומי להשתלק' מעלמ' קב"ה השליח נפשי' ויהי לי חייך יתיר * לא תלין פעולת שכיר ה"ח מאן דנטול אגר' דמסכנ' כאלו נטיל נפשי' ודמנטי ביתי' הוא כזער נפשי' קב"ה מועד יומי ואזער נפשי' מההוא עלמא *

מן

איתו

מועדי

ולא תהיה מועדי

ובס נת

משמח בה והי המי המלות מפילו ד כולס חו ס' אדס בראי ב' זמן ס כנסיו

דאם כנ אינון הבליס דנפקי מפומי' כל ההוא יומא כלהו סלקין קמי' דקב"ה וקיימין קמי' גבהר סלקא נפשי' ונפשיהו דאכטי ביתי' וקיימי באינון הבליס דפומי' * וכדין מפילו אהגור על ההוא צ"ג כמס יומין וכמס טבאן כלהו מתעקראן מניס ומכהנקי מני' וגא עוד אלא דנפשא דיני' לא סלקא נעינא וביינו דאמר ר' אבא דחמא ליבובין מינייהו ומעלבוגייהו ואוקמוס מפילו עמיד הוא זכריו הוא נוסף את נפשו דייקס מפילו מכל צ"ג נמו וכ"ס מסכנ' והיינו דהוא רב המנוגא עבד כד הוה ההוא אגיר מסתלק מעבדותי' בזה יהיב ליה אגרא ומ"ל טול נפטך דאפקידת צידאי טול פקדונך ואפילו אמר יהא בידך דאגא בעינא לסלקא אגרא לא הוה בעי אמר פקדונא דגופך לא אחקוי לאתפקד' בידי כ"ס פקדונ' דנפש' * דהא פקדונא דנפש' לא אהיהיבה אגא לקב"ה דכתיב צידך אפקיד רוחי * א"ר תימא ובידא אחרא שמרי א"ל מפילו בידי' בהר דיחיב * כתיב לא תלין פעולת שכיר * וכתיב ונא תבא עליו השמש אלא הא מוקמוס אבנא ת"ת לך יומא ויומא דלא שלטא בים יומא עילמא אחר' ואי איהו לא יתב צ"ג נפשא דני' כמאן דפגם לכהו' יומא ובגימי כך ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש * וכא דתהבד' לא תלין בגין דנפשי' לא תלין וכלוק ההו' נפשא

פרשת שריה אמור לט

דמסכנ' ודאנסי ביתי כמה דמתמר :

פרשת אמור

מן

המקדש לא ילא כל אדם יעשה א"ע עבד לר' לקדש עצמו
בכל הקדושות להיות כמו כ"ב לעבוד עבודה הפנימית
יהצודד במקום ההצודדות וכל אדם לא יהי צאהל הזה וידבק
א"ע בהס"י ומן המקדש לא ילא ויראה שלא יהי בו שום מום
עבירה כי אדם כי יקריב תבס כתיב וסוף צעמו קרבן לל כמ"ס
ונפש כי תקריב ע"כ מום לא יהי בו ומו קדוש הוא לר' :
ואח בנו לא תבטו ביום אחד * אמרו בזהר למס אס
מטוב לער ועגמת נפש של כזהמה נחט כל אחד בבית
מיוחד או זה עתה ולאחר כך השנית * אבל הענין הוא שישראל
הם בני רחמיים ובמדת אדם מודד מודדין לו ואם יתספק האדם
להיות אכזר בענין זה יעורר עליו דין אכזרי מלמעלה ח"ו לכן
הזהירה התורה בזה :

מועדי

ר' אשר הקראו מוחס מקראי קודש אלה הם מועדי *
כלומר טההם מקדשים את המועדים לטמוח בהם לטס
ר' ולהיות הסעודה כמטעמי ילחק לעורר הרוחניות לדבקות הס"י
ולכנגח הורתו הקדוש ואז הם מקראי קודש אומר הס"י הלה הם
מועדי * אמנם העוסי' תגים וטשים וטמחים למלאות צמנס קיא
לועס בלי מקום עליהם נאמר מועדיכם שגתם נפשי וכבר התרבת
בזה בהלכות מועדים שלי :

בבל

ועס נחבאר בבל הע"ל כי מה שפירשתי בענין שמחת י"ט
הכל הולך אל מקום אחד והוא סיהי אדם
משמח בו שמחה של מלוה שום יטיש בר' לטס ל' צגוף ונפש יחדיו
והי המיס לזכור חסדיו של הקב"ה צטירוח וצחצחות * ובעשותינו
המלוה על זה הדרך מתענגה הנפש הענוג גדול וצאוהם טעם
אפילו דברים הנופניים שהם המאכל והמבחה וההעמוגים האחרים
כולם חוזרים רוחניים והם עבודה טטס * ואם ח"ו אינו כן אלא
ס' אדם מחכוין להגאח גופו ואינו עובד לטס יתעלה העבודת
בראי אינן מועדים ומקראי קודש * וע"ז ארז"ל אלה הם מועדי
בזמן טההם עושים המלוה ומקדשין המועדות באכיפת העס בבתי
כנסיות דהיינו מקראי קודש דכתיב על מקראיה ומהלליה ומבטתי

ודן אותן
שחלו היש
(גזירת
עונש נפש
כער מקד
עד בקרי
מ מקרא
הטעם כי
קודש
ז כר"א
לס אחר
ק' תעלמי
ולת טכיר
יהי' הוא
ס
הו סלקין
הו דאנסי
של סהוס
נקי מני
ר' אבא
גמיר הוא
ס' מסכנ'
מעבדותי
ל פקדונך
הוא בעי
דנפט'
ך אפקיד
ידי בחר
ליו השמש
בלטא בים
זמן דפגם
הטעם *
הו נפשא
ס

פרשת שלה אמור

לכם ועובדים בתורה אלה הם מועדי ואם לאו אינן מועדי א
מועדיכם * וכמו שהטיב ר' עקיבא לאותו מין שאמר לו מה אם
עושין עתה מועדים ואלא כחייב חדשיכם ומועדיכם שגאה נפשי
א"ל מי כתיב חדשי ומועדי שגאה נפשי * חדשיכם ומועדיכם בה
בזמן שמחם מכוונים להנאת גופיכם בלבד הם שנואים אבל
הם געבודתו אינם שנואים ואינם עלי לטורח אלא אהובים וחביב
בדאיתא ברבם * לשון ספר המועד אע"פ שחייב אדם לאס
בהם ולשתות * אל יאכל יותר מדאי ואל ישתה עד שיסתכר על
ישתכר והפוך לדעת אחרת ויהפך לו העונג ללעג ועל אלו וכיון
בהם אמר הנביא ישעי' בחגים וצמועדי' אעלים עיני מהם וכה
חדשיכם ומועדיכם שגאה נפשי וגומר וכהיב זוריתי פרה על פני
פרש חגיבם * וארו"ל אלו בני אדם שאוכלין ושוחין ומסתכר
יותר מדאי בהבורים שמענגין שבתות וי"ט אלא לריך לענג שבת
וי"ט כהוגן וישתדל ללמוד תורה בשבתות וי"ט ולא ישב בט
בדגריסין תגיא ר' אליעזר אומר אין לו לאדם ב"ט אלא אוב
ושותה או יושב ושוגם ר"י אומר חלקיהו חליו לאכילה ושחיה וחל
לכ"ה וכו' ומה ג' ליוחס הקורה ושמתת בחגיך ודרשו רז"ל אין שמת
אלא בצטר ויין * וכתיב במלות המועדים וצחת שלמים ואכלת
שם אין כוונתם אל מילוי הכרם ולהנאת החיך ח"ו רק שיאכל
וישתה כדי שיטיב לבו בחורה * כי בסתחוק סכחות הגופניות
יתחזק סכחות הנפשיות * כמ"ם סכיי גבי מסעמים של ילתת
וצפרשת יתרו גבי סעות אהרן וזקני ישראל * ולא כמו שעושים
מקלח השמונים בחגים וצמועדים הולכין לרעות א"ע צמרעם טוב
ושמן האוכלי' למעדני' וישחו וישכרו סעות מריעות תכלית כוונת
למסוך ציין אה צפרם להחענג צתענג הגופניות גם בלא דעת
נפש כלל ובט"ב לכם ציין יתרועשו אף ישירו שיר של פגעים
ושוחקים במיני שחוק וטיולים בדרך הגוים בחגיהם שגאמר אל
השמת ישראל אל גיל צעמים כדאיתא בפ"ק דגיטין אלא יהיה
בשמחת המועדים עלמן : וזה טעם איסור מלאכה צמועדים כג
שלא יהי טריד במלאכתו וישכת הדביקות בהש"י בי המועדים
מקודשים ובהם יוסף הדביקות בהשם יתברך ואו סם מועדי ד' :

כי

פרע
ימוד אח
ללמוד מו
ארור כען
ההטיל זה
לם חלקים
נו עוסק צ
חיי
אש
הוא אהי
הגי תרין יו
אינן חרי
כיל ואשקי
די אכלת
סכנת ער
יה לאורח
תעביר ע
ם ובעא ק
אה הסוא
המא לאח
מיכל א"ר
קפטירי
שלהבת
כותיה בג
אילנא וח
חייא השת
ואוריכו
(גחלח ע)
דהשתא י
נשא : א
צא וירד
(צא סש)

פרשת שר'ה בהר אטואלה עלי'ר

ימוך אחיך וגומר סמיכת הפרשה עיין ברש"י * ומוה יש
 ללמוד מוסר * לעולם בהם תעבודו ובאחיך וגומר * הסוד
 ארור כנען אשר גילה ערוה אביו והוא מארור הנחם שבא על
 ה' והטיל זוהמא * אמנם אחיך הוא ישראל והם נקראים שנעשה
 להם אלקים * אך אחיך שאינו עושה כאחיך שהוא עם הארץ
 ונו עוסק במלות קריגן ובאחיך למעלה לעולם בהם תעבודו
 ובאחיך ג"כ :

(איתא בזכר הקדוש בדף ק"י ע"ב

ב חייא ור' יוסי סו' אזלי באר'ח פגעו בהוא טורא *
 אשכחו תרי גברי דהוו אזלי * אדהכי חמו חד בר נש
 אמר לון במטו מנייכו הבו לי מזוגא פתא דנהמא
 הכי תרין יומין דתעינא במדבר' ולא אכלני מירי * אשתמיטת
 אינין תרי גברי ואפיק מזוני דאיהו אייתי לאורחא ויהיב ליה
 כביל ואסקי ליה * אמר ליה חבריה מה תעביד מן מזוגא דהא
 די אכלנא א"ל וסא עלי דידך אנא אזיל * יתיב גביה סהוא
 סכנא עד דאכל כל מה דהוה גביה וההוא נהמא דאשתאר יהב
 לה לאורחא ואזיל ליה : א"ר חייא לא צעא קב"ס דמלה דא
 תעביד על ידן * אמר ר' יוסי דילמא דינא אחנור על ההוא בר
 ס וצעא קב"ס לזמנא קמיה האי בגין לשצבא ליה * עד דהוו אזלי
 אה סהוא גברא באר'חא * א"ל חבריה ולא אמינא לך דלא חתן
 המא לאחרא * אמר ר' חייא לרבי יוסי הא עזוגא גבן ניהב ליה
 מיכל א"ר יוסי הצעי למיפק מני' זכות' ניזיל ונחמי דהא ודאי
 בקפטידי דדא פירוש (בלורח פנים של זה) טפסא דמוהא אחאחיד
 שלהבת של המוח ותיקפו נאחו באדם הזה) וצעא קב"ס לזמנא
 כותיה בגין לשיביה * אדהכי יתיב ההוא בר נש ונאים חחות חד
 אילנא וחבריה אתרחיק מניה ויתיב בדרך אחרא : א"ר יוסי לרבי
 חייא השתא ניתיב ונחמי דודאי צעי קב"ס למרחש ליה נסא * קמו
 ואוריכו (והמחינו) אדהכי חמו חד טיפסא בשלהובי קאים גביה
 (גחלח עם שלהבת שלו ועמד אללו) א"ר חייא ווי על ההוא צ"כ
 דהשתא ימות * א"ר יוסי זכאה ההוא בר נש דקב"ס ירחיש ליה
 נסא : אדהכי נחח מאילנא חד חויא וצעא למקטליה (בתוך כך
 בא וירד נחש א' מהאיץן להזיקו) קם סהוא טפסא עליה וקטליה
 (בא שפלהבת והרג את הלחש) קסמר צדישיה טפסא ואזל ליה :

מועדי א
 לו מה ש
 זכאה נפשי
 שדיכס בק
 אים אכל
 בים וחבי
 אדם לא
 וישחקר
 ל חלו וכיו
 מהם וכת
 על פני
 ומשחקר
 לענג שבת
 לא ישב ב
 אלא אוב
 ושחיה וח
 ל אין שמו
 למים ואכל
 רק שיאב
 הגופני
 של יתק
 מו שעושי
 מרעם טו
 כלית כוונ
 ס בלא דע
 של פגעים
 שנאמר אל
 ין אלא יהי
 מועדים כ
 די המועדי
 מועדי ד')
 כי

(הסם השלשה זמניו דתמו גבול לוי) א"ר יוסי ולא אחריה ל
דקב"ס צעל למקום לנת מס' ולא תיפוק זכותי מניה תרסס
אחער הסוא בר נט ואס ואזיל לים אחרו ביה כ' תינא יורי ווס
ויסבו לים למיכל בחר דאלל אחויאו לנה גייסא דר'איש ליה קב"ס
פחה ר' יוסי ואמר בטח בדי ועשס טוב סכן ארן ורעס אמונה
זכאה חולקיה דבר נט דעביד טוב מדוהית דהא אחער טוב בכ'
זכמה בלדקה דכד אחער לדקה הא טוב בדין אהיה לגבי ב"י זע
כחיב ולדקה חיל מסות מ"ט בגין דלדקה אעל אידחיי סוא
ואחער על אילגא דמותא ונטיל אינון דאחדון ביה גסיב לין מן
סוחא מאן גרים להסיא אילגא דחיי דאחער להסיא קייסא דהסיא
לדקה דאיסו עביד כביכול סוא עביד ליה לעילא כד"ס אעגס ללדקה
בכל עת והא אהמר) :

פרשת בחקתי

אם בחקתי הלכו ועשיתם אתם * אתם כחיב האריכו בזהר
אלר הקב"ס כביכול כאלו אחס עשיתם אותי דהיינו חיקון
סס המיוחד :

ואם הלכו עמי בקרי לריך לקבוע מקום לתורתו ולתפלתו
כמ"ס רז"ל סכוונה שלעולם יהיה דבוק בהם ולא יסור
מהם אפילו בפעם אחת לא דריבור ולא במחשבה ולא במעשה כ"ס
לפעמים עושה ולפעמים אינו עושה נקרא הולך בקרי כלומר
באקראי רק לריך לקבוע מקום לתורתו ולתפלתו לקדושה שלא יניז
מתנה עולמים רק להעלות נר מלוה ותורה אור חמיד :

וזכרתי את צדיתי יעקב וגומר קשה זה הפסוק הוא של
נחמה ועדיין לא גמר הקללות ואיך הפסוק בפסוק
אל נחמה בתוך הקללות וקבלתי כי אף זה הפסוק הוא מחוכמת
מוסר כי אינו דומה רשע בן רשע החושא לרשע בן לריק כל הרשע
בן לריק עונשו מרובה שראש אביו מחנכג בחסידות * וסוא אין
מנהג אבותיו צדיק וכן אף דומה מי סהוא דר במקום מכוער למן
שטוא דר במקום תורה ע"ז אמר אני אצבור לך אלו מדברים לכף
חובה שאתה מזרע אבות הקדושים אצרהם ילחק ויעקב * וגם
הארץ אצבור כי גתתי לך א"י שאוירה דארץ ישראל מקבים * ועל
כל

פרע

איתא

שא

איש

מנסגים

פרשת שלח בחקתי מא

לואת לא הלכת בדרך הישר : ע"כ כל איש ויסיס אל לבו וצפית
מי יסיס לו אבות שהיו יראי אלקיס וגם מי שיוסב במקום חכמים
ומדי תורה לרדך לראות ביותר לילך בעקבותם לתורה ולמעשים
ולמדות ולילך בדרכי החסידות :

איתא

בזוהר הקדום ונחתי מסכני בתוככם וגומר :
ונחתי מסכני דא שכונת' מסכני מסכני דילי דהיא
אתמסכני בחובייהו דישראל ונחתי מסכני מסכני ודאי מתל לב"י
דחוסה רחמי' לאחרי' : א"ל ודאי ברחימות' עלמא דאזח לי גבך
בעינ' לדוירא עמך אמר איך אנדע דתדור גבאי נטל כל כסופא
דביתיה ואניתי לגבאי : אמר הא מסכינא לגבך דלא אחפיש
מנך לעלמין : כך קב"ה בעא לדוירא בהו דישראל מה עבד נטל
כסופא דילי' ונחית לכו לישראל אמר לון ישראל סא מסכני דילי
גבויכו בגין דלא אחפרש מנייכו לעלמין ואע"ג דקב"ה אתרחיק
מכן מסכני שבק בידן : ואנן נטרין ההוא כסופ' דיליס מאן דיבעי
מסכני' ייתי לדוירא גבן : כך ונחתי מסכני בחופכם מסכני' אתן
בידייכו בגין דתדור עמכון ואע"ג דישראל הסתא בגלות' מסכני'
דקב"ה סוא גבוייהו ולא שבקי לי' לעלמין :

סליק ספר ויקרא

פרשת במדבר

שא

את ראש כל עדת בני ישראל וגומר : המנין הו' כדו
להסרות עליהם שכונה : כל אדם יעשה כן וחסב א"ע
לדבר שבמנין וכאלו הכל תלוי צו : גם יחשוב הכל תלוי בפעולתו
וכמו שארז"ל לעולם יחשוב האדם כאלו העולם תלוי חייב וחלי זכאי :
וכן הוא ג"כ עשה עבירה נחל מכריע א"ע ואת כל העולם
לקב חובס : עשה מלאה מכריע א"ע ואת כל העולם לקב זכות
ככה יחשוב תמיד :

איש

על דגלו באותות לבית אבותם : האר"י ז"ל הו' אימפ
כמו שיש ד' גלוס כף ים דוכיתיה בישראל חלוחי' צא"ס
ספרד אשכנז קטלנייא אטלייא וכל א' ושא
דגגלו לנקוב מנסגו : ואלו ואלו דברי אלקיס חיים :
ואלה

יא

פרשת של"ה במדבר

ואלה

תולדות אהרן ומשה * מלמד כל המלמד
תורה כאלו יולדו * ולא תאמר כאלו יולדו
ממש כי אדרבה הוא ילדו בעלמו * כי אביו ואמו נתנו לו
והרב מספיע בו נשמה כי התורה נשמותיהן של ישראל ע"כ
פי עושה כן ולומד וטלמד בן חבירו תורה ובתוס' אשכנזי כפ'

והיו

לי הלויים דע מי ששרשו יותר קדוש מאחריו לריק ג"ע
הוא להתקדם ביותר * ע"כ שבט לוי שנבחרו בפרטיסעל
כלל אומה ישראלית כתיב ואנשי קדש תהיון לי * ואח"כ קידש
הם"י את הלויים ופרט בהם והיו לי הלויים * ע"כ שבט לוי קדושים
יהיו ביתר שאת וביתר עוז לקדם את עלמם הרבה :

איתא

בזה"ק איש על דגלו באותות לבית אבותם יתנו
בני ישראל וגו' * ר' אליעזר פתח שמתו את
ירושלים וגיילו בה כל אהבים וגו' * כמה חביבה אוריית קמי
קב"ס דהא בכל אתר דמילי דאוריית' אשחמעו קב"ס וכל חילין
דילי כלהו לייחין למילולי' וקב"ס אחו לדויר' עמי' הס"ד בכל מקו'
אשר אזכיר את שמי וגומר ולא עוד אלא דשנאו' נפלין קמי' וסא
אוקמוה * ת"ח פקודי אוריית' עלאין אינון לעיל' אחי בר
נש ועביר פקודא חדא הסו' פקודא קיימ' קמי קב"ס ומחעטר'
קמי' ומטר פלנייא עביר לי ומן פלנייא אנא בגין דאיסו אתער
ליה לעיל' * כגוונא דאיסו אתער ליה לתתא ה"ע אתער לעיל'
ועביר שלמא לעיל' ותתא כמס דאתמר או יחויק במעווי יעסה
שלום לי שלום יעסה לי * יעסה שלום לי לעיל' * שלום יעסה לי
לתתא * זכאה תולקיס דהסו' בר נש דעביר פקודא אוריית' *
שמתו את ירושלם בגין דמדי' לא אשחכא אלא בזמנא דישראל
קיימי בארע' קדיש' דתמן אתחבר' אתתא בבעלה וכדון סא חדות'
דכלא חדות' דעילא ותתא * בזמנא דישראל לא אשחכחו
בארע' קדיש' אסיר ליה לבר נש למחרי ולאחזאם חידו דכתיב
שמתו את ירושלם וגיילו בה וגו' * וגיילו בה דייקא * ר' אבא תמא
מד בר נש דסו' חדי בני מרונייא דבבל בטש ביה אמר שמתו את
ירושלם כתיב * אמר ר' אבא בזמנ' דירושלם בחדות' צעי
בר נש למחרי ר' אלעזר לטעמי' דאמר שמתו את ירושלם היינו
דכתיב עבדו את ה' בשמחה * כתיב אתר אימר עבדו את ה'
בשמחה * ובתופ' אתר אומר עבדו ה' ביראה וגיילו ברעדה * מק

בין האו להם
באן בזמנ' ד'
דא כ"י בזמ'
כי בשמחה
שמחה *
לעפר' לא
ויקרא התנ'
ויקרא לה
בשמחה חל'
לחדות' דג'
וישראל
איבדו ד'
ג' מחנות
בשמחה
ז"ל קסה
צחוא חיו
ולב טוב
ומקום מ'
לו להח
שחקדס
קח
הלויים כ'
ואז אמר
ובחר ב'
בחדש ה'
הענין
לעבוד

בין האוי להאי • אלא כאן בזמנא דישראל בראן בארעא קדיש
כאן בזמנא דישראל בראן בארעא אחרת • ד"א עצדו את ה' ביראם
לא כ"י בזמנא דאיהי בגלות' זיני עממיא • א"ר יהודה והא כתיב
כי בשמחה תללו ודא היא ב"י כיון דאמר תלאו מן גלות' הוא ואקרי
בשמחה • א"ל ודאי הכי הוא דכל זמנא דאיהי בגלות' וטכיבת
לעפר' לא אקרי שמחה עד דקב"ה ייתי לגבם ויוקיס לה מעפרי'
ויוקיס לה מעפרי מעפרי וגו' • קומי אורי וגו' • ויתחברון כחלא
ויוקיס לה מעפרי' כדין חדות' אקרי חדות' דכלא וכדון
בשמחה תלאו ודאי כדון כמה חילין יפקון לקבלה דמטרוניהא
לחדוות' דהולוא דמלכא כד"א ההרים והגבעות יפלתו וגו' וכתיב
כי סולך לפניכם ה' ומאספכם וגו' :

פרשת נשא

וישלחו

מן המחנה וגו' ר"ל ג' מחנות הם כו' הנם כתיב
וכי מחניך קדוש ופי' הזכר הקדוש דקאי ארמ"ט
איברים לאדם בנין גופו טיביו קדושים כן הרמו בשלוח טמאים • ויש
ג' מחנות • המחנה הא' הראש של אדם שבו כמות שהוא טורס
בשמחה ומשלח מן שם אפילו טומאה קלה כמו באמרו רבותינו
ז"ל קטש הרסורי עבירה מהעבירה • אחר כך מחנה שניה • הלב
שהוא חיות הגוף • והלב הוא שני להמוח ולריך להיותו לב טהור
ולב טוב • אח"כ מחנה ג' הוא הבטן וכליו שהוא מקום המאכל
ומקום מולאו והוא דבר מכוער מלדמה שהאדם הוא חומרי וא"א
לו להקיים בלי זה • מ"מ ישלח משם טומאה חמורה • דהיינו
שיחקקש במאכליו כל מה דאפכר • גם צניח הכסא הזכירו טיסי'
לנועה • והכל כדי לשלח הסומאח חמורה :

קה

מאתם וגו' ונחת אותם אל הלויים יש בכאן קושי גדול
לויים כאן דבר שמייהו כלא באוחו העה לא נבחרו
הלויים כי לא נבחרו עד שנמנו ישראל והמנין ר"י באחד לחדש השני
ואז אמר הקב"ה אך את מטה לוי לא תפקוד וגו' מנאכ בפני עלמין
ונבחר בהם וקדשם • וקרצן הנשיאים שם עגלוח לב וגו' הים
בחדש הראשון בר"ח ניסו כי קרצן נהפון הים בר"ח ניסין אלא
הענין הוא שכקב"ה רמו לחסה רצינו ע"ה שלעתיד יבחר בלויים
לעבודה המסכן והוא כמו פרשת ואתם הלום ויקחו אליך שמן זית

פֶּרֶשֶׁת שְׁלֵחַ נְשֵׂא

פֶּרֶש

ולא מ
ת"ח כל איני
ולא אבדן מ
ותלח כרווי
דמ פלנייא
באוריית'מו
דמטי לגבי
ווי דדא אה
עליה דהס
דבר נט אה
ידיה תלחא
בידייהו וד
עובדוי בש
ללא אשתק
לרגלוי וקד
דמתלסטן
עייקן לבו
כמה בני
חמאן ליה
היק יכול
אחלבש ב
ואי לאו ל
דכל בני
חבריא *
בגין דאמי
ואשתאיל
כדין הול
אסוותא
נט ובעי
פחה עי
זבדין הו
דבר נט
צכל שי
כד מט

זך וגו' שפירש"י לא באן מקום הליון רק שלעתיד ילוח אותו כ
סוף ש' אמור רק שעשה הוליעו מה שלריך להצין * כן הי' ענין
בלויים שרמזו לו הקב"ה שלעתיד יבחרם * והטעם כדי שיכיר
הלויים א"ע דהיינו שיתעוררו ויטערו ויקדשו כדי שיהיו מוכנים
לקבל הקדושה וע"ז שאמרו אדם מקדש עלמו מלמטה מעט
מקדשין אותו מלמעלה הרבה * והיו לריכין להכנה אף שהיו
מוכנים מיום הולדו כמו שאמרו רז"ל למוד הים אותו שצט להיות
נמנה מצטן כן יעקב אבינו קידם את לוי שלא ישא את ארצו
עכ"ז היו לריכין להכנה ראש כמה אדם לריך להכין עלמו חמור
שיתקדש מלמעלה :

(אִתָּא)

צוהר הקדוש * איש כי יפליא וגו' מאי כי יפליא
דאחצדס משאר בני עלמא לאחצדס' כגוונ'לעיל'
ולא שחכא עליה צעתי' דבר נט אחי ל' אדכאה מדכין ליה * צר
נט דבעי לאחצדס' מקדשין ליה ופרשי עליה קדושה דלעיל' קדושה
דאחצדס ביה קב"ה * ר' אבא פתח לדוד ברכי נפשי את ה'
וכל קרבי את שם קדשו * כמה אית ליה לצד נט לאסתכלא
ולמנדע בפולחנ' דמאריה דהא בכל יומא ויומא כרנוזא קארי
ואמר על מחי פתאים האצבו פתיו וגו' שובו בנים שובים ארפא
משובותיכם ולית מאן דירכין אורניה אורנית' קא מכרזא קמייסה
ולית מאן דיטגח * ת"ח בר נט אזיל בהאי עלמא וסוא חשיב
דדיליה סוא חריר ויטהאר בגויה לדרי דרין עד דאיסו אזיל בעלמ'
יהצין ליה בקולרא עד דאיסו יתיב דייקין ליה בקונפון עם שאר בני
דינא (קנפון פלומר דנין אותו עם שאר בני אדם המתאספים
צדדים) * אי אשחכח ליה סניגור' הא אשתחוב מן דינא סה"ד
אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם יוסרו ויחננו
ויאמר וגו' * מאן הוא סניגורא אלין עובדן דבשרין דקיימי
עליה דבר נט צעתי' דאלטריך ליה * ואי לא ישחכח עליה
סניגור' הא אשתחוב מן דינא לאסתחלקא מן עלמא * בהסיא שעחא
כד איחי טביב בקולרא דמלכא עד דוקיף עיניו קמא דחתיין לגביה
הרין דכחצין קמיה כלמה דעבד בהאי עלמא * וכל מה דאפיק מן
פומא ויהצ דינא על כלא זכחצין קמיה סה"ד * כי הנה יוצר הרים
וצורא רוח ומגיד לאדם מה שיחוו וגו' * והוא אודי עלייהו
מ"ס בגין דסוא עובדא דאיסו עביד סלקא וקיימא עליה לאסתחלקא
צום וקיימין לאסתחלקא עליה וכלהו נחתין ואחר שימו קמיה וקיימי
קמיה

פרשת שלח נשא מג

ולא מתעבדן מיניה עד שתתא דאחדן בהו בשהוא עלמא :
 ת"ח כל אינון מלין דעביד בר נש בהאי עלמ' כולשו זמינן קמיה
 ולא אבדן מיניה ובשעת' דמפקי ליה לקברא כלהו מתעבדן קמיה
 ותלת כרוזי מכריזי חד קמיה וחד מימינא וחד משמאליה ואמר
 דמ פלנייא דמריד במאריה * מריד לעילא מריד לתתא מריד
 במוריית' מריד בצפודוי חמו עובדוי חמו מלוי טב לי' דלא אברי * עד
 דמטי לגבי קברא כלהו מתין אחרגון מדוכתייהו עליה ואמר ווי
 ווי דדא אחקבר בגוון * עובדוי ומלוי אקדמן ועאלין לקבר' וקיימי
 עליה דההוא גופא ורוחיה אזלא ושט ומחאבל' על גופא * כיון
 דבר נש אחממר צבי קברי דומה קדים (ס"א קאים) ונפיק חחות
 ידיה לתתא צי דינא די ממנן על דינא דקבר' ותלת שרביטי דאשא
 בידייהו ודיינין רוחא וגופא כחדא * ווי על ההוא דינא ווי על
 עובדוי בשעת' דאיהו תפיה בקולרא דמלכ' ואחדן דיניה ואשהלים
 דלא אשתכח עליה סגודי' * סגטי' דמלכ' נחית וקאים קמיה
 לרגלוי וחד סייפא שנגא בידיה זקיף בר נש עינוי וחמי כתלי ביתא
 דמתלהטן באשא דזיוא מיניה * אדהכי חמי ליה קמיה כולי מלי
 עיינן לצבוי אשא דלהיט קמיה דבר נש: הכי הוא ודאי דהא
 במה צבי נשא חמו מלאכ' בשוקא וקיימי קמיה ושאר צבי נשא לא
 חמאן ליה * ואי חימא הא כתיב עושה מלאכיו רוחות וגו'
 היך יכול לאתחזקה בארעא אלא מלה דא הא אוקמוה כיון דנחית
 אתלצם בגופא ואתחזי למאן דאתחזי בההוא לצוש' דאתלצם צים
 ואי לא לא יכיל למסבל ליה עלמ' ולא אתחזאה כל סכן וכל סכן האי
 דכל צבי עלמא לריבין ליה * תלת שיפין בחרציה וכו' והא אוקמוה
 חבריא * כיון דחמי ליה אזדע כל גופא ורוחיה ולביה לא סכך
 בגין דאיהו מלכא דכל גופי' ורוחא דיליה אזלא בכל שיפוי גופא
 ואשתאיל מנייהו כצר נש דאשתאיל מתצריה למחך לאחר אחרת
 בדין הוא אומר ווי על מה דעבר ולא מסנייא ליה אלא אי אקדים
 אסווחא דתשובה * עד לא מטא שהיא שעת' דחיל ההוא צר
 נש וצעי לאתמרדא ולא יכיל * כיון דחמי דלא יכיל הוא
 פתח עינוי ואית ליה לאסתכלא ציה ואסתכל ציה צעיינין פקיחין
 זבדין הוא מסיר גרמיה ונפשיה וההיא שעתא הוא עידן דדינא רצא
 דבר נש אחדן ציה בהאי עלמ' * ועס כל דא רופא אזלא ושט
 בכל שיפין ואזדעזעא לכל סטרין וכל שיפ' גופא כלהו מזדעזען *
 בד מטא רוח' לכל שיפא ושיפ' ואשתאיל מניה נפול זועא על ההוא

שיפא

ותו כ
 סי' עני
 בדי שיכוי
 מוכיח
 וטה מעמ
 אף שהיו
 צט להיות
 את ארונ
 למו חמיר
 כי יפליא
 וכ'לעיל
 ים * צר
 יל' קדושה
 פטי את ה'
 לאסתכלא
 א קארי
 ים ארפא
 א קמיהו
 יא חשינ
 זיל בעלמ'
 שאר צבי
 אתאספיה
 יכא ה' ד'
 שרו ויחנלו
 יין הקיימי
 תכת עליה
 יא שעתא
 יין לגביה
 דאפיק מן
 זר הרים
 די עלייהו
 לאסתכלא
 ים וקיימי
 ייה

פרשת שלח נשא

פרש

שייפ' ורוחא אסתליק מניה ומיד מית סמו בייחא וכן בכלהו
 בין דמטי רוח' למיפק דהא אסתאיל מכו גופא כדון סכינתא לזוס זו לא
 קיימי עליה ומיד סרתא מן גופא * זכר * וולקיס דמאן דאחדב
 צה ווי לאינון חייביא דרחיקין מנה ולא אחדבדקין צה * וכמל * פיד'
 צי דינא אעבר צר נש כד נפיק מהאי עלמא * חד סהוא דינא ד' יסע
 עלאה דקאמרן כד נפיק רוח' מן גופא * וחד דינא כד עובדושה יאמר
 ומלוי אזלין קמיה וכרווי מכרוזי עלוי * וחד דינא כד עייל לקברת צה * י
 וחד דינא דקברא * וחד דינא דחולעתא * וחד דינא דגיהנם * וחד דינא דמקו
 וחד דינא דרוח' דאזלא ושאט בעלמ' ולא אשכח אחר עד דישתלימותא וצדעתא
 עובדוי ודאי סבעס עדנין יחלפון עלוי * בגין כך בעי צר נש כדווי צבעה
 איסו אשכח בהאי עלמ' לדקלא מן מאריה ולאסחכל' בכל יומא
 ויומי' בעובדוי וייחוב מנייסו קמי מאריה * כד אסתמל דוירא * ב
 מלכ' באינון דינין דצר נש כד אשחלק מהאי עלמ' אקדיס ואמר
 צרכי נפשי את' ס' פד דלא תפוק מעלמ' סתחא דאנא אשכחתי' בעול
 עם גופא * וכל קרבי את עם קדשו אחון שייפי דמסתתפא סרוג מוי
 צרוחא השתא דאשכחתי עמכון אקדימו לצרכא שמא קריש' עדמר הקצ"ו
 לא ימטי זמנ' דלא תיכלון לצרכא לים ולאודאס עליבו * ח"ת ימר ואז י
 איס בי יעלי' לגדור נדר נזיר דאקדיס בהאי עלמ' לאתקדשא בלו על זה
 צקדושה דמאריה :

פרשת בהעלותך

מול פני סמורה יאירו שבעת הנרות * כחיבור אלהים
 נשמת אדם * לריך לראות תמיד שחש מאיר' נשמתו
 עתור' ומסלוח * וגוף האדם הוא כלורת סמורה * כי צמורה
 ופיו ג' בליטות של קנים יוצאות ושל מעלה קטנה משל תחתיה *
 בן האדם בליטת הרגלים * ובלוטת הידים * ובלוטת האזנים *
 והגוף שבו הלכ הוא גוף המורה * וגבהו של מורה ח"י עפקים
 להיינו ג' אמות כשיעור אדם בינוני * כמ"ס החוספת צמחכת
 שבת בפרק המלניע והמורה לריכה להיות מקשה דהיינו חיבור
 את' מור' על החיבור ואהבה לרעך כמור * עד ירכה עד פרסה
 בגדול ועד קטן וצוה יוצן מ"ס * ויעם כן אהרן אל מול פני המורה
 וגומר פרש"י להגיד שבתו של אהרן שלא שינה * וקשה מאי שבת
 הוא זה שלא עבר על צווי של הקצ"ה שייפא * או למה מגיד דוקא
 צמורה

פרישת של"ה בהעלותה

צמח ומטה לא זיקת למגעם מלדבר ואמר המקנה אתה לו וגומר :

עד אשר ילא מאפכם והיה לכם לזרע ראה עד היכן מגיע עונשן של המתאווה תלום ע"כ יזהר האדם מן המותרות ויספיק במועט כמ"ש יעקב אבינו ע"ה ונתן לי לחם לאכול ובגר ללבוש והארכתיו בזה באות ק קדושה דף פ"ד (ושם נתבאר שלא יזכור האדם מידי אכלו ומידי שהותו ולא ימלא כריסו עד כדי הסגת תאוותיו וביתוד הלומדי שהם פרושי' יותר משער העם מן הראוי שינהגו ג"כ הפרישות הזה בעלמם לבלתי יהגאלו צפת צנחענוגי' המותר' כ"א אשר הוא לקיום נפשם וגופם הוא לזכרון יעשה להם ולא יותר כמו שהוא נרמז בפרשת המן באמור ולום ארז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן ראה בזה שראוי לכל בעל תורה שייהי' מאוכלי המן כלומר שינהיג בעלמו הפרישות הכתובה באוכלי המן שהי' להם בכל יום די מחסורם לא פחות ולא יותר והכל במד' כדי חיים שגאמר וימודו בעומר וגומר ואפשר דלכוונת זו ארז"ל בעודו ת"ח שעה ששית בשכבר ידעת כי שעה ששית היא חצי היום בן יתנהג ת"ח באכילתו בחלות ר"ל אכילה אמלעית צימוניה לא שיאכל אכילת גסה ולא שיחסור נפשו מכל טובה אלא יתכוון באכילתו לקיום נפשו ולהכרות גופו כדי שיהי' צדי וחזק לעבודת הש"י סוף דבר הת"ח יאחזו בקו האמלעי שיהי' עניי' אכילתו מחליט הסקל בשקל הקודש לו שקול יסקל לחמו פת במסקל יאכל ומי' במסור' חסקה הוא לזכרו יעש' לו לכהי' תיוו ההכרתיו ויותר יתרים :

ואפילו בשעה לא יאכל יותר מדאי וכן יש כמה מאמרים מרז"ל מסייעין לזה ומרתיקי' חשענוגי' מצעלי ת"ח ומתם ראשונ' בצרייתא דקנין הוד' כך היא דרכם של חז"רי פת במלח האכל וכו' ודע"ה אמור טוב לי כי ענית למען אלמד חקיך ג"כ במ' חולאות חיים כתב בשם הר"ר שלמה הלוי אלקביץ רבו ש בעל הפרדס שבמקום אניל' גסה וקלעט' לילית מלויה שם ע"ה זומר נפשו ירחק :

והאיש משה עניו מאוד מכל האדם ראה עד כמה גדול מרת הענו' הנה מארע"ה מבחר הנבדל' אלו הנביאי' ולא שזכו הכחז רק במדה העניה ולריך לילך במדה הענוה עד קלם האחרון כסא דהנן מאוד מאוד הוא ספל רות' וקטן

הפתיח

פריש

המיוז מכל
הכרחה שבי
מטה היום ע
הולעת אבנ

יהר

חרון אף
שטמו וכמו

הנה

לדברה על

העם

הבזו כבו
בדורות הל
אוי להם

איתא

בכבוד
יכול פזור
פזורת יאו
עוד צחי

אלא ההוא
דלעיל לא
דכל מאן

דמותא ו
דאלטרין
אנין עליו

לעד עומד
לי תייס ו

פרשת של"ה בהעלותך ט

אמר לו מכל האדם הנה ג' עמיו היו משה ואהרן אמרו ונחנו מה
אברהם אבינו ואנכי עפר * דוד המלך ע"ס אמר ואנכי חולעת
משה היום עמיו מכולם כי אברהם המשי'ל עלמו לעפר ואפר ודוד
חולעת אבל משה אמר אין אנחנו כלום * וז' ענין מכל האדם
אדם ר"ת "אברהם דוד" משה :

יהר אף ד' צם וילך וקסה מה מקום לחרון אף אהרן בזילול
הקצ"ס אותם הו' לו לכחוצ תרון אף מקודם * וי"ל
אחרון אף הו' כמשמעו שחטאו הו' להם לכתירות על עינם ולומר
חטאנו וכמו שע"ז דוד כשצא אליו נהן רנניא הכף הודה ואמר
חטאתי אז אמר לו הנניא גם ד' העביר העשהך :

הנה מרים ולורעה כהלג * ראה עד היכן עונם של לטון
הרע דאומה עליהם למרים הנביאה על שיחה קלה
בדברה על משרע"ס אחיה וכן הוא אומר זכור את אשר עש' ד'
אלקיד למרים בדרך בלאהך ממלרים :

העם לא נסע עד האסף מרים * וחלקו לה כבוד יסללמוד
מכאן מי שרואה ת"ס מולדיק מיכה ומעונ' ומדולדל
וגבג בו כבוד ביוחר * כי את אשר יאמר ד' יוכיח * ולא כמו ש"ס
בדורות הללו בעו"ס * ת"ס שהוא עני גדל הוא שפל בעיני הדורות
ואינו להם מעלבוניהם של תורה והירא דב' ד' ונהג בו כבוד ונזר
ועטרה :

איתא בזה"ק וציוס הקים את המושבן * ר' חייא פתח
פזר נהן לאבינוים לרקחו עומדה לעד קרנו חרים
בכבוד * פזר נהן לאבינוי מאי פזר כד"ס יש מפזר וניכף עוד *
יכול פזר בעלמא קמ"ל פזר נהן לאבינוי כיון דהיב למכני סאי
פזרתי יאות * מאי וניכף עוד בכלל וניכף עוד בעוהרת וניכף
עוד בחיי האי קרא סבי מצעי לי' יש מפזר וניכף עוד מאי וניכף
אלא שהוא אחר דברי צי' מיהא הוא גריס לים דיתוסף מקיים
דלעיל לאוספא לים * אמר ר' יודא - אמר ר' חייא קרא לבי ד'
דכל מאן דהיב למכני אחטא אילנא דחיי ליוספא להבוא אילנא
דמוחא וכדין אשהכח חיים וחדו לעולא ובר נס דגריס דא בשעתא
דאלטרין לי' שהוא אילנא דחיי קאים עלי' והוא אילנא דמחא
אבין עלוי ובג"כ וניכף עוד כד"ס לרקחו עומדה לעד * מאי עומדה
לעד עומדה עלי' דב"כ לזוילא לי' קיימא * וחיים וניכף דלוי יסיב
לי' תיים ואחער לגבי' חיי' סבי נמי יבבין לי' ואונן סרי אילנין קיימא

פרשת שלח בהעלותך

עלי לסיני בא לי ולאוספא לי חייך קרנו חרים בכבוד ח"ח על חס
דאמרן הסוא קרן חרום וזמס בכבוד דלעילא דהאי ב"ג גרוס
לחברא לון כחדא ולאקא ברבאן לעילא וחמא ר' אבא אמר
בכל זמנא דמשכנא אחס בעובדיהון דבני נשא כדון הסוא יומא
יומא דחדווא לכלא ומשח רבות קדישא אתרק בהנסו בולגיין וכהדין
פלוו * מאן דגריסדא גרוס ליה בשהוא עלמא דאחי דישתויב בהשא
עלמא ויטא ליה חיים בעלמא דאסי סה"ד ולדקה תליל ממות וכתב
וארת לדיקים באור נגס סולך ואור עד נכון סיום :

פרשת שלח

מוצא הפרשה יש להטעורר עד היכן העונש של מוליא דבס
גורם רעה לעלמו וגורם רעה לכל העולם כמו
המרגלי שגדמו העם גדולי לכל ישראל ורעה גדולה שבגדולות
לעלמס וארו"ל מה אלו שלא סוליאו לעז אלא על עלים ואבנים
שאחרו ארץ אובלת יושבים כך סמוליא דבס על חבירו כו' :

ועתה יגדל גא כח ד' אמרו בפסיקתא והובא בילקוט בפסוק
לור ילדך השי בשעה שישראל עושין רלונו של מקום
הס מוסיפים כח וגבורי שנאמר ועתה יגדל גא כח ד' ובשעה שהם
מכעיסין אותו כפיכול לור ילדך חשי עכ"ל * ראש גא וסביטס עד
היכן סולכין מעטיו של האדם :

וכי חסגו ולא תעשו את כל המצות האלה איתא בתנחומא
והובא בילקוט בפסוק נפש כי תחטא בשגגה מכל מצות ד'
וגמר ללמדך שכל החטא בשוגג כאלו עבר על כל מצות ד' וכן
הוא אומר וכי חסגו ולא תעשו את כל המצות וגומר ע"כ * וז"ל
ראשית חכמי ומ"ס וכן הוא אומר וכי חסגו ולא תעשו את כל המצו'
יובן במ"ס ברעי מהימנא והובא פ' נשא ז"ל וכל מאן דמקיים
פקודא חד כדף יאיה כאלו מקיים דמ"ח פקודין דעשה דלית
פקודא דלאו איסור פליגא מכלסו דמ"ח ע"כ * וסנה מסקום דרע
סעוגס * העובר כי שעובר על מצות אחת כאלו עובר על כולם *
והיינו וכי חסגו ולא תעשו את כל המצות עכ"ל ראש במס אדם
לדיך ליוהר וסאדה מועד לעולם בין ער בין ישן בין שוגג בין
מויד * והמשכילים הנזכרים יקויים בהם והמשכילים יזכירו
בזוהר הרקיע ומגדוקי הרבים ככוכבים לעולם ועד :

גראיתא

פר

וראית

אית

במס אית

לאסתכלא

כאלו

אלא

בורסי

שאל ליה

למחטי ק

סוס חדי

כי ימות

קבעי קב

ולילא יכ

פרישותא

וגזרי דמ

ולאסתכ

את צטרן

לית לן

היא שמ

צממי ק

בלא סה

אלקיננו

ולעיינא

דילי או

וכ"ס ל

ולפרס

זבגין ד

צאתגל

פרשת שלח שנה אטו אל העליו

וראתם

אוחס וזכרתם את כל מצות ד' הוא כלל גדול :

איתא

בז"הק ויבאו עד נחל אשכול וגומר ר' יודא פתח כה אמר האל ד' צורת השמים ונוטיהם וגומר במה איה לנו לבני נשא לאסתכלא צפולמנא דקצ"ה כמה איה לנו לאסתכלא צמילי דאורייתא דכל מאן דאסתדל. באורייתא כאלו מקריב כל קורבנין דשלמא לקמי קצ"ה ולא עוד אלא דקצ"ה מכפר לי' על כל חובוי ומחקיין לי' כמה כורסיי' לעלמא דאתי * ר' יודא הוה הול באורחא בהדי ר' אבא שאל ליה אמר מלס חד צעינא לשאלא כיון דידע קצ"ה דזמין צ"ג למחטי קמי' ולמגזר עלי' מיתה אמאי צרא לי' דהא אורייתא סוה חדי אלפיין סנין עד לא אברי עלמא וכתיב בה באורייתא אדם בני ימות באהל אים פי ימות * וימת * ויחי פלוגי וימת * מאי קבעי קצ"ה לב"י בהאי עלמא דאפילו אי אסתדל באורייתא ימא וצילא ימות ואי לא אסתדל באורייתא ימות כלל צחד אדרא בר פרישותא דהוא עלמא כד"ה כתיב כחוטא : אל אורחוי דמארך וגזרי דמארך מה לך למטרד בהו מה דאיה לך רבו למנדע ולאסתכלא צמיל ודלית לך רבו למנדע כתיב אל החן את פיך לחטיא את צטרך דארתוי דקצ"ה וסתדין גניזין עלאין דהוא כתיב וגניז ליה לן לשאלא * אל אי הכי הא אורייתא כלל סתים וגניז דהא היא סמי' קדיש' עלאס סוי ומאן דמתעסק באורייתא כאלו אהעסק בצמיי' קדיש' ואי הכי ליה לן לשאלא ולאסתכלא אמר לי' אורייתא כלל סתים וגניז' קדיש' סתים וגניז' וכתוב בנכתרוס לד' אלקיננו והנגלות לנו ולבנינו * הנגלות לנו דאיה לן דשו לשאלא ולעיינא ולאסתכלא בהו ולמנדע בהו אצל הנסתרות לד' אלקיננו דילי' אימון ולי' אסתזיין דמאן יכיל למנדע ולאסתדבק דעהוי כהימ' וכ"ה למשאל * ה"ח ליה דשו לבני עלמא למימר מלין סהומין ולפרסא לון צד בולכי' קדיש' ד' סמעון דהא קצ"ה אסתכס על ידוי ובגין דרר' דילי' רסומא הוא לעילא ותתא ועל דא מלין אהמדו באסתגלי' על ידוי ולא יבא דרא כדרא דא דאיהו סארי צנוי' עד דייחי מלכא משיחא :

מסקלוקס

ח על מס
צ"ג גריס
אבא אמר
סוף יומא
זין וכסדין
עייב בהא
ווח וכתוב
ויליא דבס
גולס כמ
סבדגולות
ס ואבנים
וכו' :
ס בפסוק
סל מקוס
ועה שחס
ביטה עד
בסתומא
ל מצות ד'
וח ד' וכן
כ' וז"ל
כל סמלי'
דמקייס
גסס דלית
קיוס נדע
ול כולם
במה אדם
סובג בין
ס יוסידו
ד :

מטחלוקת

של קרח יש ליקח מוסר עד סוכן גודל עונש
של מחלוקת * ראש מה עלתה לקרח עונש
הנמרץ ולא הועיל שלשלת היוחסין שיגאו ממנו * וגם הוא בעלמון
הי' שר וגדול בישראל לולי חשא המחלוקת והי' מנושאי הארון * מונס * כז
גם דתן וקבירט וספס כולם נאבדו * ואע"פ שאין צ"ד שלמעלה
דן עד שיסי' בן ד' בכאן נאבדו אף הטף כך קשה המחלוקת כך
ארז"ל * ומזה ילמוד אדם מוסר לאחוז בשלום * וכל בר שכל
ילמד ויהי' מהלמידיו של אהרן אהב שלום * כי הנד רואה שאהרן
לא דבר בזה המחלוקת אף שקרח רנה לעקור את כבודו לא דיבר
מאומה * וכל מה שחדש יוכל לבקש סיבה לחיוב השלום ולכבוד
אש המחלוקת ועשה לא נלמד ממרע"ה * שהי' גדול הנביאים והי'
מלך והלך בעלמון ובכבודו לדתן ולאבירם לאחר שמרדו בו בשלח
אחריהם ואמרו לא נעלה הלך הוא אליהם עם זקני ישראל והכל
בשביל השלום :

לא

תמור אחד מהם נשאתי * וכן אמר שמואל הרמתי את שור
מי לקחתי ותמור מי לקחתי וגומר והרבה מוסר מענייני
הדיין אמת שיואלות תסיפ'ר אלו הדברים והארכתי בזה בעמוד
הדין במסכת ר"ה שלי * (ושם נחבאר אלקים אין אלקים בכל
מקום אלא דיין ואף הדיין קרוי אלקים * ראש הוא כחו גדול של
דין אמת שהוא מיוחד בשמו יחצרך וארז"ל כל הדין דין אמת
לאמיתא נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית * ואלקים
נלכ בעדת אל * ע"כ לריך להיות יראת אלקים על הדיין וצ"פ"ק
דמנהדיין א"ר שמואל בר נחמני א"ר יונתן לעולם יראת דיין עלמו
כאלו חרב מונחת בין רכותיו וגיחנס פתחה לו מחת' וז"ל הסוד
ח"מ וכל צ"ד מישראל שהוא הגין שכינה עמהם לפיכך לריכין הדייני'
לישב באימה וזיראה ובעטופ' ובכבוד ראש ואסור לסקל ראש ולישב
לספר בדבר בטולה אלא בר"ח ובחכמה עכ"ל * ומכ"ש שאסור
לספר בדברי לחוק או לבעוס לאכול ולשתות מאומה * זה הכלל
בכל הדברים שמוזהרים שלא לעשות בעת שמתפללין ההפל' ולריך
לכתפלל באימה וזירא' כן מוזהר כשיושב צדיק * ולא כמו שהאיתי
צעו"ה מנהג איזה דיינים ואף שדיין דין אמת מ"מ כשמפסיקין
בטעימת איזה מאכל או מסקה או באיזה סיפר דברים הרי מהלקין
את השכינה מעלמם : שש מעלות הן לכבא הדיינים ואני אשמך
אותם על קרא * כחיב בשמואל את שור מי לקחתי ואת תמור

פרי
לקחתי
ויאמר
קשה
וא' ד'
שוק
רומ
בשופט
לדברים
שהוא
הלוקח
השוקד
אין
מה
לאחר
לדקו
כי ידע
ודע
לא הי'
ג
ש
לד
לדקו
לו כנגדו
וכמ"ס
ד
די
דיניו
בו שכרו
ידוע
אלא
בשלחו
לבעלי
של אוח

לקחתי את מי עסקתי ואת מי רלוחי ואת מי לקחתי כופר וגומר
 ויאמר עד * הנה המטה מי שאמר שמואל נגד מי אמרם :
 קסה ויאמר עד וארו"ל שהופיע בה קול ואמר עד למאי נפקא
 * כשנאפס בדרכי הלך והמטפס של דין הם חמשה דברים
 וא' דבר שבסתר לא נודע כי אם להש"י היודע מחשבות *
 שוחד אפילו לזכות את הזכאי היא עבירה חמורה * וע"ז
 רומז הפסוק משפטי ד' אמת לדקו יחדיו * כלומר אף
 במסופט מספט אמת לריך לראות לדקו יחדיו כלומר שני בעלי
 דברים יהיו שוים צעימו להלדיק את הלדיק ולא מסיבה שוחד
 שהוא חד ועל זה רמז את שוחד מי לקחתי כי ידע שור קניחו כלומר
 הלוקח שוחד הוא יודע את מי שנתן לו השוחד והוא קנה אותו בזה
 השוחד ואפילו הוא לזכות * העידה התורה כי ישור עיני חכמים *
 איסור קבלת שוחד אף לאחר הדין כמו במציא מעשה
 מהגמר' ממסכת סנהדרין והמכוון טוה המעשה שאפילו
 לאחר הדין אסור גם כן לקבל שוחד וע"ז רמז ג"כ משפטי ט' אמת
 לדקו יחדיו כלומר לפניו ולאחריו וע"ז רמז את חמור מי לקחתי
 כי ידע החמור אצוה בעליו כלומר אינו קנוי לבעליו להכירם רק
 יודע האכילה שהוא אוכל * כך זה המקבל שוחד אחר הדין
 לא הי' קנוי לבעליו שהרי כשדן לא הי' לו שום ידיעה וחבור להבעל
 דין רק את"כ אוכל מה שנתן לו :

שוחד שאלה כמבואר בטור ח"מ דין סרגיל לשאלו אסור
 לדין אם לא שגם הוא מהנה לו ושאל לו וע"ז רומז גם כן
 לדקו יחדיו וע"ז רמז את מי עסקתי כי כיו ששאל כלי ואין שואל
 לו כנגדו נמלא מחויב'לו שכר השאל' הכלי וכשאין שואל לו הוא עוסק
 וכמ"ס איזהו עסק זה הכובש שכר שכיר וכן הוא בענין הזה :
 איסור לוקח חסלומין בעד פסק דין כדחנן הנוטל שכר לרוץ
 דינו בטלים וכה"ב בר"ן בסוף פרק האיש מקדש דמדחנן
 דינו בטלים ולא חנן דינו בטל משמע דלא אוחו דין שידוע בטל
 בו שכרו הוא בלבד בטל אלא כל דינים שדן בטלים אלא אם כן
 ידוע שלא נטל בהן שכר עכ"ל וכח"ב הטור ח"מ ואם אינו נוטל
 אלא שכר בטלחו מותר בד"א שניכר לכל שאינו נוטל אלא שכר
 בטלחו כגון שיש לו מלאכה ידוע לעשוהה בשעה שיש לו לדון ואמר
 לבעלי הדין חנו לי מה שמבטל ממלאכהי או יחנו לו שכר פעולה
 של אותה מלאכה שאחצטל ממנה אז הוא מותר וכגון שיקבל

גודל עונש
 קרח עונש
 הוא בעלמו
 הארון
 שלמשה
 חלוקת כף
 כל בר שכל
 זה שאמר
 ולא דיבר
 וכלככות
 יאיים והי'
 בו בשלח
 ראל והכל
 ואת שור
 ר מעניני
 זה בעמוד
 לקיים בכל
 ו גדול של
 דין אמת
 ואלקים
 יין וצפ"ק
 דין עלמו
 ז"ל הטור
 ין הדיני
 אם וליטב
 ש אסור
 זה הכלל
 של' ולריך
 שראיתי
 מפסיקין
 מהלקין
 אסמוך
 את חמור

פרישת עליה קרח

פריש

פניהם בשנה עכ"ל * וע"ז רומז ג"כ לדקו יחדיו ששכר צמיח
יתנו שניהם בשוף * וע"ז אמר את מי רלתי וכחב סרד"ק רלתי
מלשון עסוק ורלון ויונתן חרגוס ית מאן עסקית וית מאן אנשי
ורז"ל דרשו עסקתי באונס רלתי צרלון כו' * ולענין לקיחה בע
פסק דין שני הפרטים אמת שהבעלי דינין נותנין כלומר צרלון
אבל לא באונס כי מה להם לעשות כי כן יסדו להם הדיונים ע"כ
אין היתר לזה אלא דוקא בשלוקחין כפירוש שקלצו פוזבי העיני
מקדמת דנא וקיימו וקבלו בן בני העיר שיתנו בעלי דינין בשות
אם יצטרכו לאיזה פסק דין מהדיונים והקלוב יותן בשום הן לדון
על מאס מנה הן לדון מסך קטן יהיו לדקו יחדיו *

ה צוררות זה צורר לו וזה צורר לו ועיין בח"מ סימן י"ג איך
הפליג בגנות הצורר המספך בזכות מי שצדדו ביותר כו'
והכלל העולה מדבריו שכל אי מצעלי דינין יליע זכויותו לפני צורר
אלו כרי שיתצדדו זכויות של שניהם בשום כו' ע"כ * וזהו רמז
גם כן לדקו יחדיו ואז ילא האמת וע"ז אמר מיד מי לקחתי כופר
ואעלי עיני מהשני כלומר כך שמעתי זכויות של השני והתבוננו בהם
כמו בזכויות של אותו שצורר אותי :

ו כחב הצ"י בריש פור ח"מ דין אמת לאמיתו שיהיה שום בלב
הדין אם יזכו זה או זה וזהו דבר המסודר ללב אין יוכל
להעמיד זה רק ש"י צ"ה היודע מחשבות וע"כ הולך שבת קול
לסעיד ויאמר עד וזהו משפטי ה' אמת אלקים נלצ בעדת אל
לכסהוא דן אמת בהחלף דהיינו אמת לאמיתו וכל הדן דין אמת
לאמיתו נעש' שותף להקצ"ה וזהו לדקו יחדיו כזיכור השכינה והוא) :

ז חלב ילמד וכל חלב הירוש ודגן וגומר המלוא מהמזבח
ליחן חלק לכהני'מן המזבח ביותר * וכן אלו הנותני'
פעוה לקופה של לדקס או לעני יתנו מצבע המזבח הכוללת
צטולאם בלי פיקפוק ולריך מאוד לדקק בזה :

ח אמרתי בסוד פרה ארומה צעומקה אי אפשר לעמוד
מ"מ מה שיכול האדם למלא טעמיט נכונים ימלא
כי הכל אמת אף שצעומקה יש ויש טויות נפלאות * והנה
המיהא הגדולה היא מה שמצדדת הטקאים ומטמאם את
הטהורים

ט אמרתי בסוד פרה ארומה צעומקה אי אפשר לעמוד
מ"מ מה שיכול האדם למלא טעמיט נכונים ימלא
כי הכל אמת אף שצעומקה יש ויש טויות נפלאות * והנה
המיהא הגדולה היא מה שמצדדת הטקאים ומטמאם את
הטהורים

י אמרתי בסוד פרה ארומה צעומקה אי אפשר לעמוד
מ"מ מה שיכול האדם למלא טעמיט נכונים ימלא
כי הכל אמת אף שצעומקה יש ויש טויות נפלאות * והנה
המיהא הגדולה היא מה שמצדדת הטקאים ומטמאם את
הטהורים

פרשת שלח חקת כח

אמנם לענין דרך חיים הוכחה מוסר יולא מזה
ד"ק רלוהין לענין מעשה הן לענין תלמוד * לענין תלמוד האדם מחויב
אלו אנו ילך בהשגות האלקיות כפי כמו וזוה מטהר את קומרו ומוככו כי
מטף אחר האלקיות ואז מטהר את הטמא אבל הנכנס במקום
אז הוא כדלית כפי חמה בהקפו ועיניו תשובות וזוה נכון
זהו לענין תלמוד * ולענין מעשה
בכח הרמזים לענין מדות האנושיות שהאדם ילך במילוע
אם נטה בקלה אחר אזי ע"ד תשובה לדרך לנטות בהפיכו
עד שישוב להמליע * נמלא מי שהוא שלם במדותיו
לילך בקלה האחרון אזי מטמא טהור * אבל מי בלשם
לקלה ט' והולך לקלה שכנגדו אזי מטהר טמא וק"ל :

במה וגומר הוא יתחטא בו ציום השלישי וציום
השביעי וטהר וגומר * יש צום הפסוק רמו
דול כי אף צומן שאין אפר פרה יוכל אדם לטהר מ"ע כשדבק
בהחמדת התורה ולומד ומלמד על מנת לשמור ולעשות ולקיים
אז יומן כל הקצ"ה אלף שנים וכוונתם פי הימים אשר
היו בהחילת הילידה שברא הש"י בצעת ימי בראשית רומזים לו
אלפים שנה וחד חרוב * ברומז לעולם שכולו שבת כדי שכל יום
מהימים הקלה רמו אלף שנים * והנה התורה נתנה באלף
השלישי שהוא יום השלישי * והמהחטא ציום השלישי
בלומד שמתחטא ומטהר א"ע מהתורה הנחנה ציום הג' אז ציום
השביעי יטהר כי אז תגמור טהרתו צעה"ב שהוא יום השבת יום
שכולו שבת ואם ח"ו לא יתחטא ציום הג' אז ציום הז' לא יטהר
כי מי שטרם צערצ שבת יאכל בשבת :

דעת הרמב"ם בחטא מרע"ה צענין מי מריצה
הוא אשר נטה למדח הפעם באומרו
שמעו נא המורי דקדק עליו הש"י שיהי אדם כמוהו כועס לפני עדת
ישראל במקום שאין ראוי בו הכעס וכיוולא צום צדק האיש שהוא
הוא חילל הש"י מפני שמתנועותיו ומדבריו כולם למדים בו כמו
שכתב בסמונת פירקים להרמב"ם) ושם נחבאר :
ואתה יודע שהאדון הראשונים והאחרונים מרע"ה זאמר
אליו הש"י יען לא האמתם בי להקדישני לעיני בני
אשר אל על אשר מריתם את פי בני מריצם על אשר לא קדשתם
אזי

פרשת של"ה חקת

פרש

שם לא רלם
שם נחשח צם

עתה

תנן צמס

חטאת

לא סו

שהרר

כתיב

צפסוק

דקר' אמר לשו

וצסיפא

אוחי : וחטאו ע"ה הוא פנטה ללד אחד מהקלוות ממעלת המדות
והוא הסבלנות * כאשר נטס ללד הרגונות באומרו שמעו גא
המורים * דקדק עליו פס"י פיס"י אדם כמוסו כועס לפני עדת
ישראל במקום שאין ראוי צו הכעס * וכיולא בזה צדין האים ההוא
הוא חילל הש"י מפני שמתועותיו ומדבריו כולם נמדים * והיו
פוקים להגיע בהם אל הלכות העולם הזה והעולם הבא ואין
יראה צו הכעס * אבל אמרו בענין מריחת פי הוא כמו שאבאר *
והוא שלא היה מדבר עם הכלים * ולא עם מי שאין לרצו עלה *
אבל עם אנשים * שהקטנים שנצטויהם היתה ביחזקאל בן צווי *
כמו שזכרו חכמים כל מה שיאמר לו יעשה ויחנהו * וכאשר
ראוהו שבעם אחרו שהוא ע"ה ודאי אין עליו פחיתות מלה * ולולא
שה"י יודע שהש"י כועס עלינו בצקפת המצא ושאנחנו הכעסנו
ית' לא היה כועס * ואנחנו לא מלאנו שהש"י כעס בדברו אליו
בזה הענין * אבל אמר קח את כמסע והקסל את העדה * והנה
ילאו מכוונות השער * אבל אחרנו ספק מספיקי החורה שלאמרו
צו דברים רבים * וכשאל פעמים רבים אינו מסתתא * וראה
מה שנאמר צו ומה שאמרו צו אנחנו וכוונתו בזה כשיהי' האדם
שוקל פעלותיו תמיד ומכוון אל האמליענות יהי' צמדרגה
העליונה ממדריגת בני אדם * ובזה יחקרב אל * הש"י ויטיג
אל עוביו * וזה הדרך השלם שבדרכי העבודה * וכבר זכרו
חכמים ז"ל זס הענין וכחצו עליו * ואמרו כל השם אורחותיו
ומטגית בהם זוכה ורואה ביטועתו של הקב"ה * שנאמר ושם דרך
אראנו ביטע אלקים * אל תקרא ושם אלא ושם * והסימס הוא
השיעור והכבוד פירש שמסער ומסבר על המליעם עכ"ל *
ומזה ילמוד האדם להזהר במעלות המדות :

ויעש

משה יחש נחושת ז"ל לרור המור וצפרשת צא אל
פרעה בענין המוזות והמסקוף פרשתו איך חס
סקב"ה על הצוד הלוקים יותר מעל כצרו * ולכן הזאיר הש"י
המוזות בראשונה כנגד משה ואהרן ומסקוף באחרונה כנגד הש"י
ומשה לא רלח אבל אמר מסקיף בראשונה כנגד השם ואחר כך
המוזות כנגד וכן בכאן הם דברו באלהים וצמסס ולכן שלח בהם
נחשים כנגד השם השרפים כנגד משה שהוא כנגד מלאך ושרף *
ולכן כשחזרו בחטובה אמר השם עשם לך סרף כלומר צטביל כבודך
עשה סרף כי כבודי במקומו מונח ואני חס על כבודך יותר מעל כבודך
ומשה

פרשת שליו חקת מט

הסם לא ראת וחס על כבודו הסם ולא על כבודו וחס ויעש מעט
הם נחשת בסביל כבוד הסם עכ"ל וראה עד סיכן לריך לאסוג
כבוד בחלמיו סכמים ולדיקים :

פרשת בלק

ענתה לך נא ארה לי יוסר האדם במאוד שלא יפתח פיו
לשטן כי אפילו אם מדבר שלא בכוונה ממשיך הדבר
אל עלמו וכן בלק אמר ארה לי פיו הכפילו סלכסוף קילל
אותו :

תנן במסכת אבות עין טובה ורוח נמוכה ונפש מפלס מחלמיו
של אברהם אבינו עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה
מחלמיו של בלעם הרשע ואלו המדות הם כוללת והם הם
הקנאה והחאוס והכבוד המוליון את האדם מן העולם וטומר
נפשו ירחק

חטאתי כי לא ידעתי לכאורה קשה אם לא ידע איך פא
חטאי שלא האדם מה שהי ראוי לו לידע ולהבין ולא
ידע הוא חייב בדבר כי ע"כ נחן לו הסיי השכל להשכיל ולהבין
אם צדקן בלעם הי' לו להבין כי לא לחנם עשם האחון כך :
והעיקר כי האדם מועד לעולם בין עד בין יסן כי חמיד
לריך להשכיל ולהבין ולראות שלא יארע לו דבר רע :

לא הבים און ביעקב וגומר בזה הפסוק הארכתי במאוד
במוסר שאון לא יחשוב בלבו אפילו לא בא ליד מעשה
בחבתי למעלה בחלק בעשרם מאמרו (וחס נחבאר)

טהרת מחשבה סבל כי בקיום המאמר בכל דרכיך דעהו
או פסרת מחשבה סבל לא ירא האון בלבו ולא
יעלם במחשבתם :

כתיב לא הבים און ביעקב ולא ראם עמל בישראל ד' אלקיו
עמו וחרועת מלך צו קשה כי הענין בכלל בא כפול
בפסוק עור קשה שלשה לשונות משתנות בסיפא דקרא מרישא
דקרא בריש אמר לשון הצטע ונסיפ' לשון ראים ברישא
אמר לשון און ונסיפ' לשון עמל בריש' הזכיר שם יעקב
ובסיפא שם ישראל עור יס כפל ושנוי בסיפ' עלמה ה' אלקיו עמו
וחרועת

פרשת שלח בלם נ

ועשה מלגתו כמעט זר כחוסב לעשות הוא כאלו נעשה
חוקהו סוף כלם חזר ונחשבים הפונים וואו פנין פלמ
תפלין ע"ז ל' יונקי סדים שלג חסאו וקטס
הו דגס חסאו ע"ת סה זכו סה זכו צידס להנלל עבדו והוא כאלו
או' אומר עשה כסביל עזואצן פלנו שלג חסאו אט ים וכו' כסס
היינו כח ההכנה ככסס נקדוטה ולגסדרס מכח נסמוחוסן * ככל
עכו"ס אשר נסמחו מסטרס דמססכס אטס עמס יקרס
וכחוסקס סיס לסיפך ע"כ גס דינו לסיפך :

הגה אף שציראל אין הקב"ה מלרף מחכמה רעה למשפט
מ"מ נמו ממדו הכידי' ביה הנה קומ' בפכוק סון' כ רחמי
לבי לא ישפט ע' ולא ישמע פ' מלסון רז"ל נס כמיע כנוור לא
ל' וסכוונס סאין סקב"ה סוסק על ססכבס וו כמעס מ"מ
קב"ה רוסס פוחס דרך דמי' אף סמין מביס הכסס גסורס
ו"ס סון סכ רחמי' ר"ל מסכבס סכוס דרך רמי' ולא ככסס *
י סלו סי' סאדס מעמיק כמחשכחו כדרך ככסס פמוסכ ומעמיק
איך לעשות העבירס ומחלמץ כמחשכס וו ומחלכס ומחכמי
מסוב החכולות ע"ז סרו"ל קסין סרהורי עבירס מעבירס וסכעס
כי פעולת סעבירס הוא ככני גסמיות וסרהורי עבירס סוס
כדוחיות כסוד סמחכבס דק כססמחכבס סוס דרך רמי' סו סין
מביט כס סכל מ"מ רוסס כס דרך דמי' סנסכיי סון לא
סמע כלוסר לא ככיר' לי' מ"מ פמועס כפפוסס ים דהיינו ככנס
וכס סרמו ויסמע ד' ויחר אפו כד מיון וע"ז נסמר ד' יודס
מחכבו' אדס כי ססס הכל ר"ל אעפ"י סאיו מעניס על סמחכב'
מ"מ ססס יודע אוחס אף כסעדייון לא ילסס כפועל והוא הכל כי כל
דבר סלא נסמר נקרא סכל וכן רמוז כפסוק ספרי אדס לא יחכוב
לו ס' עת ואין כדוחו רמיס כלוסר ספרי סאין סקב"ס
סופס מסככס עון * מ"מ ויחר אפרי סי סלא עלס על רוסו
רמיס

הגה לענין סנס מחכבס רעס אין סקב"ס חוסכ
סוחס להביט כס לסכבס כיה' סלסיו עמו מחכר
סנסמס סלו מסטר' דקדוטה ע"ד כי חלק ס' עמו יעקב סכל נמלחו
ומ"ס ס' סלסיו עמו קמי על לא הביט סון כיעקב כי אף סלא הביט
מ"מ רסס וע"כ סוכר מדגת יעקב' אמנס כמחכבס סובס

סווכר

בישראל וירמוז עלי לא ראה עמל בישראל וביאור
הפסוק שאף יש הרב' עמל שהכל באור' עבירה בפועל או לא זו סאי
הקב"ה מצים בה אלא אפילו אמו רואה בה פילד יש הרבה מלכות
שכלל עדה ישראל אין מקיימין כמו עתה בחורבן בעו"ה מלו' המקדש
זקדטיו ומלו' צומאה וטהרה ומרבה כיוצא בזה הקב"ה יודע דעת
ישראל שבמאור הסממחים לקיימם וכל תפלתם ע"ו לקיימ' רק עתה
עוזרים באונם הקב"ה מלרף מחשבתנו למעשה כאלו הי' מעשה
ואו לא זו סאי מציעה עמל אלא אפילו אינו רואה " ועוד יש הרבה
מלות מחרי"ג מלות טאי אפשר לקיימם וכבר הארכתי בזה
בדרוש כל העוסק בחורה לשמה זופה לדברים הרבה סכן החורס
נחנה לכלל עדה ישראל * כמלך סכות לעבדיו כחצומזהרס
ומלוס על כמס ענייני' מה שלא לעשות ומה לעשות ומה העבד
בסקורין הכחב סכל אחד יהיה זהיר וזריו בעבודת המלך ככל מה
שאפשר לו לעשות כי זה הליווי שייך לעבד זה וזה לעבד זה
ולפעמים הם משוחטים באיזה ליוויים כולם שוים ואם הם מקיימין
מכח המלך או כולם עבדים נאמיים כאלו כל אחד מהם קיים
כל ספח * כן החורה האא כתב מס"ה הקב"ה ואנתנו ישראל
עבדיו * ופשאנתנו עוסקים בחורה לשמה דסיינו לקיים כח
שמלך לעשות כל אחד מה שאפשר והיתה מחשבתו כשקורא הכח
לקיים כל הכחב זו * או אף מה שלא קיים דסיינו מלך שלא
הי' באפשרי לו לקיים מעלה עליו הכחב כאלו קיים וזה מה
שאמר הכחב והרועת מלך זו וזה קאי על לא ראה עמל בישראל
והטעם כי ריעות והחבורה כחב המלך זו ונפסס חסקה לקיים
וזוהו המעלה הנפלאה ע"כ אמר בישראל ואמר זו כמ"ס בהקדמ'
הכלל העולה אדם יטהר מחשבתו ולא יעלה שום מחשבה פיגול
במחשבתו אפילו בדרך ריהטא וידבק תמיד מחשבתו לקיום החור'
ואלו תיה ויכסוף ויחאוס ואם איז דבר נמנע ממנו לקיים ילטע
ויגלה מחשבתו לפני הודע מחשבות ויאמר רבש"ע גלוי וידוע
לפניך אם הי' אפשר לי דבר זה לקיים הייתי מקיימו כמ"ס
אברהם אבינו בהקרבת האיל תחת ילחק בנו אמר כאלו בני שחוק
כאלו זרק דמו כאלו הופסט כי מאחר שהי' מחשבתו לעשות כן א'
הוא ממש כאלו נעשה * וע"ז אמר הפסוק כיכל לצבות
דורש ה' וכל יאר מחשבות מבין אט חדרטנו יאלא לך ואם העזבו
יזחך לעד * מ"ס לבנות דורש' הוא מחשבה טובה סבלב דורש'

אופה

פר

פוחה דרי
הבא לטה
אמססבה
וימסוך מ'
ע"כ

בקנא

או חילול

לאזו

רמו מו

באזיו

ותע

ביאור

לא מח

היה ש

אבל ה

היה א

לשבתו

משה ו

וימותו

מעמי

רב צ

ר"ל ב

לא לע

משה ו

עליה

הארכ

אחיה דריסס למזבח וע"ז אמר אה"כ אם חדרתנו ימלא לך כי
הבא לטהר מסייעין לו * מ"שוכל ילר מחסבות מובין קאי
אמקסבס רעה אע"פ שאין דורס אותה מ"מ מבין ויודע אותה
וימסוך מזה רע כי הבא ליטמא פיתחין לו וז"ש ואם תעזבו וגומר
ע"כ יקדש עלמנו במעשה ובדיבור ובמתחבס :

פרשת פנחס

בקנאו את קנאתי בחוכם * מזה ילמוד האדם שיקנא
את קנאת ה' לצבות כשרואה איזה חילול הסם
או חילול התורה ראם הסיך החזיק לו הס"י טובה וחנות וברית
שלום :

לאזני משפתת האזני * פירש"י אזני הוא אלצבון * ודב"ס
חמסו מה שייכות יש לאלו ששמות להדרי * וסעשתי
רמו מופר שארז"ל סובראו הלצעותיו של אדם כיתדות כדי לחכס
באזניו שלא ישמע דבר דע ויהי" לאלצבון כמו לאלצבון שיהתוב
האלצב לאזון ויאטיס אזניו מלשמוע דבר רע :

ותעמודנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאי
וכל העדה * איחא בזה"ק פרש"י בלק
ביאור הענין דבנות אלפחד דאמרו אבינו מה במדבר וכי הגורים
לא מחו במדבר אלא רבים מולקים בזה יש אומרים שמקושם עלים
היה שכאמר כי בחטאו מת * ויש אומרים אחד מהמעפילים סיה
אבל הטענה שהיו טוענים בנות אלפחד שהיה מה במדבר שסוא
היה אב לבית יוסף ולפי שלא היה חכם בחורה כראוי לא הי' גטית
לשבתו אעפ"י שהי' אב לבית יוסף והוא לא שמר פיו ודיבורו לפני
משה ועליו נאמר וימת עם רב מישראל * מאי וימת עם רב
וימותו הל"ל אלא הוי קאי על אלפחד שהיה עם ראם לומר איש
מעמי הארץ ולא חכם בחורה וביעו עם רב שלא ידע בחורה והי'
רב במשפחה * רב על זרע יוסף מבני מנשה ולפי שחטא במדבר
ר"ל בדיבור ממש חטבו שמשה נותר שגאה ולכן קרבו עכ נמס
לאלעזר וכל הנשיאים וכל ראשי האבות ולא דברו עם
משה אלא לפנים מכאן מו שחושש וירא מהדיינים יוסף דיינים
עליהם וילא דין לאמתו * והס לא ידעו שמשה הי' עניו מאוד תכל
האדם אשר על פני הקדמם ולא היו לריבין לירא מפניו כיון ברמס

פרשת שלח פנחס

א

משה כן מיד פירם עלמו מסדין סהוא . זמ"ס ויקרב משה
משפטן לפני ה' ענותו של משה הקריב את משפטן לפני ה'
ודיינים אתרים שהם בענין זה שנים סוף עליהם דיינים ונחשו
על הדין לבעל דין הסוא ואונס פורטים את פלמן מסדין
ססוא אזי סוחם הדוינים נקראים עזי פנים אין צדק
ענווס כלל אשרי סלקו של משה :

(איתא)

בזמ"ק וידבר ה' אל משה לאמר פנחס בן אלעזר
וגומר : ר' אלעזר פחה ואסר שמע בני מוסר
אביך ואל העושה תורת אמן שמע בני מוסר אביך דא קב"ס
ומל סמום תורה אמן דא כנסת ישראל : מאי מוסר אביך מוסר
דא סוריית' דאית בה כחם חוכמן כחם עונשין : כד"א מוסר ה'
בני אל סמאם ואל חקון בהוכחתו בגין דכל מאן דאסחדל
באוריית' בשאי עלמ' וכי דיפתחון לוי כחם חדעין לססוא עלמא
כחם נסודין בשעת' דינפוק מסאי עלמא סיא אקדימת קמי' ואולא
לכל נטורי סדעין סכרוח : אומרח פתחו סעדים ויבא גוי לדיק
אחקיננו כורסיין לפלני' עבדא דמלכ' דליח חדו לקב"ס אלא מאן
דאסחדל באוריית' כ"ס בר נס דמחער כלילא לאסחדל' באוריית'
דסא כל לדיקייא דבגנתא דעדן לייחין לקלי' וקב"ס משכח בינייהו
כחם דאוקמוס סיוסבה בגנים חברים מקשיבים לקולך השמעני
ר"ס אמר סאי קרא רזא דמכתחא אית בני סיוסבה בגנים דא כנסת
יברא דאיהו בגלות' עם ישראל ואולא עמחון בעקתייסו : חברים
מקשיבים לקולך מסריין עלאין כלסו לייחין לקול' חשבחתך בגלות'
השמעני את קולך : השמעני קלא דאינון סבריית' דמסחדלי
באוריית' דסא ליח חושבת' קמאי כאינון דמסחדלי באוריית' אמר
ר"ס כפיכול כל אינון דוכאן לאסחדל' באוריית' ומכר פליג לילא
ואחיין במסרית' כד נסיר יממא לקבלא אנפי מלכא אחקיף
ואחסין בשכינת' ולא עוד לא דסרייא בים ססר כמא דאוקמינ' ח"ס
כל מאן דוכי לאתחקף בשכינת' יכתמר גרמופי סאינון מלין דאחידן
לקבלא וכל מאן דנטר גרמי' כפיכול כנסת ישראל אחיד' בי' ונטר'
ליח וסיא אקדימת ליח סלס וכ"ס סאי וכי וקני לסאי . ואגור ר"ס
אחסויק ישראל לאסחלס' בהסוא סעחא בר דאקדים פנקס לסאי
עובדא וסכך רוגזא : פס"ד פנחס בן אלעזר בן אהרן סכסן
ססיב וגומר :

סאי נאמ
לא סל
סולא
סילוק
סמות
סמלסס
ססבו
סראס
סמפמי
סק לילך
סראס
סדס וו
סס
סולד מע
סל דלו
סענין
סדין
סמחסי
סחו לנו
סבסע
סמו יסר
סיקצו
ע"י ליח
גלי ליוו

פרשה שליה בטות נב

יחל דברו ככל סיולא מפיו יעשה • לכאורס ככל סיולא
מפיו יעשה הוא מיותר • אלא הוא חוכמה מוסר ססארם
הי' נאמן בדיבורו ויסמור מולא שפתיו אף שלא הים בדרך נדר
לא הי' מחויב בדברים כענין שאמר מרע"ס לבני נר וראובן
יולא מפיהם תעשו פרס"י מקבלתם לעצור למלחמה עד כיצום
יולוק וגומר • עוד דבר אחד הבטיחו מה שלא הי' מחוייבים
עמות דטייכו שלא היו מחוייבים רק ללאח עם ישראל ביתר
מלחמה כמ"ס להם מרע"ס האתיכם יולאים למלחמה ואחס
תמבו עם והם קבלו נחלך מוסיס לפני בני ישראל מהם רוליס לילך
בראם • וע"ו פירס ספסוק הלאמר בגד • לדקת ה' עשה
משפטיו עם ישראל כלומר מלך סמפטס וסדין לא היו מחוייבים
רק לילך עם ישראל אבל הם הוסיפו ועשו הלדקה של ד' כמ"ס וס'
בראשם כן וסחלוך ילא בראש וקיימו סיולא מפיהם ומדס עליונה
מדס זו וככם יתנהג סארם בין בענייני נפשות בין בדבר שבסמון
ככל סיולא מפיו יעשה"סן לדק לאו לדק :

ימסרו פרס"י להוריע שבחן של רועי ישראל כמס סס
קביצים על ישראל עד שלא שמעו במיחתו מהו אומר
עול מעט וסקלוני וכסמעו סמיחת משה הלויס בנקמה פדין
לא רלו ללכת כו' קסה מאי סייכות יס לשבח מה שאמר וסקלוני •
סענין כי דברי ריבות סיס לישראל עם רועיהם מסחמט לחרין
אפיו • א' הוא לרעה כמו כן הפסוקו ה"ב סיא לחסיו'
סמחסיבס אח רועיהם כאלו סיו אביסס ע"כ לועקיס חסיד נחן
סחן לנו וכו' אמר מרע"ס האנכי ולדחיסו • ועסה סרטיע
סבסעת מיחה מרע"ה לא רלו ללכת נחגלס למפר עמס סרבו
עמו ישראל הי' מלך מעלה ססחזיקו סוחו לאב וכן ראוי לסחויק
לכל רועי נאמן לאב ולסטרון :

יקצוה משה על פקודי סחיל וגומר סן סנה סיו לבני ישראל
וגומר • וקסה סיך קלף עליהם וסוא לא לוח עליהם
ע"ו ליסרג כל נקבס • וייל דסדבר סוא נוחן ססכל מעלמו
גלי ליווי : כאשר סן סנה סיו לבני ישראל וגומר וסאחד ססכל
נוחן מחויב סארם לסיות ססכיל סעלמו :

גדרופ

רצמסס
ן לפני ס'
גיס ונחטו
פלקן ססר
סין
סן אלעו
ע בני מוס
קב"ס
אביך מוסר
א' מוסה ס'
ון דאסחל
סוא עלמא
קמי' ואלא
בא גוי לדיק
אלא מאן
באוריות
זכח בינינו
זשמעני
ס דא כנסת
ז חברים
זחך בגלות
דמסחלני
דיוית' אמר
פליג לילא
אחסיק
ווקמינ' ס'
לין דאחידן
' בי' ונסר'
אמר ד"ס
קסס לסאי
ז סכסן

פרשת שלח מסות

גדרות לאן נכנסו למקנינו פה וערים למפיו פירם
חסים היו על מקונם יוחר מצניהם וצנותיהם
שסקדיוסו מקניהם אמר להם פמה לא כן עשו העיקר עיקר והסע
ספל צנו לכם חמילה ערים למפכם ואח"כ גדרות ללאנכם עכ"ל
וקבלו מוסר ואמרו אח"כ מפיו נשינו מקנינו וגומר ירגיל סמל
אח לשונו וטבעו בדרך חכמה ומוסר :

פרשת מסעי

אלה מסעי בני ישראל וגומ' המסעות הם כמו גליות והם
מכפרים * גם מי שמכחה רגליו והוא גולל
למקום תורה וסולך ללמוד אז מסע שלו ע"פ ד' לכן היו הרמסונ
מהגרטים מביחס לילך ללמוד תורה ובפרט רשבי ותביד
וחלמידיו וסימך לא ולמד :

בפרשת

מסעי מדבר מהגוף הגוף הוא נרסק פנשם
ורעשה ג"כ צללם אלקים ע"כ צהורג נפש מישראל
באשר עשה כן יעש' לו כי הפריד הנשם' מהגוף והאלים נעש' צלל
אלקים באלו הפריד למעל' חיי הנפש מהגוף העליון ולהנרלם א'
מניח מלאכה מהפרידו מהצנין קודם צא העת * ע"כ לא מל'
פנוח לנפשו עד כי נקס ינקס הרולח כמו שמלינו צרות גבו
היזרעאלי בגאמר וחלא הרוח * ולפיכך לא תקחו כופר טאפיו
ימחול גואל הדם או הצ"ד אינו כלום כי הנרלח אינו מחפיים * זא'
סרגו צסוגג אזי אין לו דמים כי סאלקים אנה לידו דהיינו מדח סד'
שלמעל' מ"ס מגלגלין חוב ע"י חייב ולריך להיות גולה למקו
סדין דפיינו מתנה לוי' כי הלויס מלד הגבור כנודע כי חס"ד גבור"
ח"ת הם כסן לוי ישראל ובעיר מקלטו ישב עד מות כ"ג כי סבו
הנדרג פ"י סלדס והנשמה מהחלקת ממנה גם היא הולכת בגול
עד זמן רלון הרולס י"ח וצמוס פ"ג שנשמתו סולכת למעלס צס'
צחוד סבאים * ומלינו דבראס אף צלל הריגס כשהנשם סו
צמקלט נגאלת ע"י מיחה אלה גדול כמו שרמו הזהר מקור סכמ
פרשת מנעי כי בעיר מקלטו ישב וגומר זהו ששינו צניס גולדו
ללדיקים במיחתם בחייהם לא זכו ובמיחתם זכו ולכן כל מעש
הקצ"ס אפיה ומרסס על סכל כי כל נשם' אשר החפרד מוס העול
ואין לה צמוס לסחלבס * ע"י סנפרד מוס סעולס צלל צניס ואין
גואל

פר
אל לריך
הם מסועס
אל והחלב
בסיהם מקי
זוכימן צחו
לדו
סס
ש"ד י"ו
שלי
ככלל צסמ
שדיו
פסוק אל
סאה רו
רוע כי א'
וחו
וכס אהס
סוכת לסס
תקו
סן הרקמ

אל לריך הנשח' ליטב בעיר מקלטו שהוא מקום שהנשחוח
הם חסוטים עד מות הכהן הגדול שהוא ה"ח שהוא מן לריך
אל והתלצות בזה העולם ואשח' אינה לריכה ליבוס בשבילו
בשמים תקיימת אזי הוא לטיבת הנשמות אחרות המתגבגלים
בעולם כדי שיכולין להתלבש בו :

מורה נבוכים

פליק ספר במדבר :

פרשת דברים

אלה הדברים הוכיחן סמך למוחו • מלבד מה

שאזכרם ומלמד בחייו דבר יוב ביימו
וכיחן בחוכמה מוסר סמך למוחו • וכן ראוי לעשות כל חסידך
לדורו • וגם כל אצול לבני ביתו כמו שעשה יעקב לבניו :

דבר עליכם ככם אלף פעמים פרש"י זהו מכלי כו' חלאתי
כהוב בקונטרסי האר"ל משה בנימין פרש"י א"ל

דלת יור עולם אלף זהו
הרי בצרכם בכל לבנו ובעל נפשו בכל מה

שכלל בשמו כך ראוי להאדם לאהוב את ישראל בגופו ונפשו
ומאודו :

שהוכיחם בדברי מוסר סיפר מעלתם הבו לכם אנשים
חכמים וגבונים וירועים ובומר • הוא ע"ד

הענין
שאתה רוצ' לזכות את אהר לך וכן אתה
רוע כי אז ישנאך ולא ישמע דבריך וז"ש אל תיבה לך שלא תוכיח

וחו דרך זילול לומר לו לך אתה רק אדרבה תאמר לו
חכם אתה וא"כ תרפס היא לאיש במיד לעשות כה וכה • זהו

הוכח לחכם כלומר תעטנו לך לחכם אז יאהבך וישמע לקול דבריך
ויקבל מוסר :

תקרבון אליו כלכל פרש"י בערבוניא ולהלן הוא אומר
ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וקניכם ותאמרו

הן הראשו וגומר • אותה קריבם סיתם סוגנת ילדים מכבדים את
הקנין

פרשת עליה דברים

הזקנים ושלחום לפניכם וזקנים מכבדים את הראשים ללכת לפניכם אבל כאן כו' וכו' עמדות המעולות סיפוק האדם במדת הענוה וק"ו לכבד ולהקדים לפניו את כל מי שיש לו דין קדימה ואיזהו מכובד המכבד :

פרשת ואתחנן

מה לנו להפסיד אתר תוכחת מוסר • הלא הפרטה בולם • וכן כל הפרסיות משנה תורה כולם מלאים מחוכמת מוסר הן מקיים החוקים והמשפטים והמלות ופלא לטור ימין ושמאל וגיראח אחד' אלסונו ולקחנה אוחו • וכן מלימוד סתורם כמ"ס ושמהם ועשייתם • ושמרתם זו משנה • ועשייתם זו מעשה דהיינו ללמוד וללמד לטמור ולעשות ולום להם שיוקרו חמיד במתן חורה כי פנים בפנים דבר ד' עמנו • כי אף נשמות של כל הדורות היו במתן חורה ומחוייבים לנו לזכור בחסד הגדול אשר בחר בנו מכל העמים כמ"ס ואחכם לקח ד' ויוליף אחכם מכור הדורזל ממלכים להיות לו לעם נחלה ביום הזה • ויום הזה פירש בכל יום ויום שאנחנו קוראים זה פפסוק וכמ"ס דמ"ז"ל בפסוק אשר יאמר היום בחר ד' יראה ע"ס • ואנחנו עמו אשר בחר בנו ונחן לנו חורחו ומרע"ס למדה אותנו כמ"ס ראה למדתי אחכם • ובא אזהר' גדולה שלא נשכח • והזהיר כמה פעמים על הלימוד כמ"ס ויקרא משה אל כל ישראל וגומר ולמדתם אוחם ושמרתם אוחם • הנה לעיל כתיב ושמרתם ועשייתם פרש"י ושמרתם זו משנה ובכאן כפל ואמר ולמדתם ושמרתם אוחם נוסף על כפל הפסוקים הוא כפל בלשון ג"כ כל זה מורה על רוב הלימוד שילמוד הכל וכל ענין שלומד ילמדנו יפה עד שיבינו היטב על צוריו ולא יהי' לו ספק בסנתו • וכן מלינו במרע"ס בעלמו כשהי' מסופק בהבנת הענין הי' שאלו מהם"י להבין לו פי כן אני מפרש מדרש רז"ל על פסוק ואתחנן אל ד' בעת שהוא לאמר • ריש קשה מאי זה לאמר • למי יאמר הקב"ה וצילקוט וארא ראב"ע אומר בארבע מקיימות בקש משה מהקב"ה להשיבו וידבר משה לפני ד' לאמר הן בני ישראל וגומר השיבו אם אחי גואלם או לא השיבו עתה חראה וגומר וילעק משה אל ד' לאמר אל לא רפא גא' להם • השיבו ואציה ירק ירק צהלים וגו' וידבר משה אל ד' לאמר יפקוד וגו' השיבו להם אהה

ממנה

ברכה לייב דילפרמן
L. L. SELBMAN Chief

פרשת שר'ה ואתחנן נד

אמנם עליהם או לא השיבו קח לך את יחוסע * ואתחנן אל ד' *
בעת ההוא לאמר השיבני כו' השיבו כו' ויש להקשות חלילה לך
הסית משה כלפי מעלה כדיכול להגדיחו להשיב * כגם כי יש
לומר באמת חזי מה עלתה לו כי השיב לא השיבו כחפץ ורצון משה *
עתה תראה ולא ל"א מלכים * במרים לא שלח עם י"מ הרפוא'
רק הסגד שבעת ימים בכל מלודעים בענין יפקוד קשב משה כי בניו
ירשו את הגדול ואמר הקב"ה קח את יחוסע * ואתחנן כו' לא
סמע ד' אליו :

אמנם חלילי לי להרהר אחר משה שיהי' במקלח מטיח כלפי
מעלה ע"כ נלע"ד להענין הוא משה ציקם מהקב"ה
שיאמר לו פני הנבוא' הקדומה כי היה לו ספק צביאורס ארלה
ללמוד להבינ' היטב * וזה כשאמר תכבד העבודה על האנשים
וגומר אז סי' משרע"ה מסופק על הנבוא' למפרע ששלחו הקב"ה
לפרעה אם היא' הכוונה להיותם נגאלים מיד או לאחר זמן
כי נולד לו הספק מחמת זו ההכבד ע"כ אמר השיבני אם אתה
גואלם כו' וכן במרים קרא הקב"ה פתאום לאו שלשתכם * ואם
משה לא דיבר והי' מסופק משרע"ה מה ענין שקרא אותו כי יש
לזם שני פירופים * האחד כי הפ לא היו מוכנים לנבוא' שעסקו
בדרך ארץ כמ"ס רש"י * ע"כ הולרך הנבואה והחפשת בהם
באמלעות משה * השני כי עשה הש"י זה כדי לזלזל אהרן ומרים
ומשה שומע ואז זילזלם יוחר ממה כשהי' בהר והש"י עושה כן
כדי שיהי' להם כפרה כמ"ס פשט על פסוק וינחם ד' על הדעה
אשר דבר לעשות להם כך וכך * ובזלזול דברים שקצלו נחכפרו *
אבל את"כ כשראה משה מרים ולקח בלרעת ציקש משה שיאמר
לו הקב"ה מה הקריאה בקרא אולפו הש"י שמש וכשאמר הקב"ה
חסגר כי לא נחכפרה מרים אז הבין משה שטעם הקריא' לא היה
מטעם זה רק מכח טעם ראשון * וכן ציפקוד אמר הש"י למשה
ואלה המשפטים אשר חשים לפניהם לפני שומחין * אם פ' הנבוא'
הוא משה נקרא אלמים וגמך מהש"י את"כ הוא יסמוך אחר וכן
לדורות * או הקב"ה בכל דור ודור יפקוד השיב לו הש"י וסמכת
את ירך * וכן ואתחנן דימה שסותד הגדר ורלה להחבונן למפרע
הטבועה של לכן לא חביאו וגומר כדי משרע"ה שאל להבין כדבר
על צוריו * ומה יעשה הדיוט כמום בק"ו שעל צינחו אל יסען
ועסה לך דב' ועקוב ללמוד ולקוור על למודו המיד עד שיהיה

גדור

מורהם לייב וילמרמן
L. SILBERMAN

מים ללכה
דרכ במדת
יין קרישם
...
וכן *
מוסר הן
ל וגיראה
ושמרהם
ינו ללמוד
...
היו במתן
ל העמים
...
שם סאנח
...
וכן לנ
ובא
...
אוחם *
...
וככאן
...
וכל ענין
...
לח הענין
על פסוק
...
למי
...
שוח בקס
...
זבים ירק
...
לח אהם

פרשת שלח ואהרן

צדור לווכן כהיב וכנהם שיהא זנון צפיק * וכל עסק החור
והמעשה יהי הכל לשמו יחצרך ויזכור חמיד זכש"י פמ"ש דהע"ה
צויהי ד' לנגדי חמיד ומשה הזכירם וילעת היוכ והטבות אל לבן
כי ד' הוא הכלהים צמיהם מקעל ועל הכרך מההה לין עוד :

ובזה נהים דצקים צו יחצרך * וע"ז אמר ואחס הדציקים

צד' מלהיבם חייב כולכם * זה הפסוק כולל כל החורה
והמעשים והמדות וההנהגות בן אדם שיהי' דציקות הש"י הכל
למען שמו ואפילו כשעוסק בצרכי גופניים ההכרחי לא יזון
מהדציקות * כשעוסק במשמ ומתן יחשוב הנני עוסק בעסק זה
ואקום צמשי שיהי' לי ריוח כי הוא יחצרך הוא הנותן * וצוה
אעבה מלוח הפרנס אחי וזה אסחי וצני כדי שיהיו לעבודת הש"י
ואוליא מעות ללדקה ולת"ת וכיוולא צום וכן כשאוכל או הולך לישן
יכוין צו כדי שיהיה גפנו חזק לעסוק בחורה ולעשות מלות וכן
כל כיוול צום * נמלח כל ימי קיי האדם הוא דצוק חמיד זכש"י
אם הוא הולך בצרך הזה ואז זכש"י לדב קת הנלחיות צו יחצרך *
ובזה אמרו פתח ר"ם ואמר כהיב ואתם הדציקים מאן עמא
קדישא כישר לל לכהיב צהן אנדיך ישרה למי כמוך עם נוטע צד'
מטום דאדציק חא דלחון צממא דא בעלמא דין ובעלמא דלחי לא
מחפרשין מוניה מההוא לרורא לרירי צו' לדיקייא * הה"ל
ואתם הדציקים צד' ולא אל ד' אלא צד' ממש * הן כי קרא השם
הזה לרור המייס כי שם ולרר הכל יהי דלון שזכש"י :

פרשת עקב

צו האמר בצצרך רבים הגוים האלה וגומר לא הירא מהם
וגומר כחתי פ' זה הפסוק במקום אחר באופן כי ישאר
היבח כי כפשיטו ולא כמו שגדחק רש"י לומר שש"כ הוא לבזון
דלמ' לא ה"פ * אם האמר בצצרך וחורה על האמת שמלל
רצבע לא חוכל לכבוש אחס כי רבים הגוים האלה ממנו לא
צעזר אלהי * אז לא הירא מהם כי יהיו אלהים בעזרך *
אבל כשהאמר כחי ועולם ידי וגומר אז הירא מהם וכן מוזכר
צדדיא אח"כ צפ' פן האכל וצבע חוצהים טוצים הצנח וגומר *
עד ואפרת בצצרך כחי ועולם ידי בן' * וזכרת את ד' אלהיך

פי

בי כוא ה
עובם ומ
כל ה
גמ
ארץ
חיוו *
אמר ל
לא צריבו
בלומר
דרך מו
ואת
ואם קמי
הארכתי
עושה נע
מלאך מו
הטובה ל
ואת חט
צום"ק צ
פתח אל
הפן וה
צמכהר
עובדין
בי כל מו
אל קטי
מחובוי
חד מלו
אנא פס
לאוטב
וקיימא

פרשת שלח עקב נח

ביום כוא הכיחן לך כח לעשות חיל * וזו כלל גדול בכל מה שהאדם
עושה ומלליהן דבר גדול הן דבר קטן יהוה יודע * וככה להשיי
שהזמין לו זה הדבר :

כל המלוא אשר אנכי מלוך היום * ארז"ל אם התחלה במלוא
גמור אותה שאינה נקראת המלוא אלא על שם גומרה פו'
עיון דרש"י *

ארץ אשר לא במסכנת האכל בה לחם * זכאן רמז שלא
יאכל אדם אכילה גסה למלאות כריסו רק יאכל כדי
חייו * כמ"ס שדר רעבון שיטבור הרעבון ולא יוחר * זה
שאמר לא במסכנת * ראה חרפה בלא ישי' במסכנת אבל ג"כ
לא בריבוי גדול וזה המוכר רומז ג"כ כמ"ס ואכלה ושבעת *
כלומר כל מה שאדם אוכל תהי' שבע בו: כמו שאומרים לחינוך
דרך מוכר ראה כי בזה שאני נוהן לך תהיו שבע כלומר לא
תחסוך יוחר :

ואת חטא חכם אשר עשית' את העגל לקחתי ואשרוף אותו *
ולכאורה קשה איך אפשר לשרוף החטא שאין בו ממש *
ואם קאי על העגל ה"ל בקלרה ואת העגל אשר עשיתם * כדר
הארכתי במקום אחר כי כל מלוא האדם וכל עבירה שאדם
עושה נעשה ממנו מלאך מן המלוא מלאך קדוש מן העבירה
מלאך משחית הרי שם מלוא והעבירה יתנה בפועל עומד ובעל
הטובה לריך לראות שיחצטל המלאך המשחית העומד * וזהו
ואת חטא חכם אשר עשיתם לקחתי ג"כ ושרפתיו * וכן הוא
בזה"ק צ"פ' זו * בפסוק אל תפן אל קשי העם הזה * ר' חייא
פתח אל תפן אל קשי העם הזה וכי מאן הוא דיימא למלכא אל
תפן והא כתיב כי עינו על דרכי איש : וכתיב אם יסחר איש
במסחרים ואנכי לא ארשם נאם ה' והא בכלל אשגח קב"ה בפל
עובדין אסתכל ואעיל צדיגא על כלהו אם טבואם ביש כד"א
בי כל מעשה האלהים יבא במשפט * ומשה אמר אל תפן
אל קשי העם הזה * אלא הכי הניחן כל דר נש בעי לאכהמרא
מחובוי בגין דלא יחטא קמיה מלכא קדישא * ה"פ צ"נ עבד
חד מלואם הוא מלוא סלקא קיימא וקמי' קודשא דריך הוא ואמר
אנא מפלגני' דעבד ליוקב"ה מני לה קמי' לאשגחא בה כל יומא
לאוטבא לי' צגיני' עבד על פיקודי אוריית' הסיא עבירא סלקא
וקיימא ואמר אנא מפלגנייא דעבד ליוקב"ה מני לה קמיה

וקיימא

פרשת שלח עקב

וקיימא לחמן ואשגחא ליה לשיאלא לי' הס"ד וירא ה' וינאץ
וירא ה' וינאץ ההיא לקיימא קמי' חב בתשובה מה כתיב
סעביר חטאתך לעבר ההוא חובה מקמי' בנין דלג יסת
לאוטבט לי' וע"ד אל חפן אל קשי העם הזה עכ"ל :

ועתה ישראל מה ה' אלפקך שואל מעמך כי אם

את ה' אלהיך ללכת בכל דרכיו ולאסבה אות
ענין ירא' ו'אסב' הוא דרום ארוך ונפלא כולל כל החור' וכל
וכל המדות (הארכתי בו בחלק עשרה מאמרות
כל הפרטים זו צמח מילי מעליותא בארובה שיש עימך
לזכרון זיועניך) וצפוטו של יראת ו'אסב' כחב הרב
הצבלי ו"ל לירא מה' שנאמר את ה' אלהיך חירא בעם
לספקיד ולהרעיד אצרוי ליראם ולורזם צקיום התורה והמלות
זה"ש עבוד מירא עבוד מאהבה ו' זהיבי מלי עבד שהם הפכיים
אלא שיירא בעבודת האהבה שמה חסד מכל סמנים
ולפעמים אני עושה מלוא קטנה ואני מחגאה ונות לי שלא עשיתים
אלא ישב וידאג ויחעלב שמה חסר מחקם וכמה מלות כאלו
הפסיד אזי את ה' אלפקיך חירא עכ"ל :

פרשת ראה

אלהיהם על הסרים קשה לימא שחמא אבר האצרון את

כל אלסיסם * אלא נשמך פסוק זה למס שהוכ'
למעלה מענין הר גריזים * ובא הרמז למ"ס רז"ל בענין
הכותים לא זו ממש עד שעשאו לעכו"ם גמוריש * כי מלאן
לחס דמות יונה שעברו על הר גריזים וזהו אלסיסם על הסרים *
זה מורה אף ששמרו מתחילה סיו מחמת יראת האריות וסיו
גרי אריות ולא גרי זרק * כי זו סיראה היא יראת חילונם לא
חללת והיראם שהקב"ם שואל מאתנו היא יראת פנימיות במבוא *

כתיב ואבלתם לפני ה' אלסיכס * וכתיב ושמחתם לפני ה'

אלסיכס * וביאר צוה"ק בתחלה כשהמקדש ה'
קיים היו מחראים לפני הקב"ה אזל עתה היאך אנו יכולין לקיים
לאכול ולשמוק לפני ה' * אלא בתחלה כשהקדש יושב בעלמו
לאכול

פר
בזל על
כונה ל
יוס בו
ני ד' אלו
גנויה ל
חני בדר
מן רשע
יות החיל
גודם ואו
מות ונה
יה למע
חכה נמל
ל צרכה
יש
ותן מתן
הע"ה כי
חנת ידו
כ להיפק
ומספיע
מלמסס
תפתח אם
וכן נתן ח
מצרכתיך
סאיכו נתן
יוספע מלי
צמלה זו
ישופת

פרשת שלח ראה נו

בוצ על שלחנו מצרך על הלחם המוליא כו' וכיון שמצרך צאה
כונה לפניו ולריך אז להחיל לדבר צד"ח על השלחן להיות
יום בו הפסוק זה השלחן אשר לפני ה' ונאמר והכלתם
ני' ד' אלהיך הומיל ועומד אדם לפני אדוני לריך לחון את
עניים ליתן להם מה שהיא עלמו מוכל : ולא להיחבלען על
אני צדרך סלעטה ובלענות כמו עשו שנאמר בו ה' עיטמי וגומ'
מן רשעים תחסר ולכן והכלת לפני ה' אלהיך בחיב ולא לפני
וזה החילונים ולא יעסוק בצדדים בטלים כי אם צד"ח וצדרכי
גודה ואח"כ וממחה לפני ד' אלהיך בכוס של צדכה הצריך
מות ולהראות ממחה כשמצרך ולא עליבות כלל ואז השכינה
יה למעלה על ראשו והיינו לפני ה' אלהיך ע"כ : ורמז של
צדכה נמצא בכוס של צדכה שארז"ל יו"ד צדדים נאמרים בכוס
ל צדכה כו' : ואנו אין לנו אלא ארבעה וסימנם חמשה
הננו אומר בסימנם ג"כ ממחה

ויש כמתנת ידו בצדכה ה' אלהיך אשר נתן לך יסוב אלו
הכפוי"ן הוא כך * אל יחשוב האדם כשהוא מפזר
ותן מתנת ידו ממש * פי משל הקב"ה הוא שהזמין לו וכמ"ס
הע"ה כי ממך הכל ומידך נתנו לך * וזהו כמתנת ידו ולא
תנת ידו ממש * ונאמר בצדכה ה' אלהיך צא לומר ולהזהיר
ל להיפך * שאל החשוב בצדכה ה' אלהיך היא כפסונו נותן
ומספיע * וזה אינו כי אין הקב"ה נותן צדכה אלא מי שמתעורר
מלמטה * וצדכה ה' אלהיך צא מצדכה אדם * וכמ"ס פחות
תפתח אם אתה למטה תפתח ירך לעניים אז הקב"ה פותח ג"כ
וכן נתן חתן וזהו כצדכה ה' ולא צדכה ה' * כי צדכה ה' צאה
מצדכה יך * וצדדים אלו ימים האדם אל לבו כשמפזר ונותן
שאינו נותן את שלו רק שופקד בידו מהקב"ה * ויחשוב ג"כ שלא
יופיע מלמעלה עד שיחזור מלמטה * ע"כ לריך להחזור
צמחה זו * וכן בכל המלות כמצואר הענין הוא בצדכות
במקומו :

פרשת שופטים

שופטים ופוטרים חתן לך בכל עריך * זכאן וש דמת
מובר להא דתן בספר יצירה שנעם פער

כס בנפש שחו עיניו שחי אזנים והפה ומני נקבי האף עכ"ל והוא
חוטב השערים שסם בראש של אדם אמנם יש שער לבדו
המעור וגם כן פה התחנן - ולריך האדם להיות שומר השערים
דהיינו הראייה והשמיעה והדיבור והקעס היולא מאף גם כן לריך
לשמור שער ברית הקודם שלא ילא זרע כי אם לקדושה גם פה
התחנן שלא ימלא כרישו כבהמה קיאל לואה ועל אלו השערים
ישים האדם לעלמו שיפטים ושופטים כלומר שיפוט את עלמו
תמיד זהו תיבת לך שאמר תחן לך וישגיח תמיד שלא יהיה שם
שום עבירה כי כמעט אלו המקומות מקום שלם ויהיו תמיד בקדושה
ובטהרה :

לא

חמה משפט לא תקח שומר מאיד מאוד הזהירו רבותינו
ז"ל על שחר אפי שחר לבדים ואפילו שירות קטן וכמו
שהוצא בעיר ח"מ איך שראוי לאדם להתרחק ולהתלבס במדת
הסידות בפרישות דבר זה ואשרי אנום יעשה זאת כי ברגע
אחד נכנס בו קירוב הדעת ומטה מספס דהיינו נמהפך בזכויותיו
ביותר ודורסי רשומות אמרו רמו שחר חטה משפט כי
בשתים אותיות שחר נעשה חטה דהיינו אותיות שלאמר שחר הם
חמ"ה כי לאחר לקיחת שחר חטה משפט :

כצות

מינוי המלך על דרך הפשט הוא שיהיה מוראם
של מלכות על עם ה' בקיום התורה והמצוות
ע"כ מוזכר המלך ביהר שאת ששמור הוא בעלמו התורה והמצוות
כי קשיו עלמד ואח"כ קשיו אחרים ולכן נלטה המלך ספר
תורה יותר על שיש לו לפי שהתקוב עליו כפלים משאר העם
ומטעם זה הוזכר על ריבוי הכסף והזהב והנשים שהם מורים על
ריבוי החאיות וגם על ריבוי הסוסים כדי שיהיה דבוק בהם"י
וישם בטחונם בו כי אלה ברכב ואלה צפוסים ואנחנו בשם ה'
אלהינו מכיר והנה דרשו רבותינו שום חשים כל משימות
שאחם חשים בו כן אני אומר ג"כ לתוכחת מוסר כל מי שיש
לו איזה התמנות על ישראל לריך לומר בתוספת קדוש וטהרה :

תמים

תמים ע"ה אלקיך זה הפסוק בוגל כל הנהגת
המדות וקריעות ושיהי' דבוק בהם תמיד תמים
חמ"י עוד יג' צום הפסוק רמו גדול המתבאר בזה"ק במקום
אמר ואמר כשהאדם עושה גמקיום מלות מוסיף כח בדיוקנא
לעילא

לעילא ובעצירה פוגם דלעילא ותתא בו' וכשמרס חוטא מתחייב
 מיטין באפי' בו' : וזה ענין הכרת פניהם ענתה בם
 בן כתיב חכמה אדם חאיר פניו * והרב מנשי"ך פי' חס
 אמר יעקב על יוסף מלכה ואראנו כי רצה להסתכל ברשימו
 מנפוי מה הוא * וכן אמר אחר ראותך כי עורך חי' כי סגנו
 וזה רשימו דאנפך כי איש חי' אתה * והאיר ס' פניו מאד ובחור
 גי' מלך חיים * וע"ז כתיב מה תפתותחי וגומר ישועות פני ומלשי
 ל' מה מלסער ביותר הלא יש תקנה בחס' בה להוסיע רשימו דפני
 גם לסלק פגם דיוקני דאפיו * ומשני פנים סגנו כתיב פנים
 פנים דבר ס' עמכם וע"ז בא הרמז יראה יראה כדרך שפת
 דראות כך בא ליראות * ומזה יתבאר פסוק חמור סכמעט אין
 לו סבגה * אך אמר לבי בקטו פני מה פניך ס' סבקס * הענין
 ס' סכסוק קאי אפסוק דלעיג מינה לתזות צנועס ס' * ואמר
 רבין דעלמס אך אמר לבי * אך אין לורך גרמות אריסומי פני כי
 לבי סומר אך כלומר לפניך נגלה תעלומות לב * נבי ובערד
 מניסס יתדיו ירכנ אל אל חי * ולבי אדם בשרולבד : בקטו
 אה פני בקטו לשון רביס בי מדבר עס בני אדם וממר סחס בני
 אדם בקטו מה פני ואימת פני דולס צום שיבקטו אה פני כסמני סת
 פניך ס' סבקס לתזות צנועס ס' * סמך יראה לעינים וס'
 יראה ללב * כלל העולם כסה אדם חוטא עופס רשימו ופגם
 באפיו וכביכול ג' למעלה * ע"ז במסזהרס סחסי' חמיס עס
 ס' מלהך דיוקנא דלעילא ודיוקנא דלתתא * ראס עד סיכן מגישין
 פעולותיו סל סדס :

מי האים אסר בנה בית סדס ולא חנכו ילך ויסוב לביתו וכן
 ברהם ולא סללו ילך ויסוב וכן ארהם ססה ולא לקחה ילך ויסוב
 לביתו וענין יסוב רומז טיעסה ססובס ויסקן דרכו וסימך ססב
 אנוס עד דכא * דכ"א ר"ת **דירה ברם אשה** * ודע
 בי מלחמות סערים ספוסיות ססס רומזיס ג"כ על מלחמות סאדס * עס
 סמלך סגדול סנא סילס"ר אסר בקרבו * כי סלור אל עיר *
 סול עיר קפנה ומגסיס בם מעט כמו ספי' רז"ל * ואמר וקדמס
 עלויה לסלום ענין ססלום סול סוודך סגוף ויסיס נכנע וסכודככו
 סול מחדכך בנסמתו כמ"ס רז"ל ת"ת מרב ס סלום * ומסגת
 בבסת סיל"ס בטבע סוי ולדת עליס צסיגופי סעניות וצסחסת"כך

ל' והוא
 ר לברים
 הסערים
 בן לריך
 גם פה
 הסערים
 ות עלמו
 יסיה סס
 בקדושה
 רבותיו
 טן וכמו
 צמדת
 כי ברגע
 בזכיותו
 מספט כי
 סמך סס
 ס מוראס
 ס והמלות
 ס גמלות
 מלך ספר
 ס
 סוריס על
 וק בסס"י
 צסס ס'
 מסימות
 כל מי סיס
 ססרה :
 כל סנהגת
 מיד חמיס
 ס במקום
 ס בדיוקנא

פרשת שלח שופטים

מלך עסק החורה המיד הנקראת חוטיה וזיחר הכנעות ו
בבוטס לפניך :

פרשת תצא

לא

דברה חורה אלא כנגד ילם"ר הרבה דברים הם שנתע
היחר בבביל מוטב שימכל בבילום שחוקות ולא יאכל בבילום
חמיות
לו
ז"ל הרב ר' מנחם הכהני * שלא לאכול אכילה זולת
ומוצא שנאמר ורגמוסו לא חתכלו אכילה המביאם לידי דם * טעם
מלוא זו לפי שהאכילה ושחיה של רמות עיסת כחו ואונו של ילם"ר
כמו שהמלות והחורה כח עיסת ילם טוב * וירדה חורה לבקוף דעתו
ימות זכאי ואל ימות חייב :

שלא

להתעלם מהקבירה שנאמר לא חוכל להעלם
טעם מלוא זו להודיע שם אכזה ממון של חזירך
חייבה החורה להשיבו * כ"ש אכזה לפשו שאתה ערב פרעון רלם
מזה בזה רלם מזה גובה ועמיד יולר כל יח' לשיב לנו אכדותית
לחכי אפקיה קרא בלשון השפה ולא אמר חורה שרריך אתה לעמוד
על השמרת לטרוח וליגע איך שחייך ישוב בתשוב' ולא חוכל להעלם
מפני הערבות ומסוס מלות השפה מותר להכריזה בשפת * ועוד
דלאו מלוא חפליך היא שהגאולה מעוכבת וחלויה בעבור השתכונה
ולא חוכל להעלם עד כאן לשונו :

שלא

ילבש גבר שמלת אשם ולא יהיה כלי גבר על אשם
ז"ל הרב הכ"ל טעם מלות אלו כדי שלא יבואו לידי
ויאוף בו הלבוש יעורררו על הרהור שקשה מעבירה אם ידבק
בניאוף יעגם בשמלת אשם צמדה שמדד צם מודדן לו * ומלאתי
פחוב כשהולד יולא לאויר העולם אם המולדת חקבל זכר בלבוש
נקבה יהי זגאי ציזחר * ואם הנקובה בלבוש זכרי תהי זוגם
אלא בלבוש חדש שהלבוש יביא כח האיש באשם וכח האשה באיש
גם דמו שאין ראוי בענין יראת ה' שילבש הגבר חולסת האשם
ולמשוך ידו מלשחחל מפני דכות כלב עד כאן לשונו :

ועשיה

מעקה לגגך מלאתי רמו גג הוא גבוה ורומם
שיעשה גבול לגאוס ואם לאו ששם חסי נפילתו *

לא

מוצא

יוף שיהי

שלא

חמוד וקו

זכור

זכור

מסועבד

גדולה סי

על עמלק

לא תשכח

וענייה

לו איזה

היום

השכחתי

בכל יום

פרשת שלח תצא נח

כי יפול הנופל ממנו לפני שבד גאון :

חשים דמים בביתך רמוז שלט להכשיל להסטיא את
הדבים שמטא הרצים חלום צו ומלאת מציא בביתך
כל אותן העונשים ודמים :

לא

כוצא

שפתיך חסמור ועשית את אשר נדרת לה' אלהיך
רומז על השבועה שמשביעין להשטמה קודם בואה
יוף שיהי' לדיק כו' כמו שארז' לוע"ז ב"א הרמוז שחמיר יזכור בזה
וישמור מולת שפתיו :

(ועיין במאמר הזהר צפ"ו ויקרא)

שלא

יחזור המגדל גרושתו משאטת יש בזה רומז ג"כ
לנשמה שלפעמים מחלצת בנוף גרוע בשביל עון
חמור וקודם שפטר מן העולם בידו לחקן את אשר עיוות וסב ורפא
צו * ואם לא * לא יוכל בעלה הראשון לשו"ב לקחתה אחר אשר
הוטמאה :

זכור

את אשר עשה ה' אלהיך למרים אזרה גדולה למפר
לשון הרע * ומלות זבירה היא בכל עת *

זכור

את אשר עשה לך עמלק וגומר לא תשכח * מלאתי
כשתעמוד בממשלה חמה את זכר עמלק וכשתהיה
משועבד תחת כחת השמים לפחות לא תשכח ע"כ * ומלות
גדולה היא לומר פרסה זו בכל יום לקיים מלות זכור ואח"כ יאמר
על עמלק ימת שמו וזכרו ונחמ זכורו מלהזכירו * וזה יקוים
לא תשכח ויקוים כי אבד זכרם המס וז' לעולם ישב כונן למשפט
כסאו :

פרשת תבא

וענית

ואמרת וגומר * פירש"י להזכיר חסדי המקום כו'
ככה מחויב אדם לעשות בינו לבין קונו ית' כשמשיע
לו איזה טובה או איזה הלל ולהודות לו שהזמין לו זה הדבר
בדחמיו וזרוב חסדיו בדרך הוא :

היום

הזה ה' אלהיך מלך * פרש"י בכל יום ויום ישנו בעיניך
קדשים כאלו בו ציוס נלטיית עליה עכ"ל * וכן לקמן
השבת ושמה ישראל היום הזה נהיית לעם לה' אלהיך פרש"י
בכל יום ישי' בעיניך כאלו היום זאת זכרית עכ"ל * וכלל גדול

תא

הוא זה לקיום התורה והמלות שיעשה צוריות כאלו סגם נש...
וגם יסוב כאלו סגם היה כריחות הצרית הש" עמנו ולא נקיים
המלות צוריות ובשמה גדולה לא מלות אנשים מלומדים אשר ע"י
פירם סאר"י ז"ל הפסו אשר לא עזרת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב
לצב מצב כל י' כלומר פלריך האדם לשמות בעשיית המלות
וקיים יותר מצב כל שמזמין לו הש"י והוא שמוצו צו יותר מזה
לפיר לשמות במלות הבא לידו שימייחם * ואמר הפסוק אף
שעזרת את ה' בקיום המלות : אבל לא עזרת בשמחה ובטוב לצב
ע"כ היתה זאת לך :

אזהרה האמרת היום

לסיוח לך לאלהים וללכת
בדרכיו ולשמור חקיו
ומצו ומשפטיו ולשמוע בקולו * וה' האמירך שנים להיות לו
לעב סגולה כאשר דבר לך ולשמור כל מצותיו * ולחזק עליון
על כל הגוי אשר עשה לתהלה ולשם ולחפצת ולחיותך עם קדוש
לה' אלהיך כאשר דבר :

מי

הוא זה ואיזה הקורא שלשם פסוקים סלה שלא יחפעל בלבד
להתעורר להתדבק בו יתברך אשר הפך בנו ובחר בנו ע"כ
סח"ט המסולם הזה לא יחזק וסיה לזכרון לכסחמיד ואנחנו מקושרי
צוית צברית : גם קבלנו התורה באלה ובשבעה * וזהו ענין
אלה הארורים הכתובים בפרשה זו נאמרו ג"כ בלשון ברכה
ברך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה וגומר וכן כולם כמ"ס
רש"י ולכאורה קשה למה כהנה התורה הארורים והנית הצדוקים
בחין איפכא הסתברא נכח צו הצדוקים ולהיות הארורים בחוץ
כי אמר מדברת התורה בלשון הגון : אלא הענין כי החכלית כאן סיה
לך : התורה בארור דמיינו בלא וע"כ רחמו צרית באלה ובקללו וכמו
ש"ס יס אתר הקללו אלה דברי הצרית וגו' ע"כ הארוריעיקר ואגב
הז"ר דגם סיה הצדוקים והקללות מקיימים אותנו ויתרון אור
לעמיד יכו' לנו מחוץ החוץ דמיינו במחשכים וסויבני וצוה נזדככו
ותם עונך בה לייך :

עד

באזהרה בסוף הפרשה ואמרם את דברי הצרית סואת
ועשיהם אותם למען השכלנו את כל אשר העשון :

יהוה
הוציא
סימני
עניני
וכיולא
אתה בא
שומעת
יזכור
שהאל
כלה רוא
דואה או
וגדול עו
הוא זה
קודם
בבוא דב
והלה ע
מעשה
ולג וכל
עוד
לירו ע
לעת
כמו שמ
וכן כתי
אוהביו
האדם
והגרוע
כדי לע
העושר
הצדק

הוצאים מאדה שלשה פרשיות אשר
סימנם נוה צדק יהיו נזכרים הרבה :

עניני החפוררות שלא יבא לידי חטא ואם חטא איך
 יתעורר לחסובה גם איך יתעורר למעשים טובים *
 וכיוצא בזה הרבה דברים * תן הסתכל בשלשה דברים ואין
 אתה בא לידי עבירה * דע מה למעלה ממך עין רואה ואוזן
 שומעת וכל מעשיך בספר נכתבין * עלה יעולה לנבור על ילדו *
 יזכור מאמר הכתב * אם אתה עושה עבירה תמ"ל אם תחשוב
 שהאל ית' רואה אותך מה מאד העזת פניך אתה יודע וקושב כי
 כלם רואה אותך ממ"ס הקב"ה עושה העבירה ואיך תמרוד וסוף
 רואה אותך * ואם תחשוב שאין רואה גמלא אתה כופר ומכתש
 וגדול עונך הזה * כי אתה כופר בעיקר האמונה * ומי
 הוא זה אשר בשם ישראל מכונה שלא ימסור נפשו למיתות קשות
 קודם שיכפור בעיקר * מחשבה זו יתשוב האדם ויתבונן
 בצוא דבר עבירה לידו וע"ז אמר כתבא דע מה למעלה ממך *
 והלה ענין בן אדם הוא בשלש אלה : מחשבה * דיבור *
 מעשה * נגד המתעבד אמר העין רואה * כמ"ס רואה כליות
 ולב וקאמר זה יראה ללב * נגד הדיבור אמר אוזן שומעת *
 נגד המעשה אמר וכל מעשיך בספר נכתבין :

עוד יש כפי דרכים שיהיו לזכרון תמיד ואין ימנע מהחטא
 שיודמן לו ויזרז בקיום רעוב לקיים מצותה' : **א** כשאת
 לידו עבירה או מצוה זכור אולי הקב"ה מנסה אותו בפעם שהוא
 לרעה אם ישמור על חינו או אם ימנע מעצור על רעונו *
 כמו שמצינו באברהם אבינו ע"ה : והאלהים ניסה את אברהם *
 וכן כתיב בפרשת כי חלא כי מרסם ל' אלהיכם אתכם לרעה הימכם
 אלהים אחד אלהיכם וגומר : וזכור אולי הי' יודע
 האדם שהקב"ה מנסה אותו בפעם שהוא מפילו כי הפחות
 והגרוע מישראל * הי' צורת מהעבירה ורודף אחר המלוס
 כדי לעמוד בנסיון ומדה זו היא כחה פעמים וצפרט בענין
 העושר שכמה פעמים ניתל אדם בשביל לנסותו איך יתנהג בממונו
 והצר זה ישים האדם אל לבו תמיד באודמן לפני עבירה או
 מעשה *

ס נגש...
 ואז נקיים
 אחר ע"
 זחה וצטוב
 זיית המלוס
 ביוחר מזה
 הפסוק א
 וצטוב לצ
 יום וללכת
 זור חקיו
 להיות לו
 חתך עליון
 עם קדוש
 זפעל בלב
 כמ ע"כ
 מן מקושרי
 וזמו ענין
 סון ברכה
 זולס כמ"ס
 הברוכים
 רים בחון
 ית כאן סי
 זללו וכמו
 ביקר ואגב
 תרון אור
 זזה נזדככו
 יית סוף
 :

פרשת שלח נ"ה צדק

עוד

יזכור אולי במעשה הזה הוא מכריע * אם הוא לזכ
 עבירה אולי עבירה זו תכריעו לכף חובה ויחיה רי
 גמור * ואם הוא דבר מלוא אולי מל"ה זו תכריעו לכף זכו
 ויחיה לריק גמור * נמצא התעשה הזה הוא גרם לכל פעולה
 ומי הוא זה אשר לא יתפלל להיות סור מדע ועשה טוב
 וככה יהי זוכר ומחבון * בכל דבר אשר יאמר וכן איתא בקדוש
 פ"ק לעולם יראה אדם עלמו כאלו הוא חלו חייבו וחלו זכאי
 עשה מלו' אחת אשריו שהכריע א"ע לכף זכות * עבר עבירה אח
 או לו שהכריע א"ע לכף חובה שנאמר וחוטא אחד יאבד טוב
 הרבה * ר' אלעזר בר' שמעון אומר לפי שהעולם כידון אחת
 רובו והיחיד כידון אחד רובו * עשה מלוא אחת אשריו
 שהכריע את עלמו ואת כל העולם לכף זכות * עבר עבירה אחת
 או לו שהכריע א"ע ואת כל העולם לכף חובה שנאמר וחוטא אחד
 וגומר בשביל חטא יחיד עשה זש אבד ממנו ומכל העולם
 פובה הרבה עכ"ל החוטא המעולה * הזה לא יחוק * לא תשכח
 זכור תזכרו * ואפשר שעל ג' אלה רומזות המשנה * עין רואה
 הוא הדרך הראשון החשוב שהאל ית' רואה אותך * אוזן שומעת
 הוא רואה לשמוע ולהבין את יעשה האדם והוא דרך השני עיני
 סגסיון * וכל מעשיך בספר נכתבין וזו דרך סג' הם
 מעשים טובים ומעשים רעים כולם נרשמים בכף זמת ובכף
 חובה * והלכה כדברי המכריע :

מצאתי

בכתבי הקודש לחמירי האר"י ז"ל * וז"ל אלו הם
 הדברים המקדשים לאדם * א' סיהי מעשרת
 ראשונים * ב' בהפילין וליצית בכל היום * ג' עונה משבת
 לשבת * ד' ליוסר בקמץ ובשאר במשהו * ה' לזהר במים
 ראשונים ואחרונים * ו' סיוסר ממאכלות אסורות * ז'
 מלשון סדע * ח' סיכוין באמן * ט' שלא יוליא סקר מפיו ע"כ *
 ובמקום אחר מלאחי סגולות קועילות לכפר הטון ע"כ לריק
 לזהר בהם במאוד * ומכ"ש בעל חובות * נ' מלאנו לרז"ל
 שסמרו כל סגולה אמן יהא שמיה רבא וכו' בכל כחו אפילו ה'
 בו שמן מינות מוחלי' לו * והסמיר צוה"ק ואשריו פלריק
 שידעו כל איבריו ולענות בקול חקיף * ומי שירגיל לעשות
 בן הוא מבוסר שימחול לו עונותיו אם לא יסיב לכסלם * הרע
 סגולה אחת סגולה פניה * אמרו כל הסוסי ווריו במלות סמיר

פרשת שלח גזירה צדק ס

כל תנאיו ובכל דקדוקיו אפילו עובר עליו כדוד אנוס מוחלן
 א' סומר טבח מחלנו כל תקרא מחלנו אלא מחול לו * ולא
 קטי לך מה הוסיף בעשותו מלוח טבח כדי לכפר עונותיו כדי
 אחת מן שהיה הוא חייב בהם * ד"ל הזירוז היתר הוא
 מכפר וכן בעניית אמן * סגולה שלישיית יכוין בסירת הים
 אומרים בכל יום לאומרה בקול ובסמטה רבה כאלו אותה טעם
 א' ממלרים * שהרי אמרו במדרש * ויסע משה את ישראל
 יום ס"ף. ספוסיעם מעונותיהם הנמחלו ע"י הסירה : טבל
 טבעה לו נס ואומר שירם מוחלן לו על כל עונותיו *
 הנה אחר בלויני הש"י לומר שירה לו בכל יום כדכתיב ויאמרו
 אמור * וכדכתב רש"י שרולה לומר שנאמר אותה בכל יום
 שמתה רבה כסעם ראשונה שאמרנו אותה ודאי כח סגולה כל
 וס כסעם ראשונה שאמרנו אותה * סגולה רביעית אר"ל כל
 מעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו שנאמר נושא עון
 עובר על פסע * למי גושע עון למי שעובר על פסע ויוכיח נפשו
 ואמר לו הסבלו יבורין בעה"ז ובגיהנם על עונותיו הלא טוב
 לך לסבול חרפת חנוס ויודופיו ולא תענה וחשמת ציבורין אלו
 כי תועלת רפואה הם לנפשך וזרח צחך אורך כמאמר רז"ל
 בעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם מטיבים עושים
 שאסבה ושמתים ציבורים וכו' ג' מדרגות הם לו למעלה מנו
 שמש חרפתו ומטיב ואינו מעליב לתבירו בתשובתו * שנית אינו
 מטיב כלל אך לבו מר בקרבו * שלישיית שמת ציבורין גם
 ס' וכפר עונותיו * סגולה תמישיית התבודדות לעהות רלן
 יפרנס עלמו מצוי אדם למקום אל מלך יחיד עילוח כל העילות
 וטיבת כל הסובות כמטרא לתן כמים העמים אל פנים כן לז
 באדם לאדם כי כאשר הוא יבא לשום פניו אל אלהיו כן הוא
 יתברך ימים אליו ויחדיו ידובקו *
 סגולה הששית * ישמע בחשק דברי חכם כשדורס יראת שמים
 ודברי אגדה שמוטבין לבו של אדם כמים שאמרו רז"ל טבח ימחול
 עונותיו ומייבין אנתנו לשמוע קול מוכיח דהכי קבלנו מפי המבורס
 ג' ונשמע נעשה ונשמע * ונשמע קולו צבואו אל הקדש * ונשמע
 פתגם המלך * קבלנו נעשה ונשמע עד טולס כל אשר ילווינו *
 וגם קבלנו כל עת וזמן יבא מאן דהוא מרצן וידרוס תוכפת
 ונשמע קולו צבואו אל הקודש הוא ב"ה הנקרא מקדש מעט להרוב
 לרבים

הוא רב
 סיה רב
 לכף זכר
 פעולות
 בקדוש
 יו זכאי
 בירה את
 צד טוב
 ירון אתר
 את אשריו
 ביר' אתר
 ווסא אתר
 ל סעולס
 לא השכת
 עין רואה
 וזן שומעת
 השני ענין
 ד' סג' הם
 ומת וצבק
 ל' אלו תק
 י מעשרת
 ונה משבת
 זהר במים
 דות * י
 נפיו ע"כ *
 ע"כ לריך
 אלו לרז"ל
 אפילו הי'
 ריו פלריך
 יל לעשות
 הרע
 את סמי'

פרישת שלה גויה צדק

לרבים למה כילא לדורם הכבוד כי למלך הוא מלכו של עולם וז"ל
ונשמע פתגם המלך ע"ד שמתרו כל מקום שאמר במגינת מסתם
מלך סתם ולא אמר בהדיא מתסורם הוא רומז למנו של עולם
אע"פ שסין מקרא ינלא מידי פסוקו ולזה אמר מרע"ס ברבים
חובת המינו השמים הם העשירים הגבוהים ע"ד היקום אשת
בהגלים ותשמע הארץ הם העניים השפלים כמחץ ולמה כי גל
כבוד זה"ש כי ש"ד אקרא הבו בודל לאלהינו עד כאן :

זה

לשון ספר החכמים בחסימת הספר עלו אחר סכתגו
רפומת העלה בדמים יקרים לנפש החוטמת שלט תמות
ללא לקור ולבקש רפומת בדמים קלים פחד שגמטנו חוגי הרפס
לחולי הגוף ונפעמים רפומת טיעשה רופא חכם במאה פרחים
הולמה מכמה מיני רפומת יקרות הערך ופעמי' ימלאו מיני
ורפומת בכסף אחד מו בתלי כסף של מיני עשבים מרפמים בדרך
סגולם ושמעתי מפי מגידי קמת שפירע במלכות קאטיילי
באחד משרי המלך הפרחמי בלפתו עלוד ליד נהבים במלרדוף
אמר שועל ללודו ועקץ שועל מל רגל הסר עקילה קטנה לא
הרבים בה" ביום השני התחנה רגלו ללכות ביו' השלישי לכות
ממוד עד סוף הירך ורפמי המלך נלאו לבקש מיני רפומת
משונות בדמים יקרים מאוד ולא יכונו נגייקשו ממנו ופי'
מלוח תחמת מנה"ה ובג בני ביתו בוכים :

ורנה

גכנס ערבי אחד ממערתי שהיה עבד לו דורון כמנהגו
וירא את הלה הגדולה ואת החולי שחלה לדגו
וישאל עליהם מה החולי הרע הזה שתמוס בת לאדוני וסיום שלסת
ימיה ראיחיו שאין וסלו ויממרו לו עקילה קטנה של שועל
הביאה עליו את המות הזה ויען עליהם מל שראו כי בעזרת
המל אני מרפא אותם וינך במסירות אל הבה וילקט מיני עשבים
ידועות לו וירץ ויבא אל בית אדוני ויבחו את העשבים
במכתשת וישם על רגלי אדוני פעמים ושלם מיד החקיל להרפא
ביום סג גחרפא והלך על רגליו ויסתוממו הרופאים והללו את
האלהים אשר ברא מיני סגולות בעשבים ונזה אנו מביני מ"ס
ר"ס בפרקי אבות ועקולתן עקילת שועל וכן שמענו כמה מיני
חולאי שנמלא לסס רפומת העלה בדמים קלים בדרך סגולה
וע"ד זה יש לנו לבקש בטה אפר ברבו ד' הוא הגמרא מיני
סגולות

סגולות
ורנה
כח
של מדו
המכרין
פחגם כ
בובו בני
לבריות
שמעין
במסכת
גפלאים
ונפשי יוד
מקול הס
החכם ה
אם השמ
של עולם
בפינו
ריק
הוא מל
ותא
הדין כי
למלחמו
למלחמו
עם יש

פרשת שלח נ"ה צדק סא

מבולות ורפואות קלות לרפאות קולי הנפש החלומים שאין בהם כח לכבול הרפואות הקשות :

והנה מלאנו לרז"ל כל מי שעונה אמן יהא שמים רבא בכל כתו אפילו הי' בו שמץ מינות מוחלין לו כו' * ומשיב סם ששם בגולות ואני העתקתי לעיל * והם עניות אמן יש"ר בכל כתו * וממידם שבה * ושירת הים בשמחה ובכונה * ולהעביר על מדותיו * ומעלת התבודדות * והחשק לשמוע בקול חכם המכריו דברי מוסר * ונחזור ללשון ספר החרדים אמר ונשמע פתגם כבר ידעת מ"ם בזה קול יולאת בכל יום * ומכרות בזבו בני' טובים * וב"ק יולאת מחורב בכל יום ואומר אוי להם לדביות מעלבונם של תורה * וקסם למי מכריון הלא אין אמר אמתעין כלום * אלא ודאי אע"ג דאיהו לא חזי מולי' חזי כדאיהא במסכת מגילה * ה"ל אע"ג דהוא לא שפע מולי' שפע כדכתיב בפלאים מעשיך לשון כיסוי * כמו כי יפלא חמך דבר * אפ"ה ונפשי יודעת שאוד * והוא שלפעמים מחשודר באדם רוח טהרה מקול הקורא לאוזן גשמתו ומ"מ לא יזכה לזה רק השומע לקול ששם המוכיח * והיינו דכתיב והי' אם שמוע תשמע * בלימא אם תשמע למוכיח באוזן צער תזכה לשמוע באוזן כלב כרוז מלכו של עולם * והיינו ונשמע פהגם המלך * שע"י רוח הקודש ידעו בפנינו זם הענין ואמרוהו ודאי נשמע קול מוכיח לפי שאז נזכר לשמוע פתגם המלך :

פרשת ברכה

ויקרא ציטרון מלך בהחאבף ראשי עם יחד שבטי ישראל * ו"ל רש"י בהחאבבם יחד באגודה אחת ושלום ביניהם הוא מלכם ולא כפיס מחלוקת ביניהם עכ"ל * ראה כמה גדול מעלת השלום :

ויתא ראשי עם לדקת הי' עשה ומשפטיו עם ישראל * שמעתי פירושו שמעבד את גר בחסידות שעשה לפנים משורת הדין כי מלך הדין לא היו מחויבים לילך החלוץ בראש * רק ילכו למלחמה בזה עם ישראל * כמ"ש מדע"ה האחיבם ילאו למלחמה ואחם השבו פה * וחי' די לשם חלד המספט לילך עם ישראל זהו ומשפטיו עם ישראל כך הוה קו המבפט לילך עם

וישראל מז

פרשת שליה ברכה

ישראל אצל גד מוסיפו ועשו בדרך לדקס • שהיו סולכים בראש
וזזה עשו הלדקס מעין הלדקס שיעשה ד' כמ"ש וד' בראשם
וז"ש לדקס ה' עשה • ומת שהזכיר את גד יותר
ראובן וחלי שבפ מנשה • אני אומר שבכל ענין הזה היו בני
הראשונים והם התעוררו את ראובן וחלי שבפ מנשה • ע"כ חמיר
בענין הזה מזכיר את בני גד בראשונה כמ"ס ויבואו בני גד ובני
ראובן וגומר • וכן בכל הסיפור • אשרי אדם המתחמיר
עם קונו ומקיים מצותיו ומוסיף בהידור מלוא ובזריזות :

ולדן אמר דן גור אר"י • קשה אם גור אינו אר"י • ואם אר"י
אינו גור • וצפרשת ויחי בפסוק יהודא גור אר"י • הולך
שם לחקן דבר זה • נראה לתרץ ע"ד מ"ס הזה"ק פרשת ויחי וז"ל
פחה ר' יופי ואמר • יהי דן נחש עלי דרך • אימתי הוה דן
נחש ביומי דירבעם דכתיב ואת האחד נחן בן על מה אחיהב
חמן עלי דרך • על הסוף אר"י דיתמנע הסוף דרך לירושלים ולא
יסלקון חמן ודא הוסיקון נחש לישראל עלי דרך עלי דרך ודאי כד"א
ויען המלך וגומר • שפיפון עלי אורח דעקיץ לון לישראל •
וכלא לא הוסיף אלא עלי דרך ועלי אורח' לאתמנעא מישראל
לא יסלקין לירושלים למיחג חגייתו ולקרבא קרבנן ועלוון למפלגת
חמן • ת"ח צפעחא דמטו ברכאן לידא דמסס לברכ' לכולהו
שבטיא סמא לון דהוה קטור בתויא אהדר קטור לי' באר"י
סה"ד ולדן אמר דן גור אר"י יזק מן הצטן • מ"ט בגין
דאיחו שרותא וסופא דארבע דגלין קטור ביהודא דאיחו מלכא
כד"א גור אר"י אודא והוא שרות' דגלין דן כתיב דגור אר"י למחוי
שרות' וסופא קטור בתד אחר עכ"ל יועין צוה"ק פ' בלקי מהגבורו'
שיעשה לעחיד • שר"י בן דן במלמטת משיח בן יוסף ואח"כ
יהי מקויים ליסועתך קויית ד' • ור"ל כי אח"כ יבא משיח
לדקינן • וזוהו הרמז בכאן שדן יהי' מקושר ביהודא גור אר"י •
וגור אר"י הכתוב כאן אינו קאי על דן רק על יהודא הנקרא גור
אר"י מטע' שכתב רש"י פרשת ויחי • ודבר זה דומה על
התעוררות איזה גבור סבב את ילדו • שלא יזכור לו הראשונים
אדרבה זוכה לשינוי השם למעלותא • כמו כאן נהפך מסתמך
לשיות נקרא גור אר"י • והוא יעשה לו גבורות :

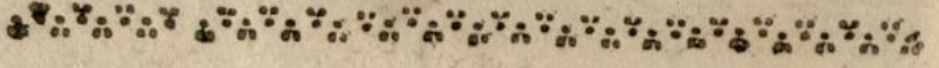
ויין

פרשת ל"ה נו"ה צדק סב

כאל יטרון רוכב שמים בעזרך ובגאותן מחקים : וכן
בפסוק **אשריה** ישראל מי כמוך עם נוטע צם'
וגומר איחא במדרשו של ר' נחמיה בן סקנה כל הלומד
חורה גומל חסד לקונו רכתיב רוכב שמים בעזרך ובגאותו
מחקים הוי אומר כשהאדם לומד תורה לשמה אז אחס עוזר לי
ואני רוכב שמים ואז בגאותו מחקים ע"כ מתבאר מזה עד
סיבן מגיע כח העבודה מהעבוד השלם וכי העבודה
לורך גבוה יחפוררו העליונים ויעזרו בפעולתם והוא תיקון
העבוד וכשעלה מרע"ה למרום א"ל הקב"ה הים לך לעזרני וכבר
שאר כתי בדרוש הזה במקומו ולא באתי אלא כמוכיר להראות
העמיק גדול הכח של החורה ופועמים שהאדם עושה :

יעיי החורה הקב"ה מקושר עם ישראל ובעצרת על החורה ועת
לרה היא לישראל כביכול השכינה עמנו בלרה : וכשתיה
חשועת ישראל אז כביכול יהי הוא ית' נוטע כי אז יהי הסם
שלם והכח שלם וזהו עם נוטע צם פירוש בתפועת ה' במסדה
צימינו אמן

**נשלם פרשת זאת הברכה בעזרת
אלהי המערכה**

ים בראש
בראשם
גד יותר
היו בני
ע"כ חמיר
בני גד ובני
המתחמיר
זותה :
ואם ארי
י' הולך
ח ויחי וז"ל
יחי סוה דן
מה אחיהב
יושלים ולא
ודאי כד"א
לישר אל
מישראל
ויון למפלת
דכ' לכולהו
צארי
מ"ס בנין
הו מלכא
רי' למחוי
מהגבורו
ואח"כ
בא משית
ד ארי
קרא גור
רומז על
אשמות
מסתמך

לויק אה זעלענדיקע זעקע

א"י
כעזר

הקצ

רוזלבר
הס דבר
ע"כ סד
ונני הא
יום ציו
פרוך

שער

רחו

פסוק
פסקור
על

נמצ

אחד

הרר

קדמ

להר

Faint, mostly illegible text in the main body of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד
אמן

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

עשרה הילולים סג

בעזרת עילת כל העידת של העלולים

הקצר קלרה ידי בעזרת הש"י • מספריו הקדש המיוסדי •
 על הוכחת מוסר • מורה הטאים בדרך • וכללתי
 רוב דבריהם באלו הקרויות • עם חוספות ורוב מנין ורוב צדין •
 הם דברי קדוש • מדברי הרב כחסידי • בעל חובת הלבבות •
 ע"כ סדרתי אחר סדר שעריו • זה השער לד' לדיקים יבאו בו •
 ונני האים החפץ חיים הנלתיים • יקרא בלב ולסון שער אחד מירי
 ונס ציומו • ויחזור תלילה עד עולם • ואז יזכה לעולם שכולו
 פרוך • כי זכירה מציא לידי מעשה • ובדרך ד' אלהיך בכל אשר
 תעשה :

שער היחוד ידור אלהינו ידור אחד

יחוד הסם בלב ולסון וידעים • ידיעה מוסחית נוסף על
 הקבלה מפי הנבואה • המליכהו למעלה ולמטה בכל
 הבריאה בכוונה • ומחשבת חין כל ימלא ובל יראם •
 יפוד היחוד • רומז ליחוד השער ספירות בהם ישוטטו המזשבות
 ספירות • והאים הסמולי אשר לא ידע ולא ראה מימיו מאורות
 על כל פנים עיקר הדת במנין אחד בכוונתו יהיה ספורות :

נמצא • שמע ישראל ד' מחיוב המליכות היה הוא ויהיה :

אחדות • אחד יחיד ומיוחד האקד סאמיתו • אין לאחדותו
 דמות ודמים •

הרחקת הגשמיית • אינו גוף ולא כח בשום גוף
 וגוים :

קדמון ונצחיות • ראשון ואחרון לכל הויה :

להתפלל לו לבדו • שומע תפלה עדיך יבואו כל בשר
 לעבדו ולא לזולתו • אף להשים
 פלאפי עליון מליים בתפלתו :

שְׁרִיָּה עֶשְׂרֵה הִירֻלִים

הַשְּׁנֵהָה • כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ מִשְׁנֵי בְנוֹ אֵינוּ מוֹנֵעַ הַסַּפְעָחוּ

נְבוֹאָה • וְלֹא זֶה אֱלֹהֵי אֶתְּפִיעַ לִישְׁרֵי לִבְנֵי נְבוֹאָחוּ :

נִשְׁמַת מִשָּׁה • עֲבַד ד' מִשָּׁה אֵינִי הַפְּלִטִים לֹא קִס כְּמוֹס
וְלֹא יָקוּם :

תּוֹרָה מִן הַשָּׁמַיִם • חֹדֶת אֲמַת מִפִּי הַגְּבוּרִים
סִכְחִילָהוּ מִן הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִיקִים
מִשְׁפָּטִים טוֹבִים וַיִּשְׁרִים וְעֵדוּת וּמִקְוִים • הַנְּחַמְדִּים מִזֶּה וּמִפְּנֵי רִב
וּמַחֲוִיקִים :

לֹא תִשְׁתַּנֶּה לֹא תוֹסִיף וְלֹא תִגְרַע :

עָרִי עַד לֹא יִחְלִיף הַאֵל וְלֹא יִמִּיר דָּחוּ • כִּי הוּא אֲמַת וְחֹדֶשׁוֹ
אֲסֵר נִתָּן לַעַם מִרְעִיתוֹ : חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶזְלֵךְ נַחֲלָתוֹ :

שֹׁכֵר וְעוֹנֵשׁ • יָרוּד שָׁמוּ נֶאֱמַן לְשֹׁלֵם שֹׁכֵר לְלִדְיָה
כִּלְדָּקָתוֹ : וְלִיתָן לְרַשָּׁע רַע כִּרְשָׁעָתוֹ :

מִשִּׁיחַ • וַיִּמְסַר וַיִּחַיֵּם מִשִּׁיחַ לְדַקִּינֵנוּ בַעֲתוֹ • וְאִזּוֹ יִדִּין דִּין אֲמַת
לְאֲמִיתוֹ :

חֲחִית הַמַּצִּיִּים • יָחִים הַמַּחֲיִים וְרָצִים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמָּה
עֶפְרַיִם יִקְיָלוּ וַיִּדִּין אֹחֹס בִּיתָד הַאֵל
הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲסֵר לֹא יִשָּׂא פָנָיו וְלֹא יִקַּח שׂוֹחֵד • וְעַל
הָאֲוֹמוֹת חֲפֹל אֵימָתָה וּפְתַד • בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ד' אֲתָד וּשְׁמוֹ אֲתָד
בְּשֵׁם מִלּוֹ :

דְּקָסָתָה וְשָׁמַע לְקִרְוֹת שָׁמַע כֹּכַל חֲקוּחֵיו לְהַפְרִיז בֵּין הַדְּבָקִים •
וְלִרְקֹק בְּאֹחֻיּוֹתָיו בְּאֵימָה וּבִירְאָה וּרְחַח וַיִּעַם וְחֻזְבוֹר בְּנוֹ
בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו • וְהִזְהַר בְּקִרְיָתָה שָׁמַע דְּשַׁחְרִית זְעַר בֵּית לְקִרְיָתָה
בְּעוֹרָחָיו • דְּקָסָתָה הַשָּׁמַיִם וְסִפְרָתָה הַכְּכָבִים אִם הַגִּיעַ הַלֵּילִים
לֹא תִקְרָא ק"ט בִּימֵי וְהַגְּמוֹר אִתְּ כּוֹלָה • וְגַם בְּשַׁבְּחוֹת וַיִּשָּׂא
בְּמַאֲחָרִין בְּלִבּוֹד תִּקְרָא כָל ק"ט קוֹדֵם אֲתָה הוּא לְאֲתָד הַשָּׁמַע
עַלֵּם • וְאֵל הַשָּׁמַיִם בְּשֵׁם הַמַּחֲיִים דְּק"ט הַלְלוּ כְּשִׁקְוִרִין בְּנֵי הַקְּסִילָה :

שְׁלֵחַ עֲשֵׂרָה הַיְרוּלִים סֵד

ועתה ישראל מה ד' אלהיך שואל * בשעת קבלת עול מלכות שמים
למסור נפשך עבור קדושת השם * ותשצור לה והואל בנרמז בחיבת
שמע "אחר ר"ח א"ס * וס"ח מישראל עזריה חנניה דניאל * ראו
זהים נחשב לקרבן כילתק בעקידתו אשר הביא חמורתו איל *
במנאי שלא זהים סגוס בשעת הקרבת עלמך * בשום דופי נשאל
י מוס בו לא ירלה * אך כל הכחוצ בספר חורם * כך המלא
ימלא * ואז חן בעיני ד' תמלא :

תְּגִי

וענין מסירת הנפש הוא כך * יסרהר בלער המיחות
האכזריות ויעשה מוסכם לסבול הלער הגדול שבשולם
ויעשה לעלמו טבע בן * כי ההרגל הוא טבע : רלונו לומר
יחשוב כאלו האש שורף אותו וכואב לו * והוא מחגבר וסובל *
ככה יחשוב בכל יום יהרהר באלו הרגיש לער האש או סקילה
ומחגבר בשביל קדושת שמו * ואפשר שזם דמו ר' עקיבא במ"ס
כל ימי הייתי מלמער על זה : ועכשיו שבא לידי לא אקיימנה :
בלומר כל ימי הייתי עושה הרגל לטבעי על זה כאלו הייתי סובל
הלער * וכדי להגביר עליו * ואיך לא אקיימנה עתה * כי
געשה טבעי אללי * וע"ז רומז הפסוק גם בן * כי עליך הורגנו
כל היום נחשבנו כלאן טבחה : הנה כל יום ויום אנחנו מוסרים
גופינו למיתה לסבול לער המיתה החמורה : ממילא לאתר זמן
כשיבא הדבר לידי מעשה אזי הוא נקל בעינינו : ולא נחשבנו רק
בלאן לטבחה * כי כבר הורגל בזה וגעשה טבע אללינו * ומ"ס
ר' עקיבא מתי יבא לידי ואקיימנו הראה לנו במליצת לטובו דין
אחד בענין מסירת נפש * והוא זה שלא יחשוב האדם * מאחר
שהוא בן מלוא רבה מלות קידוש השם * אהדר אחר מלוא זו בדרך
מהדרין אחר כל המלות ואביא את עלמי לידי כך * דסיינו למשל
בשרואה ללמים ירוק עליהם וכיוצא בזה ציון * פדי פיתפטיהו
וישרפהו * או אם יוכל להמלט יאמר לא אמלט * כדי לקדם השם
העושה בן * הוא מתחייב בנפשו * רק המלוא היא * אם בעל
ברחו בא עליו דבר זה אז יקדם את השם יהרג ואל יעבור * וזהו
מדויק ר"ע מתי יבא לידי כלומר לא אבני אביא א"ע לדבר זה רק
יבא לידי * וזם מקורן למה לא הווכר בחורה בשריא הקידוש

ול'ם
הספעתו
וחו :
קס כמס
פני הגבור
לסארקים
בז ומפו רב
גברע
זח וחורשו
ל נחלתו
כבר ללדיק
כרשעתו
ין דין אמת
שני אדמה
ביתר סאל
ועל
ושמו אתר
דבקים
וחבור בו
נית לקרא
יע הלילה
נחות וי"ס
זר השמה
קסילה

שלה עשרה הילולים

השם ששם אברהם אבינו באור כשרים * כי א"ם אני ה' אשר
הולאתיך מאור כשרים * גם אינו אלא רמז בעלמא * והא' ראיה
הרבה מפרטים פי"על פי פשוטו בענין אחר * וקידוש השם כל
פניה מישאל ועזרים ודמאל * סוזכר בהדיא : אלא שם"ל לא
כתב של"א אברהם כדי שלא ילמדו הדורות ממנו * כי הוא ה"ק
מבוא מת עלמו ליוי דבר זם * דהיינו ששיבד ללמי תרח * וזם
אמר לדורות לעשות כן : אצל דניאל חנניה מישאל ועזרים
ש"ר בא להם והולרכו לקדם השם * נכתב כדי שילמדו הדורות
מהם וכן יעשו * וא"ת מאמר שמעשה אברהם אסור איך עשה
אברהם אבינו ת"ו איסור * וי"ל הוראה שעה שאני שהולך
לעשות כן כדי להודיע ולפרסם האמונה האמיתית בעולם שבאותו
הזמן עדיין לא היה נודע ומפורסם :

זה לשון הפרדס שער א' פ"ט בפסוק המע ישראל כלול מליאות
האל והיינו הוי"ה : עוד בהיותו משגיח וזהו אלהינו
ואפילו השגחה פרטיות וזהו פירש אלהינו כי אם היות מליאותו
מחוייב מלד העולם כולו והוא היה הוא ויהיה ומזהו כל היות מזהו
פי"ט בן ד' בדיבורו * ואם היותו רבון כל העולמים פליונים
והחיותים שזהו פי' קריאתו באדנות * וזה הוכרח היות השגחתו
כולל כלל העולם * עם כל זה אלהינו פי' משגיח צפראיות בנו *
וד' אחד מכרית האחרות כו' עכ"ל : ע"כ סדרתי בחיבה שם יהו"ה
הדאטון שהוא נמלא : ובחיבה אחד אחרת והרחקוה הגשמיית
שכל גשם אינו אחד האמת * ושהוא קדמון ונלתי רמז צ"ס הוי"ה
שהוא מהוה לכל ויהיה אחר כל ובשם אלהינו סדרתי השגחה
ושע"כ ראוי לו לבדו להתפלל כי הוא המשגיח צרוך הוא * ומגדולת
השגחה היה הנבואה * וצפרט נבואת משרע"ה איש אלהים
אשר נחן תורת אמת על ידו במדת הגבורה מדת אלהים * כמ"ס
וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר והיא נלחיית ובשם
הוי"ה השני מדת סדר ועונש אני ד' נאמן לשלם כמו שפי' רש"י ריש
פ' וארא ובעת גאולת משיח וחחיית המתים יתגלה העונש והשכר
וק"ל :

חכמה דעה ובינה בשער הבחינה

בחון בהגמחה צריאת הבורא יחעלה * טאן פיוכים ורלן פון
צ"ס

ש
יא אלה
חיות ואו
דו סלה
סר-בלט
שם חשק
הזהב וכל
והאש למי
וישתערו
בארץ אש
סגו
לשכיל צ
ואיכותיה
ובפעולות
מחי בהם
וחיבור ג
במותם
ביותר
אשר ע
רע נגד
מעשיך
מי יגיע
ורום ה
אחד מ
ב"ש וק
רצבות
לעבו
של כל

שְׁרֵיָה עֶשְׂרֵה הַיּוֹלִים סָה

י"א אלה : השתלשלות הנעלמות ומדרגות כחם הכבוד אשר פים
 חיות ואופנים : ולבא שמים : ויסודות ודומם ולומם וחי חי
 ודו שלם : החבונן בסימני החכמה הנראת בזמן האדם המדבר
 אשר בלשונו מלא עולם על כולם : בין חבון בכללות העולם
 עם השקל ועור דבר ממנו לא ישתגם : הארץ באמצע וסם
 הזהב וכל המתכות והמים שמוכים לה : והאוויר שמוכים להם
 והאש למעלה מכולם נחום : זה הים הגדול : ואם יתמו גליו
 וישתערו רוחותיו לא יעבור את גבולו אהת מהים : החבונן
 בארץ אשר הוא חומר מח ובגשם התנועה ושלמי פ אית מהדות
 שגולית עשבים ולמחים משונים ופירות יולאים ממנו :
 לשכיל בבחמות וחיות ועופות ושרצים ודגים למיניהם במחיתיהם
 ואיכותיהם ומלחמותיהם ומזונותיהם : וחבונן בחכמת ובמלאכת
 ובפעולות אשר הכין הסם יצברך לאדם אשר יעשה אותם האדם
 וחי בהם : נצין ביצירת האדם ברחם אמו וצלידתו והרכצתו :
 וחיבור גופו וכחית גפסו : ואור השכל וסורפו : וענייני בני אדם
 במוחם ובחיייהם : הכל יפה בעתו קור וחום וצדק והלך
 ביותר מזמן ציור : אויר ממים : מים ממזון וכי : אה כל
 אשר עשה ועשה הנה טוב מאוד : אף שלפעמים דבר מה לא
 רע נגר בני אדם לעיניהם : נפשי חללק בהשגלי כי רבו
 מעשיך ד' כולם בחכמה עשית : כי אראה שמיך מעשי אלבעושיך
 מי יגיע להשיג : ואלף אלפי אלפים ורבי רבבות גדל מעלת
 ורום הסתר מעשיך : וכ"ס גדל ילידתך : ומי יחשוב לדעת
 אחד מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות סחרי סודות לפונות צדיקהך
 ב"ס וק"ו להשיג קצת מן הקצת מחלק של אלף אלפי אלפים ורבי
 רבבות מאללך : שאדון יחיד ואין בני מתיוחד בהם : וסם
 באחדותך :

גבוה מעל גבוהים הבאים בשער עבודת אלהים :

לעבוד עבודת הקודש עבוד ד' להיות נכנע לפניו לרוץ לסבודתו
 ולמלותו בכל אשר לווה : וגדר העבוד לו יחבר הכניע
 על כל הטובים שילירסו עד עת הקנת שכלו בתפדו הגדול בלתי
 עוצם

ה' אלה
 והב' רמים
 ש' הסם כל
 א' הס' י' לא
 י' הוא הית
 ז' ווס
 צ' וריות
 ד' הדורות
 א' קיך עשה
 נ' שהולך
 ל' סבבות
 ו' מליאות
 ה' אלהינו
 ז' מליאות
 ט' ויות סזסו
 ס' מליונים
 ח' הסגנות
 ט' ויות בנו
 י' שם יהו"ס
 י"א הגשמיית
 י"ב שם הו"ס
 י"ג וי' הסגנות
 י"ד ומגדולת
 י"ה זים אלהים
 י"ו כמ"ס
 י"ז חיות ובסם
 י"ח דס"י ריש
 י"ט ונש והשקט
 ח' ינה
 ס' ורלו פון
 ז' ר'

עשרה עשרה הילולים

טובה אשר קדמנו * ואם החיוב מעבודה לכן אדם המטיב
 אף שהטובים במקרה * ק"ו לשכינה אשר היטב מיטב גמול לו
 ויגמלוהו : עבדו את ה' במתחם בהחבון בהסדיו הגדולים *
 מאשפות הרימנו * וקרצינו לעבודתו וחורתו * כי חפץ חסד
 הוא * **ל** בני ישראל עבדים אמר ה' אלהינו * ברוך הוא
 שבראנו לכבודו * והבדילנו מן החושים ונתן לנו תורת אמת ותיו
 עולם נטע בחוכמו * בחר בנו מכל העמים * אהב אותנו
 ורצה בנו ורוממנו מכל לשון * וקדשנו * ושמו הגדול והקדוש
 קרא עלינו * ועבדתם את ה' אלהיכם בהמתה ובלב טוב כפזוכי
 חסדי ה' כעל טוב אשר גמלנו * **א**ת ה' אלהיך תירא ואותו
 תעבוד עבודת עבד הנאמן * ביום ובלילה בכל עת וכל שעת
 ובכל רגע וזמן * במעשה ודיבור ובמתחשבת במטמון הלב ובכללפן *
 בהתעוררו כפרוטיגמא חדשה בהתלהבת הלב ולא כמתחמס *
 רק גובר בארילסות הפך במלותיו לשמן * **א**ף בלא פעלך
 עולם בהשגור מלות ל"ח ההים נפטיך חשקה לומר אפשי * מה
 אעשה כי גור עלי אבי שבשמים * כי רחמנא לבא בעי וכל
 לבבות דורש ה' אלהיך : ועבדת את ה' אלהיך בכל לבבך *
 ונוכח פני אדוני ספכי לבך כמים * ממלות אנשים מלומדים
 מבלי לב נבין הרחק חרתיקו * ומדוחם מחוץ אלפים * כל
 ציוו וכל אזזרה יהי בעיניך כאילו נלמויות מקרוב אך יום או
 יומים * **ד**רך לדיוקים עבדי ה' להוסיף בהכנעה וי"ח דה צפל אשר
 יוסיף להם הברא טובה * והראייה ממעשר מי פנתן לו אלהים
 עשר יפרוש אחד * ולמי מאם יפרוש עשר * ואם ט' וחלי
 שש יענש וזה מפריש אחד שברו מרובה * ומי שאין לו בן
 צטלה ממנו חובת מילה * ומתפסת חובת החג * ומתחולס
 צ"מ מבלתי יכולת כל המלוה ועל היכולים חובה * לפיכך אנחנו
 חייבים להתחבון בטובה הכוללת * ובטובת אומותינו הפרטית
 ובטובת משפחת פרטיות ובטובת איש פרטי * שמודיע לו אהבה
 יתירה וחיים * **ד**רך המלך נלך לא נטם ימין ושמאל והיינו לו
 לעבדים * להלל לה' כי טוב כל"ח * ולו לצד אנחנו מודים *
 כמ"ש יעקב אבינו ע"ה קטנתי מכל החסדים : זאת ועוד אחרת
 אשרי אדם מתחר בלאח מפי עליון טובה שלא יהיה כדרך שתירגס
 התרגס ומשלים לשונתיו כל פניו להאבדו * כותלים עולם
 הזם * ופעולם הבא אובדין לעבדת חנם שלא ע"מ לקבל

פרט
 רעד
 מדה
 וחוס
 לחסי
 אפר
 ונחן
 לך
 ולא
 כ"א
 ולא
 דבר
 בלתי
 והספ
 צעבו
 ירבו
 ויבזו
 צקטו
 והוא
 ביום
 צספו
 ולהם
 כולה
 באין
 קודם
 צא
 מפני
 בריו
 חלי
 וכסו
 חכ
 עטו
 מת

שלה עשרה הילולים סו

פרס ולא מיראת עונם את הטובות הרע תקבל סן גילה סן
רעדם' הצורא שבו אך חושב עליך ויודע בטוב לך * ע"כ בכל
מדה ומדה שמודד לך סוי מודה * קבל יסורין באהבה ובשמחה
ותוסוף והרבה על עבודת הקודש מידי סעבודה * אחר ראה
לחסיד מוכס לרגלו : א"ל אני חס עליך על המכה
אמר ברגליך * א"ל אני מחזיק טובה ליוצרי שלא נהנס בעיני
ונחן חודה : ׀ הלכת בדרכיו בכל דרכיך דעהו : לא יחי'
לך שום חנועה כי אם לכבודו לא רמים ולא סמיעה ולא הליכה *
ולא עמידה ולא ישיבה ולא מחשבה ולא מעשה ולא רמיזה *
כ"א לעבדו * לא הרלה כ"א ברצונו ולא תבקש כ"א בקשת חפלו'
ולא תסמח כ"א בעבודתו ולא תמלא קורת רוח מבלעדו * כללו של
דבר לא תעתיק רגל ויד וחנועה עפעף ותפתח פה ותחטוב מחשבת
בלחי לה' לבדו * ׀ פשי שחי לטפר ותכנעי לפניו יתברך
והספילו במלבושך ובמידותיך הפחד תמיד אולי מקלר אהס
בעבודתו * ויסיס לך לזכרון פשעך ועונך וחטאתיך *
ירבו בעיניך טובים וימעט אללך פדסך לנגד מה שראוי לו *
ויבזו מעשיך בלד פה סאתחייב * ותחבונן בגדולתו ית' וחודס
בקטנותיך תמיד חסוה אוחו לנגד עיניך * ואל תמרס את אדוניך
וסוא רואס אוחך * ׀ פשי ברכי את ה' והללו ושבחו אוחו תמיד
ביום ובלילה בפיק ובלבבך ובסתר ונגלס לו תמיד לרלוחך ולכחבך
בספר סליחה ומחילה * תתפלל תמיד לפניו שיחן בלבך להדין
ולחשכיל * לשמוע וללמוד וללמד לשמור ולעשות את החורה
כולה * יען וביען כי סתפילס סוא עבודה סבלב * תעורר
באיזה ענין דרך סער סמים היא סעולם * ראשיה דבר
קודס סתתפלל תחטוב מה אני דל ונבזס כלי מלא בושס וכלימס *
בא לבקס ממלך מלכי סמלכיס סקב"ה * סלג יראו ויבהלו
מפניו בני סעלה * אם לא ברוב חסדיו ססוא סתנהג עם
בריותיו * סאינו מואס בתפלת לבור מלהיות סומע תפלה *
אל יקריפ לסוך ללבך קודס סילא סדיבור מפיק חטוב פירס ביאורו
וכסחזכיר ססס תתמלא רחח וזיעה ודעדה וחלקלס * פמע
חכס ויוסיף לקח בכוונת סודות ספנימיות * כי ססס נעסס
עטרס לראס ה' לבאות * סחבידים ואנסי מעסס * סו'
מתבודדים וממונים בתפלתם וסיו מביעים לכספסמות סגפמא'
וחתגברות

סמטיב
טוב גמל לו
גדולים
חפץ חסד
ברוך הוא
אמת וחי
הב אותנו
ל וסקדוש
כפזוכיר
רא ואוחו
בכל מעס
ובכלפן
תמס
לא פעלך
סי * מה
בעי וכל
לבבך
מלומדס
ס * כל
לך יוס סו
בפל אסר
לו אלסיס
ס' וחלי
יון לו בן
ומסחולס
בך אוחו
ספרטית
לו אסבה
וסיינו לו
זודיס
וד אחרת
פתירגס
יס עולם
מ לקבל

שליח עשרה הילולים

והחגזרות השכליות * קרוב למעלות הנבואה וכל היולא תמיד
יהיה צלפה ברורה : כי ח"ו צמות אקד תוכל להקריב את העולם
ע"כ ראה שלא תצא לירי טעום : ודקדק בכל סיבה ותיבה
ונענע שלחך לסרגים הדיבור * בלא תעטם כקילו את
מונם מעות :

ממקומו יפן ברחמים ויתן לבאים
בשער הבמחון

אשרי הגבר אשר שם ס' מבטחו * ארור הגבר אשר יבטח
בלם * וסס צטר זרועו ופן ס' יסיר סיבת הבטחון *
כי יולר סכל רקום מרחם על צדיותיו ויודע לרכיסם המרובים
ומסגית תמיד / על העולם כולו צפונ * הבוטת הוא בהשקט
ובמנוחה מדאגיות עולמות * ואף על הרע סאגיע לו נכון לבו
זה' ובמות סהוא לטובתו ומחסד אל צא יבא * הכלתי בוטת הסרוד
בעלם ממנו * כי לא יגרע ולא יוסף מגזירת הבורא בפמותו
ואיכותו וזמנו ומקומו * אין מדבה למס סגור במיעוטו *
ולא ממעט מס סגור ברובו :

אם כן למס זה ליקח מס סגור לו סבורא על פנים מגונים
ורעים ולו חפץ סיבה ראויס היתה תורה מתקיימת *
והסגור משכר שכיר לא יהיה נכבס * ועתס סבחר בדרך רע לא
יסליטנו סאלקים עליו * ואפסר סיקצלנו לבעל אסתו ולגדול
סבסונאיו * יכין רסע ולדיק ילבס * דרך הישר יבחר זה'
ויפס ח"ה עם דרך ארץ * ויבחר במלאכס לפי כחו * ואל
סמלאכס אשר מולא סיוס נוסף אליו יבטח זה' * כי הוא סטובס
מסתו יחברך באמלעיה לחס לאכול ובגד ללבוס ויחטוב סאמלעית
סעל ירוסס מולא מזון סו רופא לרפואתו * סס סלוחינו מסתו
יחברך * ומס יחנוף עוד וככס יחשב סהוא מסניא לאסר ולא
יחגאס ולא יכלוס ולא יבוס :

ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ס' מבטחו : ודוד סי' ס' לא
יחסרו כל טוב * ובוטת זה' חסד יסויצנו * ובחלאי
סחסי' מחסבתו פנויס וחוקס לאייס סס סחייצנו הבורא * כי מס
חקות חנף * ובמ"ס עסס רלונו כרלונך * כדי סיעסס רלונך
כרלונו

ברלונו
וצריו
בעל
ברוך
סאינו
וסלא
כי לא
והצוט
על
רזעין
סמונס
פניך
במחוס
עמיתו
חצירו
צכלל
הסכר
רשות
יריך
לו
ולהכני
הכנסת
מן סר
מן סר
את סר
צש
מי
סיוצת

בְּרִשׁוֹנוֹ * הַבּוֹטֵחַ יִבְטַח בְּעֵינָיו גּוֹפוֹ הוֹנוֹ וּפְדוּתוֹ וְעַסְק אֶת־מִתּוֹ
 וְצִוּוֹ וּמְלוּמָה וּמִצְחָה * כִּי הִכַל מִקְנֵוֹ מִלְּהַבְטֵחַ צִמְעֵסִיךְ הַטּוֹבִים
 צֶעַל הַטּוֹבָה וְצֶעַל חוֹרֵם * וְכָל הַצֵּט לְטֵם * יִבְטַח מִמֶּקֶד * יִסְעִיחוֹ :
 בְּרוּךְ ה' יוֹם יוֹם הַכִּינִי לְדָם * וְלֹא תֵאמַר מִה נֶאֱכַל לְמַחַר *
 צֶעַל מִשְׁכָּנוֹת * פִּי * כַּעֲנִין הַסּוֹחֵר שֶׁהוּא מוֹכֵר צִאֲרָתָיו לְמִי
 שֶׁאִינוֹ מֵאִמְיָנוּ וַיִּמְשַׁכְּנוֹ צֶעַת הַמִּכְבֵּר מִפְּנֵי יִרְאָהוּ מִמְעוֹט אֲמוֹנָתוֹ
 וְשֶׁלֹּא הַמֵּלֵא יִדּוּ לְפָדְעוּ * סֶקֶן הַשְּׁקָלָנוּ וְהַעֲבַד תַּחֲעַבְנוּ * צִמְחוּ בַּה'
 כִּי לֹא בֶן אֲדָם הוּא לְהִיּוֹת טוֹבָהוּ כַּפֶּסֶק * הוּא נִלְחָי וְלֹא יִמְלֹחַ
 וְהַבּוֹטֵחַ בְּעַשְׂרוֹ הוּא יִפּוֹל * בִּי צִחִי יִמְיוֹ יַעֲזֹבֵנו * וְאִם יִבְטַח
 עַל חַמְתּוֹ וְחַצְבוֹמָתוֹ וְכַח גּוֹפוֹ וְהַשְׁחַדְלוֹתוֹ * יִגִּיעַ לְרִיקָן
 רַחֲעִיף עֵינֶיךָ צוֹ וְאִינוֹ * צִמְחָה בַּה' וְעַשֶׂה טוֹב שְׂכוֹן אֶרֶץ וְרַעֲיָה
 אֲמוֹנָה צִמְשָׁא וּמִתָּן * כִּי הוּא לְאֲדָם הַחִילָת לִינוּ : * יִסְר יַחֲוּ
 פִּיךָ * לֶדֶק לֶדֶק תִּרְדּוּף * הֵן שֶׁלֶךְ לֶדֶק * וְלֹא שֶׁלֶךְ לֶדֶק * וְאֵל חַסִּיד
 צִמְחוֹסֵר אֲמוֹנָה * וְכִי תִמְכּוֹר מִמְכַר לְעַמִּיחִיךָ * אִן קָנָה מִיֵּד
 עַמִּיחִיךָ צֶל חוֹנָה * מִיֵּד טוֹבָה לְהִיּוֹת וְחָדָן צִמְמוֹן צִמְקָלַת נִגְד
 חֲצִירוֹ לְפָנִים מְשׁוּדָת הַדּוֹן * לְצִלְתִּי וְלֹא לְרִיב מֵהֵר לְקִלוֹתוֹ צִבִּי דִינָא *
 צִכְלָל נֶאֱמָנוֹת הַפֶּקֶד נוֹחַ הוּא צִאִין לְאֲדָם לְהַשְׁתַּמֵּס צִמְמוֹנוֹ * אֵלֵא
 הַסְכַּרְחִיּוֹת * כִּי הַמְמוֹן פֶּקֶדוֹן אֲלֵלֵינוּ מֵאֲחֵי יַחֲבָרְךָ * וְאִין לְנוּ
 רַשׁוֹת לְהַשְׁתַּמֵּס צוֹ יוֹתֵר מִכֵּי הַלּוֹרֶךְ * אֵלֵא לְלֶדֶקָה
 וְחַסֵּד וְקִינָה :

דִּיךָ פִּתּוּחַ הַפֶּתַח לְשׁוֹלְאוֹת ת"ת וְלַעֲנִיִּים וְלִיחָן וְלַחֲזוֹר וְלִיחָן
 צִכְל יוֹם וְיוֹם צִכְצֵר פִּיִּם יִפּוֹת * דִּי מִחֲסוֹרוֹ אֲשֶׁר יִחַסֵּר
 לוֹ * לְהַאֲבִיל רַעֲצִים וְלְהַשְׁקוֹת לְמַאֲיִם * וְלְהַלְצִישׁ עֲרוּמִים *
 וְלְהַכְנִישׁ כְּלוֹת עֲנִיּוֹת לְחוּפָה * וְלְהַלּוֹחַ לְעֵנִי בְּשַׁעַת דַּקָּו *
 הַכּוֹסֶה אֲוֵרָחִים וּפְדִיּוֹן שְׁבוּיִם * מֵאוֹת רַבִּים עַל כּוֹלוֹ עֵשֶׂר הַעֲשֵׂר
 מִן הַבָּא בִּידֶךָ הֵן כֶּסֶף אִוֹ שׁוֹם כֶּסֶף פֶּעַם רִאשׁוֹן מֵהַקֶּרֶן * וְאֵת כ
 מִן הַדְּרִיּוֹת וְהַתַּעֲשֵׂר * וַיִּבְרַכְךָ ה' בְּגַלְלוֹ * וּזְכַרְתָּ כִּי ה' עִשָּׂה לְךָ
 מֵת הַסִּיל שׁוֹם * וְאֵתֶה שְׁלוֹחוֹ לְהוֹלִיאַ לְעֵנִי וְלֵאמֹר צִוּוֹ * תָּן לוֹ
 מִשְׁלוֹ יַחֲבָרְךָ * שֶׁאֵתֶה וְשֶׁלֶךְ שְׁלוֹ :

נִשְׁמַע וְנַעֲשֶׂה שֶׁעַר יַחֲוֹד הַמַּעֲשֶׂה

מִי לֹם הֵלֵא זֶה הַצִּלְחִי חוֹנֵף הַמִּיּוֹחַד לוֹ לְכַדּוֹ מַעֲשִׂין * מִצִּלְחִי
 פְּנוֹת לְרִאֲיִית צִנִּי אֲדָם * שִׁיכְבְּדוּסוֹ וַיִּבְצַחְהוּ אִן לְאִיזָה
 קִיבּוֹת אֶסְמִיבּוֹת * הַנּוֹסְתֵרוֹת לִי"ו אֶלְהִינּוּ * מוֹקֵר לְבַ צוֹמֵן
 כְּלִיּוֹת

הַיּוֹלֵא תַּחֲוִיךָ
 וְחַ הַעֲנָה *
 תִּיבָה
 כִּמְלוֹ אֵת
 לְבָאִים
 אֲשֶׁר יִבְטַח
 הַבּוֹטֵחַ
 הַמְרֻבִּים
 בְּהַשְׁקָתוֹ
 לוֹ נִכּוֹן לְצוֹ
 עַם הַמְרֻבִּים
 יֵאָדָם בְּפִמּוֹתוֹ
 וְעוֹ
 יִם מְגוֹנִים
 קִימָה *
 דֶּרֶךְ רַע לֹא
 תוֹ וְלִגְדוֹל
 יִבְחַר בַּה'
 * וְאֵל
 הוּא הַטּוֹבִים
 הַמֵּלְעִית
 יִמְיוֹ מֵאֲחֵי
 לְאֵתֶר וְלֹא
 דְּשִׁי ה' לֹא
 * וְצִחִי
 * כִּי מֵה
 עֵשֶׂה דְּלוֹקֵךְ
 וְנוֹ

שלה עשרה הילולים

פליוח עיניו פקוחה על דרבי בני אדם * חנף יחנף כל לבבו
דורש ה' * וכל יאר מקטבות החנף דומה לעובד הללמים
כי עובד את ילרו שהוא אלזר : ונגרע מערכו * כי פעול
ללמים כפרנתו מפורסט ובחנף נסחר * ומוה רבים מכאובת
גם העובד הללמים עובד מי שאינו ממרס את האלהים * והמתכו
עובד הממרה ואינו ממרה * גם עובד הללמים אינו עובד אל
לדבר אחר : והחנף אין תכלית לנגבדיו לאלפים ולרצבות
כי מקדושים יפנס לפני ה' תמיד ילחס מלחמת ה' עם אל ויהיה
הסונא הגדול הילר * המלך המושל בנראך ונההרך : וסול לענין עו
לודב לך יום וליל * כפאמר החסיד בפגוע באנשים שבים אל שמי
ממלחמה חוקה ושללה שלל : א"ל שבת מהמלחמה תסנה וכוון לר
כוללים שלל * התעתדו למלחמה גדולה * ואם תחן לו מקום באיזה עו
פעם אחד לא ירף ממך * עד השמרך מהע"ז ומע"ב * יום אס
ויערך כלה * ואף הנלחהו פעם ומאה פעמים יארב לך כל יום ע"ב *
סייך * ע"כ אל תאמין בעלמך עד יום מוחר * ולא והלחס בראש מאנו
תמיד * ותעשה המלחמה בתחבולה :

זה לך הטמא * מחחלה בא עליך לספקך צענין השארית
הנפש * לאמר אכול ושתה * כי מחר נמות : ויכוזב לך
הגמול והעונש בראייות כוזבות * וגם קידוש העולם * וימחיק ויפסד הוא שא
לך נלחיותו וקדמותו ואם תתייעץ עם שכלך ירחק ממך זה שדע מחבמה י
מדברי הנביאים * ובראיות גדולות ועלמות * וכאשר יתיארה לרם ב
מוה יספקך בחורה שבע"פ וסוב לסכלך ויראך כמה כתיבים
כי יפלא וגומר לא תסור וגו' : וכי הסורה שכתב ושבע"פ קשת הס
כולם מתאימות :

תתסרתו גם מזה * אז ישתדל ללודך צמלודת החונף
ויאמר כמה אני משמש על אמונהך ורוח המקוס נוהם ממך
שתתדל ששהיה רלוי גם לבריות כמ"ס ז"ל כל סרות הבריות בוק לך
כו' * ותהיה אהוב גם למטה * תשיבנו מה יועיל לי רילוי ת
במוני * או איך נוכל לרלוי בני דורי ואין ביכולתי לרנות צדיקים למ
ציתי * וראייתך סדרז"ל אינו בדבריק להשתדל הרלון אלס הוא להוכיח
ע"ד ברלות ה' דרכי איש גם אויביו וכו' אוח הוא אס הבריות חלוק למ
שבבמים מדותיק * שהמקום אוהבך ולס' צדוק אתה ואין לאורא שמיס
לכשתדל שיטבמוסו * ואם ישבחוהו ויאמר להס או לילר מה יועיל שפאבת הס
פקטגס שבפובת שסס עלי מאנף אלפי ורבואי רצבות * אשמו ואם
גמלא

שְׁלִיחַ עֲשֵׂרָה הִילּוּלִים סוּחַ

מִמֵּנוּ מֵאֵת הַזֵּיכָרֹנוּ לַגִּדּוּר הַיּוֹם עַד עַתָּה * וְעַם כָּלֵל מִיּוֹן הַאָדָם *
חֵדֶק הַיַּעֲבֹב הַסֵּ"י וְרִידָתוֹ עַל כָּל * כַּמֵּ"ס לֹגֶה וְאֶלְפִים וְגו' הַכָּל
תָּקַף רַגְלָיו שָׁתָה :

וַיֹּאמֶר כְּשִׁיתִי אֵשׁ מִסִּיחָו זֶה כִּדְרָתָהּ בַּעֲבוּרָה סֵ"י *
אֵל הַסִּתָּר מֵעֵשֶׂךְ מִבְּנֵי אָדָם שִׁים נִגְדַּף פְּנִיָהּ לַמַּעַן יִלְמְדוּ
וְחִסִּי מִזֶּכֶה וְגַם יִקְוִים בְּךָ עֹקֶרֶת וְעֵשִׂית לְךָ מֵס כַּשֵּׁם הַגְּדוּלִים
וְנִחְתִּי לָהֶם וְגוֹמֵר הֵם טוֹב מִבְּנוֹת וּמִבְּנִים * הַסִּיב חֲשִׁיב לוֹ כִּי הַדְּבָר
הַזֶּה יִבְיָאוּ אֵל הַחֹנֶף * וְהַסִּסְדַּר מֵ"ס * וּבְוֹנֵת הַפְּסוּקִים בְּשֵׁם הַזֶּה
לְעֵינֵי עוֹשֵׂר וְגִדּוּלָהּ כִּי מֵה יוֹעִילָנוּ הַשֵּׁם בִּידִיעַת קִילּוּרֵי * וְאִף אֵם
לֹא שָׁמִי בְּכָל הַעוֹלָם הַלֵּא רִוְחוֹ יִטוֹב לֹא דִמְחָו וְגוֹמ' * וַיֹּאמֶר אֵין
חֲסִיד אֶחָד לְרֵאשׁוֹנִים * חֲסִיד אֶחָד אָמַר לְחֲבִירוֹ הַנִּשְׁחָוִית אָמַר לִיה
זָחַן לוֹ מִקּוֹם בְּאִיזָה עֵינֵי א"ל נִשְׁחָוִית בְּעֵרְכֶךָ הַשֵּׁם וְהַגְּנוֹת * א"ל לֵא * אָמַר
וּמַעַ"ב * יֵה אֵם כֵּן אֵין מֵעֵשֶׂךְ הַגּוֹיִם גַּם גְּדוּלוֹת הַשֵּׁם מִמַּעַט מִגְּמוּל
בְּלֶךְ כָּל יוֹמֵי * חֲסִיד אֶחָד בָּא לְשׁוּמֵה לְקִנּוּת חֲפֵץ א"ל שִׁבִינוּ לַחֵם לוֹ כִּי
לֹא וְהַלְחַם בְּזֶה מֵאֲנִשֵׁי הַיִּרְאָה וְהַפּוֹרֵס * מ"ל הַחֲסִיד אֵינּוּ לְרִיךְ לְזוּיֹתוֹתָךְ
לֹא בָאֵהוּ לְקִנּוּת בְּתוֹרָתִי כִּי אֵם בְּדֵר בְּמוֹנִים :

הַכֵּין לְלֶכֶדְךָ אֶתְרֵי כְּשִׁיתִי אֵשׁ מִזֶּה * וַיִּשְׁתַּדֵּל לְהַסְרִיחֶךָ
בְּטִרְחָה עַ"ז וְעַסְקִי בַעַת הַפִּילָחֶךָ וְתוֹרָתֶךָ לֹמַר בַּעַת
שֵׁאת פְּנֵי מַעֲסָקִים הֵיוּ חוֹבֵב מַחֲשָׁבוֹת * וְאֵם אֵתָה מֵאֲנִשֵׁי
זֶה הַדְּבָר הַחֲבִיבָה יִסְרִיחֶךָ בְּשִׁחְנָה וְהַשְׁבִּיבָה קוֹשִׁית וּפִירוֹק מַפְסָקֵי דִינִים בֵּין
בְּאֵתֵר יִתִּי אֵת לַדָּם בֵּין דִּין לְדִין דְּבָרֵי רִיבּוֹת וּלְפַעֲמִים נַחֲקִיִּים וּפְתוּחוֹ בְּפִיָהּ
בְּלִשׁוֹנָה יִכּוֹזוּ בְּפִיו וּבְשִׁפְתָיו כְּבִדּוּמֵי וּלְבֹר רַחוּם מִמֵּנוּ כִּי בַעַת
בְּכַתֵּב וּשְׁבַע קִשְׁתָּה הַסְּלִיחָה וְהַכְּפָרָה חוֹשֵׁב לְהַמְרִיתוֹ לְאֵם צְרִבוֹת תוֹלְדוֹת
אֲבוֹת * חֲשִׁים עַל לֶכֶד אֵיךְ אֶתְנַכֵּב עִם הַבּוֹרָא מֵה שֵׁאִינוּ מִתְנַהֵג
עִם הַנְּבִרָתִים בַּעַת לְרַבּוֹ הַלִּיכָה לְשׁוֹת יוֹדְעִים לְבִי פֹנֶה מֵהֶם וְה'
הוּא יוֹדֵעַ וּבּוֹחַ לְבוֹת :

הַרַע כְּשִׁיתִי אֵשׁ מִפִּתְחוֹ הַזֶּה יִשְׁתַּדֵּל לְפַחֲוֹךְ בְּהִנְחָת
הַשִּׁיחּוֹף לֹמַר הַסִּתָּר מֵעֵשֶׂךְ מִפְּנֵי בְּנֵי אָדָם וְעַשֵׂה נִגְדָם
לְמַעַן לֹא יִכְבְּדוּךָ וְיוֹדוּךָ כּוֹלֵם קֶלֶר תְּפִילָתֶךָ בְּרָצִים וּמִנְעֵי
וְהַלְךְ לְפַעֲמִים בְּחֹקוֹתֵיהֶם אֲבוּל וְשָׁתָה וּדְבָרֵי
אֵת הַדְּבָרִים חֲלִים לַמַּעַן לֹא יִרְאוּ בְךָ אֹתָהּ וְהַאֲוֹתָהּ הַעֲבוּרָה זֵיִשָּׁא
וְאֵין לֹא אֵת שְׁמִים בְּסִתָּר לְעוֹלָם : הַקָּהָה לֵת סִינֵי הַיּוֹ כַּסִּיל לֹא בְחִרָתָךְ
מֵה יוֹעִילָנוּ הַחֲבִיבָה הַכְּבוֹד כ"א לַמַּעַן אֵעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ שְׁמִים וְאֵיךְ אֶמְנַע מִיִּרְאָתָךְ
בֵּית * אֵתְמוּ וְאֵם יִכְבְּדוּנִי לֹא יוֹיֵק לַמַּעֲסָה מֵעֲבוּרָה מֵאֶתֶר שֶׁלֹּא בּוֹנֵתִי לְזֶה

שלה עשרה הילולים

לא בנגלה ולא בנעלם ובחון כפאך שאם היית מתייחד הייתי עושה
מעשה ההיא על הענין ההוא ואם יהדרר לך זה מעשה שלם :

יארב לך במסתרים להגדיל הנאת הע בירה ולהכפיד העבודת
ויוכירך בתולעת הלום ויעורר בלילה וההשכמה ויטרידך בדאגת
לרכי עול' המרובים ואם באלם לא תשמע לו אז קוהר החתיך בדרך
יראת שמים להחטיאך * ובאלף בחינות שומה לסמתיק הדבר לשם
שמים : דרכיו ועלותיו נראים כאו הבי' וצתהבונן חדאה היוחס כאבים
גם מראם לך כמה כתובים ומדקו"ל לדחותך דרך משל עת לעשות
לה' וגומר כל מה שבכתך לעשות לספר לשון הרע על בעלי מחלוק'
בני חסוף ואכול די לך כמה שאסרה חורה טובה מלאכה וכו' גדול
עבדים לשמם וכו' ואלף כיוצא בהם ואינו מבייך האמת מביאורם
רק הכוזבים :

איעצה ויהא אלקים עמך * נקוט האו כללא בידך חרגול
פלאך מגדול ועד קטן לא תעשה שום מעשה
ודיבור ומחשבה ורמיה קרא לא מתחילה לשכלך הילר סוב
והסתבון עמו מהום ודקות הענין ואז חלך בדרך טובים :

בר יהא לך מניעה משער הכניעה

מאוד מאוד הוי ספל רום לסימן מלתא הוזכר בפירוש
מאל ר"ת א"ב דהס מ"ס ד"וד * אברהם אמר
אנכי עפר ואפר * משה אמר ואנחנו מה *
דוד אמר ואנכי תולעת ולא איש וגומר : מאוד השני ר"ת א"פר ד"ס
מ"רם לעולם יהא אדם עניו נבזם בציניו לנוע הרבה רוח נסברה
נדכס רך לבב נפש רוח וזכור יזכו חמיד בבאירו צורו בוראו ולא יבא
לידי עבירה יכנע לבבו הערל בקראו בתורה ובנביאים ובדברי
חכמים מגודל חיוצ העבודה ויהבונן בקילורו והליכתו בקרי ובמרי
נגד סבורא וכי ירצה לו עושר וכבוד וצנים יהיה בכבוד ראש ובמסא
מוצת ההודאה ויסן אל לבו אולי הוא לנקמה לשלם לי מעט זכיותיו
להאבירו מעה"ב ומשם ירה יירה :

במשל ברוחו טוב להיות מעביר על מדותיו כצלן אפס
היכולת ויודע לה' כשמתפרים בגנותו על אשר גלה עליו
מעט

לפי
בשמים
לכבוד
קבץ
על
גדלו
הוא
שמעול
פופע
הסקב
בב
אחה
הכני
ביכולת
חיינו
רודף
והמית
רצ
חבירו
וכבוד
קול כמו
בהילוכו
זכות
מעט
לא יטבו
דק סת

עשרה הילולים כט

אשר לא יאמר לו קלל לי ארצו ול-וכיחו כדו ש' סוכו אליו
בשבתהו יכנה תמור וישים חל נבו שויתו והטמו הילולים
לבדו ובהם תעזם עליו וימחר לשבת חמידי לי נקילורי ואז
סוכן עליו עין שבת סוכן בי כי פשעי אנו אדע ענין ארז
עללי הנעלב מיחל בכר מ"ט מהעולב חסיד אחר
גד לו מחברו אשר דיבר עליו רעה ושלחו כלי הלא מומרת ספרך
חלק המנחה שקיבל מוכותיו מך ויוסר ג' ליו :

הלא הוא סוכן קניך עטך ויכוניך הכל יוכל אלהי גילכ דבכ
ממו לא נעלם ש' כל ומעניס עין מסוררוי סוכן עולם
שמעולס לא חסא אדם נגדו שלא יתי' הוא יח' באותה רגע ממש
פופע ספע קיומו והנועת איבריו ואותו הכח מוליא בחטא ומחרטו
ססקס"ה ימנע סימנו הכח לאמר חטא בשכך ולא בשלי וס' כל
העלכון מסוררוי :

בב' מקום שאתה מולא גדולתו של הקב"ה בש' אהם מולא
עונתוהו סוכן אה דכא וגומ' ומאשפוח אביין מריס ומס
אחה בן אדם צוסה פרוחה רימס נפסך כטפר לכל תהיס בי חסר
אחה וא עפר חסוב ואך ראנך תריס :

הכניעה היא אשר רומח הנפש במידות העליונה ובחזלמית
ועכ"ז נכנעה נגד הצורא חולל ארץ והכל כי יוכוד
ביכולתו סכיר גדול עולם כבודו ורוממנותו נבר רהו נחם לנו ומס
חיינו עד פי ככל סבל לזכרון לפניו המיד לכלך ענוותיו והסנע
רודף אחריו בפחע פתאום וירס הנלעים ויבאש נפשו עליו ס' כל
והמיתס קסה מכל סה שלפניס וקלה מכל סה בלאמריו ס' י
לנו סיוס דינא כי נפש הוא מובל :

ב' סוכן האסון במדונה הכנעה סומח בחלקו אוכל מה שזדמן
לו לזכמה כנמלא יסן באשר נכלא סינו מסבד בקלון
חבירו ולסון הדע ולילנות וקנאה ומחלוקת וחמס
וכבוד רודף עד החכמה סאותס ככניעה הגסון הדבס
קול נמוך אינו מריס אה עגיו צמטאו ומחננו במאכלו בסלביטו
בסילוכו מקבל כל אדם בכבר פניס יסוח ודן אה סכל לנפ
זכות עגיו צעה הכעס והמחילס אחר יבולח הנקמה
מעט סיחה מעט שחוק בייסן אינו מעני לא יכוד ולא יבקר
לא יטבע אפילו באמת לא יבד בסוד תשמקיס ועס יוכדי סרנות
דא סאבודר אה האלמיס לפין לפני ס' וכל כבודו פנימס

כשפועה

יח

ייתי עומס
סה שלס :

ייד העבוד'
דך בדמגח
חחיד בדדך
סדבר לשס
יחס כאזיס
עת לעשות
גלי מחלוק'
וכו' גדול
מציאורס

צידק חרגיל
זוס מעסס
סילר סוכ
ציס :

בניעה

זכר בפירס
ברהס אמר
חנו מה
ח"פ ר"ס
רות נסברה
האו ולא יבא
איס וצדדרי
בקרי ובמרי
ראס ובמס
מעט זכיותו

ככלן אפס
סר גלה עלו
עט

שלה עשה הידולים

כפי צרכו מקרה במזון בנינים ביהודין יגבר הסכל על החן
וירל בגוירותיו וילדיק במשפטיו ומשמע ומסא ודומס

רס ה' ונתל יראס כי הוא ית' שוכן את דבא וארו"ל כל
שים בו גבות רוח כאלו עובד עכו"ס וכאלו כופר בעיקו
הכועס כאלו עובד עכו"ס ומסלק הסכנים * הכנענע הולך בד
ס' ודבק בו מסורחוס ומנון מרך אפים ורב חסד ואמת ויצר
וגו' מבקר חולים * קוצר מתים * וכיולק בזה במה שאס
לדבק במדותיו ית' וקו נחקרם בקדושה עליונה * אהוב אוהב
צדיקים * טוב ומטיב לכל * נכנע אף בפני אנשי ביתו * וי
שטיל מימם יתירם * מוחל על כבודו * ומכבד את אבתיו
מגופו ובלים בניו ובינה * הסוא חסידא כל אימת דטום סלי
לפוריא הוא אומר שרי ליה מארי לכל מאן דמלער לי ומלערנת
ר' ח' חבמה ובינה * רוח עלה להיות מושרם בהכנעה * יקיים
שויתי ס' לגדי תמיד * הוא כלל גדול בחורה ובמעלות
בלדיקים ואמר בחורה ס' הולך * כי אין ישיבת אדם ותנועותיו
ועליו והוא לבדו בביתו * כי שיבתו ותנועותיו ועסקיו לפני מלך
גדול * ולא דיבורו והרחבת פיו פרלונו * והוא עם אנשי ביתו
וקרוביו * כדבורו במושב המלך * כ"ס כפטיס האדם אל לבו
בהמלך הגדול הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה
במעשיו כמ"ס אם יסחר איש במההרים ואני לא אראנו נאם ס' *
מיד יגיע אליו היראה וההכנע' ופחד הש"י ובישתו ומטאחו במלול'
יס וסלך * גם בשבתו בביתו ובשכנו על משכבו ידע לפני מי הוא
שוכב * ומיד שיעור יקום בצדיות לעבודתו יחברך והלך ילך *

רוח קנאה יעבור עליך * קנאה ס' לבאות * להכניע זדים ועושה
רשע * עשור משפט * מלא ליכנע במה שנוגע בצורת ית'
ובעבודתו * כי חלק גבוה מי יתיר רק חזק ואמין * אל הירא
ואל חתא * וגבס לנך בדרכי ס' להיות חומר ומחאום מעלות
החסידים הקדושים ותקנא קנאה סופרים * והחזון בקילורך
למלא חשבון אחת לחת * ואף אם חרבה בלדקית ובמעשים
טובים ולמדת תורה הרבה חננע ותהיה נחשב בעיניך למועט
ופתום * כי במה נחשב הוא * נגד ה' הוא סאלהים * אין עוד
בשמים ממעל ועל הארץ מחת *

שְׁרֵי עֶשְׂרֵה הַיּוֹלָמִים יַעֲזֹב לְפָנָיו
 צִוָּה עֲלֵינוּ וְחֹבָה לַפְתּוּחַ שַׁעַר יִשְׂרָאֵל
 הַתְּשׁוּבָה :

אִם אֵין לְדִין בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה שׁוֹב וְלֹא יִחַטֵּא • כִּי יֵלֶךְ לְבַר
 אֲדָם רַע מִכַּעֲבֹדָיו • וְכֹל יֵלֶךְ מִחֲשָׁבוֹת לְבִירָק רַע כֹּל
 הַיּוֹם • וְמִסֵּי יוֹכֵחַ יוֹלֵד אֲשֶׁה • ע"כ הֵיטָּב מִתְּמוֹת הַבּוֹרָא • לְהִיטֵת
 וְלֹו פְּאוּסָה • לְקַבֵּל הַטְּבוֹת אֲלָיו בְּכֹל לְבָבָם • וּפִירְשִׁים מִדְּרָכֵיהֶם
 הַרְעִים • וְדוֹרְשֵׁין אַחַס' • וּמִקְצֵלֵי שֶׁבַר עַל הַדְּרִישָׁה וְעַל
 הַפְּרִישָׁה • הַחֲשִׁיבָה הֵיא שִׁיטוֹב לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם מִמִּקּוֹם סִילָא •
 אִם צַעֲזִיבָה מִסֵּי וְלַעֲשׂוֹת אִן בַּעֲפִיָה מִמֵּה שֶׁהִזְכִּירוּ מִרְנו •
 וְהוּא אֵין לְבַבּוֹ וְרוּחוֹ הַקָּשָׁה • יִשְׁבֵּץ אֵלֵה' וְיִלְךְ בְּקִלְטָה אַחֲרָיו •
 לַעֲשׂוֹת בְּהִיפּוֹךְ • לְהִיטֵת סוֹר מִרַע וּיְקַדֵּשׁ עַלְמוֹ אֲפִילוֹ בְּמִיתָר לוֹ •
 וַיַּעֲשֶׂה טִיב סָף לַפְּנִים מִשׁוֹרַת הַדִּין • בְּמַרְס יִבֵּא לְקַחֵם
 הַנֶּמֶה :

אֲשֶׁרֵי אִישׁ מִי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה חֲטוֹת כַּשֶּׁהוּא אִישׁ • מִסֵּה הַחֲלָטָה מִרַס
 יִשְׁכַּחוּ עֲוֹנוֹתָיו מִמֶּךָ • וְיִרְאֵה יִסְרֵי מוֹטְבָעִים בְּךָ •
 כִּי אִז קָשָׁה לַפְּרוּס • וְיִרַס יִבֵּאוּ יָמָיו אֲבֵר אֵין בָּהֶם חִפְזָה לְהַחֲלוּת
 הָאוֹה • וְאִז אֵין הַחֲשׁוּבָה כ"כ הַגּוֹנֵה • כִּי זֶה הַאֲדָם כִּמְעַט
 מוֹכַרְס וְאִינוֹ בְּרַשׁוֹת עַלְמוֹ • מִפְּנֵי שִׁיבָה חָלוֹם מִן שִׁיבָה דִּיךָ •
 וְזָכוֹר אֵת בּוֹרָאךָ • צַעֲוֹךְ בַּחֲזִיר בְּכַחַךְ וְרַהֲיִחָה הַחֲאִים •
 הוּם גְּבוֹר כְּאֵרֵי לְכַזִּים אֵת יֵרֶךְ • וְאֵל הַחֲהַלֵּל בְּיוֹם מַחֲרָה כִּי
 לֹא חֲדַע מֵהַ יוֹלֵד יוֹם • וְכֹל עַתָּה וְכֹל פֶּעַם • הַאֲדָם הַוֹלֵךְ
 לְבֵית עוֹלְמוֹ :

נַפְשֵׁי דְחֵינּוּ צַדִּיקִים לְרֹב וְאֵל תַּמְעִימֵי
 בַּעֲוֹר בַּחַיִּים חַיִּיתָךְ

הֵן יֵשׁ לֹא לְדִיךָ • כִּי רַב מִמֶּךָ סִדְרָךְ • וְאֵל הַאֲמִרוֹ מִחֲרָה אֲקַח
 לִידָה כִּי פִנָּה הַיּוֹם • וְדַעֵי כִי תִמּוֹל לַעֲד לֹא יִטּוֹב • וְכֹל
 אֲשֶׁר פִּעֲלַת בּוֹ סָקוֹל וְסָפּוֹר וְחֲסוֹב • וְאֵל הַאֲמִרָה מִחֲרָה אֲעֲשֶׂה
 כִּי יוֹם הַמּוֹת מִכֹּל חַיֵּי מְכֻסָּם • בַּפֶּתַע פִּתְאוֹם יִבֵּא יוֹמֵי •
 מִקְרֵי עֲשׂוֹת בְּכֹל יוֹמֵי חוֹקוֹ • כִּי הַמּוֹת בְּכֹל יוֹם יִסְלַח חַלְי וְצַדִּיקוֹ •
 וְאֵל

לִים
 על כח
 דומה
 רז"ל כל
 צד בעיקו
 הסולך ב
 מח נלר
 במה של
 הוב אוהב
 ביהו
 ח אבתו
 דסום סלי
 וסלערת
 געה יקיים
 דם ובמעלות
 דם ותנועותיו
 ציו לפני מלך
 ס אנשי ביתו
 אדם אל לבו
 עליו ורואה
 נו נאם סי
 זאחו במלולי
 לפני מי הוא
 הלך ילך
 זדים ועושה
 צבורת ית
 אל הירא
 אום מעלות
 ינו בקילויך
 ובמעשים
 וניך למועט
 ס אן עוד

שְׁלִיחַ עֶשְׂרֵה יְהוֹדִים

ואלה שמעתי מעשותיך דבר יום ביומו • כי כל יום
 לודת מקורה כן אים מודר ממקומו • **ב**טוב רשע מרשעתו •
 יעזוב רשע דרכו עזיבה גמרה אחר יכולת העצירה במקומה
 ובשעתה ובהוקף החמימות וידור נדר • ויעיד על עצמו יודע
 בל קעלימות • שלא יסוב לחטא זה מעולם • ומנהג החסידים
 למנוע חשבועים שערי היתר לכל יפתח שער איסור • אחרי סובו
 ינחם ויחזרט בלבו • מה עשיתי איך לא היה פחד אלהים
 לנגד עיני • ולא זכרתי אשר בראני יש מאין • והסוד אשר
 עשה עמדי מעודי ועד היום הזה • ונתן לי לב להבין ועינים
 לראות • ואזנים לשמוע • ואיברים לעבודו בהם • ולעשות
 רצונו • כדי שאגיע לחיי עולם הבא • ואני הפכתי מעטמי
 וקלקלתי מחשבותי • והטחתי בכל אבר מאברי • וכל אבר הריו
 הוא פגום וחסר • או לי כי פגתי בכל השתלשלות ועד ה'
 אלהים פגחתי בזה העולם • כי הכרעתי את עלמי ואת כל העולם
 לכף חובה • וכמה לריקים מתן על ידי • כי נחשבים בעון הדור
 ומיתת קטנים • שפכתי דם נקי • גם פגמתי בצ"ח • כי ע"י העון
 יעלר השמים ואין מרעם ללאן • גם לשריש הממונים על
 הנשרות והמעיינות • כי נהר יחרב ויבש ומעין נרפס ומקור
 משחח • גם להממונים על הדשאים אין לך עשב מלמטה וכו' גם
 צו' כוכבי לכת וממונים ומנהיגי עולם בחסדו וברחמים •
 והחטאים מחלישים כחם • ואינם מנסיגים כ"א בעלי הדין • גם
 למלאכים השוכנים באוירים ושברקיעים לכל די סיטרין הממונים
 לקבל הפילתן של ישראל וכמה מענות קדושות אשר התקין הש"י
 לשמאל וטובת האדם • להכניס חפילות יחוס • נושא מאוס השום
 כח • ואין להם לאותן החפילות מלאכה אחרת • כי אם
 לקבל ולעטר ולנשק החפילה • ושחם מסיבת החטאים שהשערים
 ננעלו • בטלים הם ממלאכתן אשר הם עושים • ולא זו בלבד •
 אלא גם בעולם היצירה • בהיכל לבנת הספיר • גם המלאך
 מהרי"ל • העומד לקבל החפילות היחיד אם הוא הגובה •
 ואם לאו דחי ליה לבר • למעלה מפתח זה בערידמעס ואופן אחר
 דוכב על ת"ר חיות גדולות • נוטל אותם חפלות באותן דמעות •
 ובחטאים בטלים ממלאכתם • גם לחיה א' הנקרא בזק המחקן כל
 החפילות המתעכבים בחד רקיע עד שבא סודלפין • שניטלם
 וק' שרם עתה בראש צדיק • וכן כל התורה והמלוא שגשגם

שלילה

שְׁלֵחַ עֶשְׂרָה הִילּוּלִים עַא

צְלִילָה אִם יִחַטֵּא הָאָדָם אִינְנוּ * גַּם לַחֲשַׁמַּל אֶחָד שָׁמוֹ אֲנֹרְפִינָא לְ
 שְׂכֵחִיכֵל עַלֵּם הַשָּׁמַיִם מְגִיעַ עַלְצוֹן הַחוּטָא * וְכַד אֲסַגִּיא זְכַאֲרִין
 הַחֲשַׁמַּל הַזֶּה מֵאִיר וּמִזְהִיר בְּמִינֵי מַאֲלוֹת כְּמִינֵי חֲשַׁמְלֵי * וְסִי
 בְּאֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים * וְכַד אֲסַגִּיא חַיִּיבִין אַחַתְחַתֵּךְ : וְאִז כָּל הָעוֹלָם
 בְּדִין * בְּצִטָּה וְרָאָה אֶת חֲרַפְתְּךָ * גַּם לְד' אֹפְנִים שְׂכֵחִיכֵל מִגַּם יִגִּיעַ
 עַלְצוֹן כְּשֶׁהִנְשַׁמֵּם חוּטָאֵת נוֹטְלִים דִּינָם מֵהֵיכֵל הַזְּכוּת וּיְלָאִים חוּץ
 לְהֵיכֵל מִמְקוֹם קְדוּשָׁתָם לְבִלְקוּתָם זֶכֶן כְּשֶׁאֵלּוֹ הַד' אֹפְנִים מְנַדִּים
 לְאָדָם הַמּוֹלִיא לְדַבַּר גְּבֻלָּה מִפְּנֵי : וּמְבַרְיוּן פְּלוּגֵי מְנַדֵּם הוּא *
 מְזַדְּהֵרוּ בְּפִלְגֵי דְנִזְיָפָה * וְכִי לֹא עַלְצוֹנָה הוּא גְּבִיּוּסוֹ * הֵא אִמְר
 רִיב"ל מֵעוֹלָם לֹא אַחֲרִיתִית לְדַבַּר נֶשְׁגָּם לְכַוּוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם
 בְּמִקְוִים שְׁתַּקְרָא הַרְלִים שְׁמַלְאֲכַתָּם לְרוּץ לְהַגִּן עַל יִשְׂרָאֵל מִשְׂאֵר
 אֲוֹמוֹת וְהֵם רְלִים לְקַרְאֵת רְלִים אַחֲרֵים מִסְּטַרָא אַחֲרָא לְחַסְרָא
 אִיזִיה גְּזִירָה רַעָה עַל שְׁגִיאֵי יִשְׂרָאֵל * וְסִימָן הַרְלִים יִלְאוּ דְחֹפִים
 וְגו' * וְסַעִיר שׁוֹטֵן לְהֵלֵךְ וְשַׁחֵה * וְכְשֶׁאֵלּוֹ בּוֹזְרִים וְסַעִיר שׁוֹטֵן
 נְבוֹכַדְנֶצַּר * וְכַכֵּן שִׁים לְרְלִים הַקְּדוּשִׁים הֵם הַזְּרָה וּמְלוֹת הַחֲתוּגֵי
 הַעֲשׂוּיָן בְּמַרְיָת רְגִלִים * בְּגִין לְמַהוּי דְהֵיט לְפִירְקָא וְכוּלָּא *
 וְכְשֶׁאֵלּוֹס אֵץ בְּרַגְלִים וְחוּטָא * מְגִבִיר הַרְלִים דְּהַט"א * גַּם לְמַלְאֲכֵי
 הַמְּלוּיִם לְאָדָם * וּמְגִיעַ עַלְצוֹן שְׁמַחֲבָלִים עֲלֵיו כְּשֶׁהוּא חוּטָא *
 גַּם לַע"ב סְנַהֲדְרִין שְׂכֵחִיכֵל הַזְּכוּת * אִם זֶה חוּטָא בְּמִקְוִם שֶׁהִטִּית
 לְטוֹבָה הַטִּיִּים לְרַעָה * וְגַם עֲנוֹת לְדַרְיָק לֹא טוֹב * גַּם
 שְׂכֵחִיכֵל אֲהַצֵּה שֶׁהִיָּה בְּאִים שֶׁם הַנְּשַׁמּוֹת * וְכַד גְּרַמוּ חַיִּיבִין וְאֲחֲחֲרִיב
 בִּי מְקַלְשָׁא * לֹא אֵעֲלוּ חֲמוֹן נְבַחְחִין אַחֲרֵינוּן * גַּם שְׂכֵחֵל זֶה יֵשׁ
 בּוֹחוֹת קְדוּשִׁים - שְׁתַּקְרָאִים גְּפִיִּים וְרַמּוּיִם * שְׂכֵל מְגַמְשֵׁם
 לְהַכְנִים אֲהַצֵּה בִּין יִשְׂרָאֵל לְאַצִּיהֵם שְׂבַשְׁמִים * וְיִוְרְדִין בְּשַׁעֲת
 יְחוּד ק"ם וְעוֹלִים וּמַעֲיָדִים * וְכְשֶׁאֵלּוֹס חוּטָא * וּבְמִקְוִם יְחוּד עוֹשֵׂה
 פִּירוּד * בְּמַה עַלְצוֹן חֲגִיעַ לְהֵם שְׁאִין לְהֵם פְּרִי לְהַלִּיץ * גַּם שְׂכֵחֵל
 הַרְלִין שְׂשֵׁם מְרַבְּבוּ אֲרַגְמָן * וְכַד גְּרַמוּ חוּבִין וְאֲחֲחֲרִיב בִּי מְקַלְשָׁא *
 בֹּא מִיכָאֵל אֲסַטְרוּפָא רַבָּא מִיִּשְׂרָאֵל לְהַלִּיץ טוֹב וְסִיחָה שְׁעִנְתוּ
 סְבִירָא קָסִים סְטַרָא אַחֲרָא * גַּם שְׂכֵחֵל קוֹדֵשׁ הַקְּדֻשִׁים שְׂשֵׁם חֲרִין
 בְּרוּבִים מְטַטְרוּן וְכַד לְפִי"ן שְׁעַל יָדָם נַעֲשֵׂה יְחוּד בְּיוֹמוֹ דְּחוּל וְהַעוֹנו'
 בִּירְמִין שְׁלֹא יְהִי פְּנִיהֵם אִים אֵל אֲחִיו * וְגַם לְעוֹלָם הַבְּרִיאָה שׁוֹד
 כְּשֶׁאֵלּוֹ הַכְּבוֹד מְגִיעַ הַפְּגַם שֶׁהִנְשַׁמּוֹת חַלְצוֹת מִשֵּׁם בּוֹ פּוֹגֵם בְּשׁוֹרָם
 נִשְׁמַחוּ וְכִיכּוֹל אִין הַכְּבֹא שְׁלֵם * גַּם לְאָדָם מְלַבּוּת הַרוֹכֵב עַל
 הַכְּבֹא מְגִיעַ הַעֲלָזוֹן וּבְשַׁעֲתָם שְׁלֵמָה אֲמַכֵּם * זֶכֶן נִשְׁבַּע הַקְּב"ה

כי כל
 מרשעתו
 דם במקדש
 עלמו יודע
 הגחסידיים
 אחרי שבו
 אחד אליהם
 הססד אשר
 בין ועינים
 ולעשות
 פכהי מעשי
 כל אשר הרו
 ות ועד ה'
 כל העולם
 בעון הדור
 י"ע"י העון
 ומונים על
 פס ומקור
 עז וכו' גם
 דין : גם
 הסמונים
 ותקין הש"י
 זאום חסום
 כי אם
 שהשערים
 זו בלבד
 סהלאך
 גוה
 ואופן אחד
 דמעות
 סמתקן כל
 שניטלם
 שנעשה

עֲרֵי עֵשֶׂרָה ד' זָוִלִים

בְּלֹא יִכְנַס בִּירוּסָלַיִם שֶׁל מַעֲלָה כּו' * מוֹמָא דְלִאֲחֵרִיב מִקְדֵּשׁ
דְּחִינָן לֹא הִנְצֵל קִירוֹהוּ * וְהַמְנַאכִים כְּסֵהֶם מִטּוֹרְרִים הֵם
מִטּוֹרְרִים לְבַר * וְכֵן כִּד אֲסֻגִּיאוּ וְכִאִין נִקְרָא שְׂדֵה שֶׁל חֶפְתִּין וְכֵן
כְּסִימָיו חִיבִין נִקְרָא שְׂנִיתִת * וְלֹא זוּ בְּלִבְד אֵלֶּא גַם אֵל הַיָּסוּד
בְּבִחוּקִים שֶׁהֵי נִקְרָא נֶהַר פִּלְגִיו יִשְׁתַּחוּ עִיר הַסְּלֵהִים נִקְרָא נֶהַר
יִחְרַב וּיִבֵּס * גַּם מֵלֵךְ הַשְּׂעוּרִית נִסְחַס הַסְּבִיל הַפְּתוּחַ וּנְפִתַח הַסְּחָוִן
וְסוּבְרַת מֵרַע מִחוּת וְלֹא זוּ בְּלִבְד אֵלֶּא לְלֵךְ וְהוּד מְחִי בְּקַתּוֹת הַמִּים
הַיָּדוּד נִהַפֵּךְ לַמַּשְׁחִית כִּמ"ס וְהוּדִי נִהַפֵּךְ עָלַי לַמַּשְׁחִית הוּד דּוּס כֵּן
הֵיט דּוּס וְכֹזֶה לְלֵךְ יִמְרָאֵל הַמְּלַלְתָּ לְנַחְתּוֹ * וְלֹא זוּ בְּלִבְד אֵלֶּא גַם
אֵל הַתְּפִלָּה שֶׁמִּסְחָלֵק לַמַּעֲלָה אֵל הַבִּינָה אִוְרָאֵל הַכַּחַר מַעֲשֵׂן שֶׁל
הַלּוֹגֵם אֵל הַחֹרֶה כִּי נִחְסְכָה וְנִהַלְבָּשָׁה בְּעֵין אֵדֶם הַרְאִשׁוֹן * גַּם
לְכִיב שׂוֹתוֹת הַרְסוּמוֹת בְּנִסְמָה כִּסְמָדֶם חִיטָא פּוּגֵם אִוְחֵם כִּי עַל
יִדְעַנְדְרָא * גַּם אֵל הַגְּבוּרָה שְׂגוּרֶם לִהַקְטֵר בְּגְבוּרוֹת חִילּוּנוֹת
לִיחָן כַּח לְחִילּוּנוֹת וְזֶה עֲלֻבּוֹן * גַּם אֵל הַסֵּד סִכְנֵעַ תַּחַת דּוּלְפָא
הַגְּבוּרָה גַם לְאִבּוֹת דְּמִיכִין עַל חִיבֵי עֲלִיחָא וְכ"ס סָאֵר לְדִיקִי סְטוּלְפָא
עֲלִיחֵם הַסִּינָא כְּדִי סָלָא יִשְׁגִּיחוּ וְיִתְפַּלְלוּ עַל הַעֵילֵם וְלֹא זוּ בְּלִבְד אֵלֶּא
גַם אֵל הַבִּינָה שֶׁהֵי אֵם הַבְּנִים מִסְחָלֵקת מַעֲלִיחֵם וְעֲלִמָּת בַּחֲכָמָה
גַם אֵל הַחֲכָמִי בְּסוּד וְיִתְעַלֵּב אֵל לְבוֹ מַקּוּם הַמַּחֲשָׁבָה אִוִי לִי עַל צְבָרֵי
כִּי מַפְנִי חֲסִינִי לֹא יִטְבּוּ הַדְּבָרִים לְסִדְרָן וְלִכְתָּן וְהִרִי דְמִי
צִדִּיקֵם מְסוּר * אִוִי לִי כִפִּי מֵהַסְּחָסְפִי שְׂנִים הוֹסְפִי חֲטָאִים
וְרַע וְמֵר עֲזָבִי אֵת אֲדוּנִי * וְנִכְחַס עוּגִי * הֵלֵךְ הוּא כְּמִים עַמּוֹ
וְאִין שְׂכָחָה לְפָנָיו יְהוָה * אִיכָה הִיִּתִּי עַל נַפְשִׁי הַיִּיקָרָה אֲכֹרִי *
וְנִסְמָאֵה בְּגוּלוֹי וְלֵר בְּהוֹאֵחַ שְׁעָם וְלֹא זְכַרְתִּי צִיּוֹם הַמִּיח * וְאִךְ
הַחֲלַפְתִּי בְּעוֹלָם עוֹבֵד עוֹלָם עוֹמֵד אֲשֶׁר יְהוָה לְעוֹלָמֵי עַד וְלֹא יִסְכּוּר :

בושתי

וְגַם נִכְלַמְתִּי רַחֲמָה בְּלִימָה פְּנִי כְּבוֹשָׁת גִּבּוֹ כִּי
יִמְלֵא * אִוִי לְאוֹתָהּ צוּשָׁה צִדְרִי בְּמַרְדּוֹ צִמְלֵךְ ה' *
לְבִאוֹת הֵלֵךְ אֲבוֹת וְאֲחֵלֵם * אִיךְ עֲלַם עַל לְבוֹ לְמַרְדּוֹ לְפָנָיו הֵלֵךְ
מֵלֵךְ כָּל הָאָרֶץ בְּבוּדוֹ וּמַלְפִּינִי וְנִגְלוּ עֵינָיו רִוְאוֹת * נַפְשִׁי שָׂחָה לְעַפְרָה
וְהַסְּפִיל * וּבְכָל יוֹם וְיוֹם נִהוּג נְזִיפָם בְּעֲלָמָךְ שְׁעָה אֶחָת וְחַסְבִּי
לְאָרֶץ יִחַף וְהַסְּפִילִי בְּעַפְרִי וְלִבְךָ נִשְׁבַּר בְּקִרְבְּךָ צִיּוֹן וְאֲנִי * נַפְשִׁי
נִשְׁבַּח מֵרַח כְּלִעְנָה וְהַיְמִיעִי בְּכָל הַמְּכַנְעִים * שְׂבוּרָה תִּאֲוָךְ בְּמִאֲכַלְךָ *
בְּעוֹדָה הַנֶּאֱכָר מְסוּךְ יִדְךָ * אִף בְּשִׁבְחָת וַיְמִים עוֹבִים * וְאֵל חַתָּן
לְנִשִּׁים חֵילְךָ וְקִלְרֵי שִׁיחָךְ * וְחַתָּה בְּגִדֵי סַמְרוֹת מְבַשְׂרֶךָ * לֵךְ תַּחֲשֵׁלֵם
לְבוֹ

גד
הר
כי
לפ
מל
אפי
עון
עמ
הת
זאת
זבע
כיו
קיד
מפ
אבו
למו
זכס
את

עשיה הילורים עב

מי הכעשתך כדי צורך וברמיוך וכל התנועות :

דברים לא יחדל הם שם ויקח עמו דברים ולא יבסס
 פשעיו ויח'דה בכל פרט * ופלגי מיסיררו עיני וירב
 פשעיו כמ"ס כי רבו פשעיו נגדך * ופשעיו יסיה נגדו
 כני ימי חייו לבקש בכל עת * המהילם והסלירה * עד בא קלו
 אל ה' וירחמנו כי מודם ועוז * ירוחם כלגי מיסיררו עיניך
 וזה מים בלי כפוגת ימיוך העגיות * לילך הפילות ונקום
 ת הלילות * וחמיד לא * חסר ואל יחבר ממך העגיות כן
 ר בנים הכפר * עשה משפט ולדקם בחסד ובאמת יופר עין
 ת כנגד כולם * גם למוד פושעים דרכי ד' להסורם למוטב מי
 י יסוב ונהם * תשובת הגדר הן בחייבי מיתות ב"ד הן בחייבי
 ות שמים או ברת או חייבי לאוין ועשים ואיסורי דאורייתא
 ודי דרבנן ותומרות הפוסקים ותקנות וסיבות ומעלות המדות
 והחמיד עם יארו לוחם המד * הוויו הזם והתקנים
 א מרגלא בפניך אנא ה' אלהי אבותי צדקתי
 גדנהי וזנהי פרנסתי וכלכלתי עד היום הזה * ואנכי באולתי
 הרע צעניך עשיתי והכעסתיך צמעתי הרעים מידי יום ביום עד
 כי חדל לספר * הייתי עובר וסונה מי מנה * אנא ה' מודם אני
 לפניך הטמתי עויהי פשעתי לאנפים ולרצבות * אוי נא לי אני
 מלא עון ואהם מלא רחמים * כמ"ס ה' אל רחום וחנון ארך
 אפים * ורצ חסד ואמת * מלך חסד לאנפים נוסף
 עון ופשע והטאה ונק * למען שמך הגדול עבור על פשעי כי
 עמך סליחה ואין זולתך למחול * ולסלוח חיים עלי למען דחמך
 המרובים וחסדיך הגדולים * ואל חורידנו טחח צחטאי הגדול *
 ואהם ה' הלא חסדיך עם כל צער ובמדת ט צדקה נוכח עם כל מי
 ובעבור חסדיך הגד לים בראת החטובה קודם שברחת עולמך *
 כי ידעת כי יאר לב האדם רע מעוריו לכן ההקנה לו רשואם
 קודם למכה : וע"כ אני החוטא בעל דמה וחלעם מגואל ומטונף
 מפיל החיגתי ובקשתי לפניך סלח ומחל חטאי * והעבר את
 אבמתיו ונקי מעוני הלא כל כך מדותיך מים שברחת עולמך
 למחל ולסלוח לטובים אליך * חנני ה' חנני ולא במעשים דיחשוב
 בכח פעלי אל תשלם רק במדת ט צד וחסדיך חננה שמי * ואהם
 את זדוני והעבר את פשעי ותסלק בגלולה יש כל חטאי בעקום

מחריב מקדש
 מסוררים הם
 כל הפתח וכל
 גם אל סיכו
 הים נקראת לה
 ונפתח הסחור
 סקחות סמים
 הוד דום כ
 בלבד אלא גם
 חר מעשן ש
 וראשון * גם
 אוחס כי ע
 ורוח חילוניות
 כנע תחת דיכ
 לדיקי שטולט
 זו בלבד אלא
 נלמת בחכמה
 לי על צברי
 דתן והרי דמי
 ספתי הטאים
 א כמים עמו
 דם אכזרי *
 זית * ואך
 ד ולא יסור :
 וזת גנב כי
 באלך כ'
 לפני הלא
 טחח לעפר
 אחת וחשב
 נחם * לפס
 במאכלך *
 ואל חתן
 ל החלום

שְׁרָה עֲשֵׂה הַיְלֻלִים

אֲשֶׁר לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפְקְדוּ לְעוֹלָם * צַמֵּם אֶקְדֵּם פִּינִיךְ וְצוּ

וְהִתְכַפֵּר לִי עַל כָּל חַטֹּאתַי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי אֲשֶׁר חָלַפְנוּ וְעַבְרָה

אֵלַי בְּחַסְדֶּךָ וְיִדְוֶי תַחְרִיטֵה הַמֵּי טָב וְאַחֲרָם לְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי

אֲבוֹתַי פְּשַׁעְתִּי פִּשְׁעֵתִי וַיִּטֵּר הַעֲוִיּוֹתַי וְלֹא שׁוּב לִי : אֲנִי ה' חַפְזֵי

עֲוִיּוֹתַי פְּשַׁעְתִּי כִּי כֹזֵאת וְכֹזֵאת עֲשִׂיתִי מִיוֹם הַיּוֹתִי עַל הַאֲדָמָה

הַיּוֹם הַזֶּה * וְעַתָּה נִפְלְאֵנִי לְבִי וְנִדְבָה רֹחִי אֹתִי לְשׁוֹב אֵלַי בְּאֵמֶן

וּבְחַמִּים כָּל לְבִי וְכָל נַפְשִׁי וְכָל מַאֲדֵי * וְמִה שְׁעוֹלָה עַל זִכְרוֹנִי

הוּא חֶטֶא פְלוּנִי וּפְלוּנִי וְהַנְנִי מוֹדֵה וְעוֹצֵר וּמַפְלִיךְ מֵעַלִי כָּל גְּלוּלֵי

אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי מִיוֹם הַיּוֹתִי * וְנִתְחִי אֵל לְבִי לְעִשׂוֹת לִי לְבַח חֲדָשׁ וְלִבְ

טָהוֹר וְרוּחַ חֲדָשָׁה לְסִיּוּתוֹ זֶהִיר וְזָרִיר וּמַשְׁכִּיל בִּירְאָתְךָ * וְסִרְיֵנוּ

פָּגַר מִנְחַגְיִיר וּבִקְטָן מְנוֹלֵד דְּמִיתִי מִיּוֹתִי וְכִימִים הַרְאֵנוּנוּסִים

יָפְלוּ וְאַתָּה ה' אֱלֹהֵי אֲחֵרֵי טוֹבֵי נַחֲמֵתִי וְאַחֲרֵי הוֹדַעִי סְפַקְתִּי עַל

יָרֵךְ בּוֹשֵׁתִי וְגַם פְּלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חַטֹּאת נַעֲוָרֵי וְאַם בְּחַפְלָה

וּבְחַסְדֶּךָ חֲמַחֲוֵה הַנְנִי אֶפִּיל תַּחֲנִיחֵתִי לְפָנֶיךָ כַּעֲיִנִי עֲבַד אֵל אֲדוֹנָיו

וְכַעֲיִנִי שִׁפְחָה אֵל גְּבִירָתָהּ כֵּן עֵינֵי נִשְׁאַחֹת אֶלֶיךָ ה' אֱלֹהֵי

יִשְׂרָאֵל * וְאַם צְבָכִים וְעַקֵּס חֲבַלָּה * וְכַעֲיִנִי עֲבַד אֵל אֲדוֹנָיו

וְכַעֲיִנִי שִׁפְחָה אֵל גְּבִירָתָהּ כֵּן עֵינֵי נִשְׁאַחֹת אֶלֶיךָ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל * וְכַעֲיִנִי עֲבַד אֵל אֲדוֹנָיו

וה
וה
ח
ט
וא
ב
וח
ל
ב
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

לְשִׁמְחָתִי

עשרה היורים ענ

חול לעונותי והסלת לפשעי מחסו וסעדר הזון
 אונם והרלון בדבור ובהחפזה וצמעה הנגלוח לי
 ורנסהרות חמני מה שעשיתי בילדותי בצחרותי בזקנתי הן בגלגול
 זה הן בגלגול אחר הכל חשיביר והסלת ואם בעונותי הרבים הצאתי
 חסך והפגם אהה י"י קאיר ותגיה חמכי ואלך י"י נפשי אפס נחבל
 טול עלמתי דוני לכפר ולקנח הפגם ואחס לדיק על כל הצא עלי
 ואפלה נא בידך י"י כי רבים רחמיך ליסריני כאשר יכר איש את
 צנו וסריני מוכן ומזומן לקבל עלי צאהם ככל אשר תגזור אומר
 וחמלא את הפגם שגרמתי והוליא חפכה אורם : י"י רלון
 לפניך אם פגמתי צאות ראשונה של שמך הגדול הגבור והנורא או
 צפאר אותיות החליות צו ונחתייבתי לפני כסא כבודך סקילה או
 דינא כיולא צו חטמוד לפניך לרדת אברהם יודיך ובריו כאלו
 ה שלכתי צ' קומות ונסתלקי כחורם וככלכה צמ"ה צ"ד הגדול
 שבירוסלים על דבר כבוד שמך ואחז צרחמיך הרבים חטוב
 והחירד ג' אותיות ראשונה של ג' סמוחך היקרים **הויה**
אהיה אדני י"א וסס קדשך צמילוי ד' יודין
י"ד ה"י ו"י ה"י ויאיר צרלונך בעולם האלילות
 ואל יסא מונע * ואם פגמתי צאות שנייה של שמך הגדול הגבור
 והנורא או צפאר אותיות החליות צו ונחתייבתי לפני
 כסא כבודך שריפס או דינא כיולא צו חטמוד לפניך
 לרקס ילחק עקדך וסריני כאלו נכסרו צני חטי צפחילם דולקת
 של אצר ונשרפתי כחורם וככלכה צמלות צ"ד הגדול שבירוסלים
 על דבר כבוד שמך ואחס צרחמיך הרבים חטוב והחירד ג' אותיות
 שניות של ג' סמוחך היקרים **הויה אהיה אדני**
ההיד וסס קדשך צמילוי ג' יודין **וא"י י"ד**
ה"י וא"ו ה"י ויאיר צרלונך בעולם הכריפס ומל
 יסא מונע * ואם פגמתי צמות ג' של שמך הגדול
 הגבור והנורא או צפאר אותיות החליות צו ונחתייבתי לפני כסא
 כבודך הרג או דינא כיולא צו חטמוד לפניך לרקס ישקצ כצדך
 וסרינו כאלו הותו ראשי צפייף ולהרגתי כחורם וככלכה צמלות
 צ"ד הגדול שבירוסלים על דבר כבוד שמך ואחס צרחמיך הרבים
 חטוב והחירד ג' אותיות שלישות של ג' סמוחך היקרים **הויה**
אהיה אדני ו"נ ופס קדשך צמילוי חספן **י"ד**
ה"י וא"ו ה"י ויאיר צרלונך בעולם הילידים ומל

יפס יט

צו
 עב
 חלסי
 גא ס' חס
 ל סלדמס
 צאבי צאמ
 ס על זכרונ
 עלי כל גלול
 י לצ חדס ולצ
 ד וסריני
 הרססוניס
 עי ספקסי על
 ואם צחפלה
 צד אל מדוני
 אות אליך ס'
 חכלס
 די חלגת רוס
 צד לבי צקרצ
 ייע לצא לצפרי
 פלה עבדך ואל
 צעדי ולסכניס
 עדי ואין חלמד
 צ למנסק צטועו
 סחחנו ככתוב
 רסנו צכל לצבך
 סמלאו קדאוס
 צ ויסוב אל י"י
 י אל כמוד כוסא
 גד חפי כי רפן
 סיס אכ חספן
 וצו מדרכיכס
 צפין צמות הסס
 צסמיס והצדך
 לפניך ססכפ
 וסחתי

שלה עשרה הילול

יסא מונע * ואם פגמתי באות ד' של שמך הגדול
 או בצמד אותיות התלויות בה ונחתיבתי לפני כסא
 דינא כיוצא בה כריני כאלו נסקעתי בזבל ובסודר קסה לו
 ונמנקהי כהורה וכהלכה במלוח ב"ד הגדול שצירופלים
 כבוד שמך ואהם בדחמיק סרבים תשוב ותתייחד ג' אותיות את
 של ג' שמוחך סייקרים **הויה אהיה אדני הויה**
 ושם קדשך במילוי הס"ן **יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה וי"א**
 צרניך בעולם העשים ואליהם מונע י"י אלהי אהם יודע מלפני
 לבי כי הננו מוכן ומזומן למסור את עצמי לארבע מיתות וכיוצא
 בכך על קדושת שמך ברבים ואהת היא שאלתי ובקשתי שיהיה עמדי
 והסייעני לסהר ותן לי כח וחזק ביסורין לקדם מוחסבתי ודיבורתי
 בקדושה גדולה ואתקדם כמו שעשה אברהם וילחק שמכר את נפשו
 לקדושתך באהבה ככתוב בחורתיך ויהי אחר הדברים האלה
 והאלהים נסה את אברהם וגומר כל פ' עקידה עד בצאר שבע
 יהי רצון מלפניך י"י אלהי ואלהי אבותי שיהא שית שפחותי חשוב
 ומקובל ומרולם לפניך כאלו נחנקתי בצבעת בית המטבחיים
 שבמקדש ובחפיסת ידיהם של כהנים בשני סימנים שצלוארי לפיוס
ה' אחרונה של שם העלם וכאלו נהרגתי במאכלת המיוחדת
 לשחיטת העולות ונחקבל דמי בכלי שרת צלפון ונרלה לפניך
 לפיוס **הוא"ו** וכאלו נשרפתי אבר אבר וכליל לאישים לריח
 ניחוח לפניך לפיוס **ה'** ראשונה וכאלו נעשיתי
 עפר על מזבחך הסגור ועבר עלי דין סקילה במלוח הרומח
 בדטן שהוא חומר הכפרה לפיוס **היו"ד** ואהם בדחמך הרבים
 תלילנו מעונט סקילה בזכות אברהם ילחק וישראל
 עבדיך כשם שהלל את משה וישראל מאבן סביקט עוג מלך הבטן
 להפיל עליהם ותפלסני משריפה כשם שפלטת את אברהם אבינו
 מאור כשדים ואת תננים מיסאל ועזרי' מבצטן האם ותושיעני
 מהרג כשם שחשעת את ילחק אבינו מאת המאכלת שלקח אברהם
 אבינו לשחוט אותו לפניך ותשמרני מחנק כשם ששמרת יעקב אבינו
 בגלותו שלא חנק אותו אליפז בן עשו בדרך * מי שהב את
 האבות יאהב את הבנים * מי שבירך את האבות * יברך את הבנים *
 מי בגאל * מי סדרש * מי סהדר * מי שיעד * מי שזכר *
 מי שחנן * מי סמהר * מי סיסר * מי שכידר * מי שלמד * מי שמלט *
 מי שנשא * מי שסמך * מי שעזר * מי שפרס * מי שלדק *

כע
 מח
 ר
 ע
 לה
 ול
 אב
 בח
 זש
 ידי
 בעי
 עלו
 אמ
 ההג
 שלא
 את
 בות
 אות
 יבוס
 לחב
 את
 דע
 לפני
 וביא
 יודע
 עוד
 דיני

עשרה הילולים עד

מי שרמס • מי ששמר • מי שתמך את האבות
הוא יתמוך את הבנים מעתה ועד עולם :

אנא

אב הרחמים סגני קורע את לבבי באנחתי לפניך
ובמסתריים חבבה נפטי ומבקש אני רחמך ומסדיך
כעני בפתח בעזרני לשון בתשובה שלימה לפניך ושמרה זאת לי
מתעבות לבב עבדך והסן לבבי אליך לאהבה וליראה את שמך
הגדול ולהיות לפניך עבד רחמן כל הימים :

רצון העולמים גלוי וידוע לפניך שרצוני לעשות כרצונך אלא מי
מעכב שאור מצעיסם זכן יהי רצון מלפניך שתהיה לי

עוזר לעומת השמן האורב במסתרים בארי וכדוב להכבילי
להלחם בי בתחבולותיו ומבקש נפטי למוח עם יורדה שאולה סכל

ולחו והרחיקהו מעלי לבלתי פגוע במאחיס וארבעים ושמורה
אברי גער בו ואל יוכיף עמוד על ימיני לשטני למען אשחשע

בח'קך וטהר רעיוני וכונן מענה לשוני ותחשבני מזדונות ותחנני
ומגיאות ותהי' עם לבי בעת מחשבתי ועם פי בעת הטיפי ועם

ידי בעת מעבדתי ועם רגלי באחוזי כבילי ולא אוליא מפי רק הישר
בעיניך ולא אדבר דבר שלא כרצונך וסאר פניך אלי ונתת מהודך

עלי וקבל תחנוני ושמע בקולי הגיוני ועשה בקשתי יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יי' לורי וגואלי וכשתאמר זו

התחונה אזי תשליך מעליך כל הגילולים ועשה הסכמה חוקה
שלא תהיה ח"ו ככלב שבעל קיאו ובסולכים בקרי לפעמים ינלחו

את יאר הדע ופ'מים הם מנולכים ואשה הסופרת נקיים וראתה
בותרת ימי ט'הם הראשונים ולא תהיה כסובל וסרף בידו ואמור

אותו בלב גסדר ובצביה שערי דמעות לא ננעלו וסר עונך ותטאיתך
יבופר כי יי' אל רחום ורחמן רשע כי יטוב בעצירות שבין אדם

לחבירו אין לו כפרה אפילו הקריב כל אלי נביות שבעולם עד שיהקן
את הקלקול והשיב את הגולה ואם הקמיטו בדברים בהולאת שם

דע ולשון הרע או רכילות או קראו צהם כינוי או שנאה חנם יפ' ל
לפני רגליו ויפייסנו באגא שא'נא ויפלו' לבקש ממנו מחילה ואם מת

יציא עשרה בני אדם ויעמוד על קברו וכו' ואם גזל ממון ואינו
יודע ממי יעשה לרכי' צים יהקן נשר או איזה תחבולות :

עוד על שלשה דברים החשובים קיים נפש כי תחטא לי' ילקח ככל
דיגי מלקו' לפני שלשה גם יזהר לטהר עלמו במים פהורים במקום

כי

אנא
הוא יתמוך את הבנים מעתה ועד עולם
מי שרמס • מי ששמר • מי שתמך את האבות
הוא יתמוך את הבנים מעתה ועד עולם
אנא
אב הרחמים סגני קורע את לבבי באנחתי לפניך
ובמסתריים חבבה נפטי ומבקש אני רחמך ומסדיך
כעני בפתח בעזרני לשון בתשובה שלימה לפניך ושמרה זאת לי
מתעבות לבב עבדך והסן לבבי אליך לאהבה וליראה את שמך
הגדול ולהיות לפניך עבד רחמן כל הימים
רצון העולמים גלוי וידוע לפניך שרצוני לעשות כרצונך אלא מי
מעכב שאור מצעיסם זכן יהי רצון מלפניך שתהיה לי
עוזר לעומת השמן האורב במסתרים בארי וכדוב להכבילי
להלחם בי בתחבולותיו ומבקש נפטי למוח עם יורדה שאולה סכל
ולחו והרחיקהו מעלי לבלתי פגוע במאחיס וארבעים ושמורה
אברי גער בו ואל יוכיף עמוד על ימיני לשטני למען אשחשע
בח'קך וטהר רעיוני וכונן מענה לשוני ותחשבני מזדונות ותחנני
ומגיאות ותהי' עם לבי בעת מחשבתי ועם פי בעת הטיפי ועם
ידי בעת מעבדתי ועם רגלי באחוזי כבילי ולא אוליא מפי רק הישר
בעיניך ולא אדבר דבר שלא כרצונך וסאר פניך אלי ונתת מהודך
עלי וקבל תחנוני ושמע בקולי הגיוני ועשה בקשתי יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יי' לורי וגואלי וכשתאמר זו
התחונה אזי תשליך מעליך כל הגילולים ועשה הסכמה חוקה
שלא תהיה ח"ו ככלב שבעל קיאו ובסולכים בקרי לפעמים ינלחו
את יאר הדע ופ'מים הם מנולכים ואשה הסופרת נקיים וראתה
בותרת ימי ט'הם הראשונים ולא תהיה כסובל וסרף בידו ואמור
אותו בלב גסדר ובצביה שערי דמעות לא ננעלו וסר עונך ותטאיתך
יבופר כי יי' אל רחום ורחמן רשע כי יטוב בעצירות שבין אדם
לחבירו אין לו כפרה אפילו הקריב כל אלי נביות שבעולם עד שיהקן
את הקלקול והשיב את הגולה ואם הקמיטו בדברים בהולאת שם
דע ולשון הרע או רכילות או קראו צהם כינוי או שנאה חנם יפ' ל
לפני רגליו ויפייסנו באגא שא'נא ויפלו' לבקש ממנו מחילה ואם מת
יציא עשרה בני אדם ויעמוד על קברו וכו' ואם גזל ממון ואינו
יודע ממי יעשה לרכי' צים יהקן נשר או איזה תחבולות
עוד על שלשה דברים החשובים קיים נפש כי תחטא לי' ילקח ככל
דיגי מלקו' לפני שלשה גם יזהר לטהר עלמו במים פהורים במקום
כי

ש"ה עשרה הילולי

פי סוד המקום גדול * גם הגלות מכפר ע"כ יהי' גו
ילך וצבה וידאג ויפחד המיד אולי מקלה הוא כפי
זיל קרי ברחמי' חכמה בחסות הקנה איך שהחמיר
סחסי' ר"י נורית ויהפלה ל"י שיחיהו עד אשר יתקן
ולשוב על ספק עבירות יותר מסעבירה ולשוב על ע
דס בעקביו * אל תבט לקטנות מה שצמית אך חביו
שחטאת לו * אדם מטמא עלמו מלמטה מעט מטמ
מלמעלה הרבה העתקת הסמך בארץ שיעור אמה
פילין בגלגלו הלא תראה חוט של משיכמה הוא חוט
לפעמים רבות כן הוא העבירה הקטנה בהכפלה ואם ע
נעסה לו כהיתר גם נקרא משומד לדבר אחד בגללו *

ראשעיות כשוא בקדושה בסוד הקרבן וכסוד מסכעס וע
בתורה במלות ולקח הוא דבר גדול כי לא אינו גשמי מע
רק מע"ב שאין בו לא אכילה ולא שתייה רק אור עולם * היע
כל ימי חייך יהיו תענית אף בשבתות וי"ט כשתעשה כך להשענות
מידי חודש בחדשו אף בניסן לאחר הפסח שני ימים ושני לילות
ובתענית שעה אחת לפניו ושעה אחת לאחריו אז הוא נחשב לכ"ן
תעניות וחלום עוד ג' תעניות ואז באלו התעניות הקדש שלם *
בתענית ד' פעמים בשנה ג' ימים וג' לילות רלופים קודם עשרת
בשבת וקודם י"ז בחמוז וקודם ר"ה ובשבת ימי השבת כל
עונותיו נתחלים * סו זהיר בתעניות ער"ח ובתעניות
פלתיקים גם יזיר בתענית י"ז בחמוז וי' בטבת ולו"ג גדלי' לנהוג
בקותיות תענית י"ב כ"ב כי כן היה ראוימן הדין אלא שאין
גוזרין גזירה על הליבור וכו' ואח"כ הצעל תשובת חובל עמוד בכל
הקומרות כולם :

מעט מינית מעט תנועות עורס והקילס בארבעה זמני
הכפרה כי כאשר יחצרו הענפים בשמים הכולל והשירש
זמן כפרה וסודם או למעלה מן הגבוה מעל גבוהים יותר זמן
כפרה * האחד דבר עם ביומו בהערב שמש כי יתורו השעים שחם
שונפים אל היום שהוא השורש הכולל * הב' ימים הם הענפים
קצרים אל השביע שהוא שבת חודש זמן כפרה ביותר הב'
השביעית אל החודש זמן כפרה ביותר והחדשים אל השנה ושנה
שלוש שנים ימים קוורים אל גו"ס הכיבודים הגדול והגורא * השבת
נקרא שבת וכן השבוע נקרא שבת כי כל יום ענף השבת לתענית
בעל

והעם"ו ולהתקדש מעט בקדושת שבת לעולם
 וכל ציומו תמן זכרו טוב יום אחד גפני מוחך למלא
 וזה זמן קבוע ימים בה"ב שמש תחנן המעוות
 ויותר יזכר צער שבת סמוך להכנסת שבת
 תחנן כל המעוות שישבוע והכנס לשתת בקדושה
 תכלית המודשתתחנן מפל הנעשה בכל המודש והפסוק
 מלאו קרמיהו ציוותו קרוב ציוותו ציוס הכיפורים
 כל מי ועמו עש"ת סכס צין ר"ה לוי"כ כדמות חוה"ג
 ולתכס לעשות מלכת בקודש וזיוון מקדומין מן-ב"ת
 וכן מכל הנעשה בכל השנה ואם זכית באור סודות הקורה
 י עש"ת סכס יו"ד ספירות חלמטה למעלה תעיון בעש"ת
 ר. תומר דבורה לתקן בכל יום ויום המכוון נגד אותם ספירה :

האיש הקפץ חיים הנלחמי יעשה כל ימיו תשובה שלימה
 ויעורר לתשובה ציוס טובס ולא צה"ר לו צנת דעתו
 לומר קומה לה' ולעולם יסי' בכל החברות הקדושו' תביקור קולי'
 ומבורה מתים וגמילות חסדים וסנדקאות וכיו"ל פהס ויעשה דבר
 יום ציומו חבילות חבילות של מלוה בעלמו צ. תעוררת הלב ובטמת'
 ולעולם יסא רץ להס ויסיה חמיד עם הלדיקים והחסידים ויתחבר
 להס וילמוד ממעשיהם ויעבוק חמיד בפפרי הסחובה וצפרס
 צחובת הלצבות : ובספר הישר דר"ת : ובספר חסידים : ובספרי
 הסובה דר צינו יונס : ובספר סיראס : ובראשית חכמס : ובספר
 אורח לדיקים : ובספר המוסר : וביס ד החשוב דר"י לורינא
 ובספר צדית אברהם :

שבת וינפש הבא בשער השבון הנפש :

איהם חפץ לנו האל ושיעמיני פלה וסיו הדברי האלה לך
 למשיב כחם וצא לחשבון בכל רגע עם נפסך מחיובך
 בעבודת הבורא יוה' כפי הכרחך בטובות היולאים חפי עליון
 היוליות ומיחדה : דע אה אלמי חבך סך עבך יש פאין : בלי
 סמדתם טובה סמך ויכוונך ברע"ת סיגרים וס"ה גידין ותכונתך
 סקינגס

יו
 ח
 ר
 נ
 ג
 יו
 מ
 ה
 סו
 זס
 גללו
 בעס וע
 נסמי מעו
 ה יועל
 ד להחמות
 וסני לילות
 נחשב לכ"ן
 סלס
 קודם עשרת
 חובה כל
 ח ובחטיות
 גדלי' לחוב
 אלא פאין
 עמוד בכל
 בעס זמני
 ללוססירס
 ה יותר זמן
 שעות שסס
 ס הענפים
 יותר חב'
 סנה וסנס
 א סבת
 ח לסימא

החילונם והפנימי והסבוב אל לבבך אלו היית עוד או סמך
ורפאך בן אדם כמה היית חייב לו מהעבודות הכינס וראת
ית' אשר גידל ונתן תורת אמת ומיי עולם נטע * והנשתי
טמורה והאדם נעשה בלגם אלהים לסבין ולהשכיל ומוטב
ופוא איש חמודות * זכור ימות עולם בבורותיו ונפלאותיו
האבות והבנים בלאת ישראל ממלרים וקריעת הים וניסי המדבר
ומלחמות ל"א מלכים וענין בית ראשון ורוממותיו וניסי מרדכי
ואסתר וגדולת בית שני ונפלאות גדולים עד חקר בכל עת ובכל
שעה כשם אמת בין זאבים לפיכך אנחנו חייבים להודות :

סב

ללבך לדעת ולתור ולחשוב צמובת בוראך מונוחיק
ופרנסה ובריאותך טובת העודפו ואשר גדלקו ואלו הנעך מבט'
זדס כמה היית עובד לפניו ולובם כמות הכובת והמורא והאזהרה *
חשוב עם נפאך כי הליך כמה פעמים מדבר ומחרב ורעב
וטירוף הדעת ומיני חלאים ודלות וספלות אף שסיית ראוי מלד
מעשיך חמול ורחם * וביום רעה הוי בטובה * חשוב עם נפאך
בעת המיית לבך ומרילוחך לקנייני עולם זה שבתי מעט ואתה
דודך אתה המותרות לאסוף ולכנס * והאפשר שהעושר שמור
לרעהו או איש אחר יאכלם ולא יועיל הון ביום עברה ואף לא
השתדל הסכרת' והלריך לך לאחריהך בעולם שכולו ארוך עולם
הבא על כן הרחק אהבת ע"ז מפני עולם הבא כי לא יתחברו
אהבת יחד כאשר לא יתחברו אם ומים בכלי אחד והם כשתי
לרות בהתרלות זו חכעום זו * וישור לו נפאך ביתך וממוך
ואם אלך בפיקדון והכל שלו כי מתרהו בידו והטוב בעיניו יעשה
בשלו וקבל כל המאורעות בחיבה :

גארת

עולם תהיה בחשוב עם נפאך כי האדם יזמין
מונוחיו קודם הלורך ואינו יודע אם יחי' אוחו
סומן ובאשר יחפון לילך בדרך רחוקה יזמין הלורך לדרך מליד
ודברים אחרים : והנה אנחנו בדרך רחוקה שאין מנוח ממנו
קטן וגדול עם ואנחנו מחשים וישינים ואיך ניסן והנסיעה המורה
וסדרך ארוכה והמרגוע רחוק והלידה פעוטה * ולא שמנו לבנו
לאחריהנו ואנחנו עוזבים האוחינו נגשסה בעורים קיר : ואין
איש מרגיש כי טח מראות עינינו ויום המות קרב מבלי הקדמת
ידיעה ולא רמו ופוא בא בכל חדם מחדסי השגם * ובכל שבוש
משבושה

עשרה היולים עו

ובכל יום מניחות השבוע וצכל טעם משעות היום
עי השעות נלך בנט רינו וצוקינו ויחשוב האדם עם
לאו וחלפו ועברו מהלך אחר ההבל ועתיד שיתן דין
משל למלך בנתן לרור בסף לעבדו והזמירו שלל יוליא
צטלה ואוי לו צבאו לחשבון ולקח פותו ואינונו :

חשבון עם נפסך בהשבון הסתבודדוח כי רוב עבירות
ירו אלל בשנים זנות רכילות לשון הרע שצועת נקר
ליאנות גאווה שיחת חולין חניפות נגלות חנם חמדה ותאוה וכיוצא
בהם * אף גם בהפרידך מבני אדם ומהצתה לרעך כמוך להדריכם
צדרך ישרה ללמדס תורה ומלות * והרחק כל נזק מהם ותדרוש
צשלומהם וטובתם * קיבוץ ללדיקים טוב להם וטוב לעולם *
עייכ החחבר בהצורות חכמים ולדיקים וחסידים והוי מחאצת
צעפר רגליהם * יחשוב האדם אם לפשו יתרון יכולתו בהכמתו
פמעשיהו כי ויהי נחבע על מה שהיה ביכולתו משל לאדון שנתן
לעבדו זרע לזרוע כפי לרכו וזרע קלת והסאר הוליא יתחייב לכלם
על מה שלא זרע כפי השפה שהיה עשה האדמה מהזרע ואל
החלם עלמך צלנוואולי וחאמרי הגעתי למעלות כך וכך
מבממון והחכמה הייתי משלם כל מה שאני חייב מן העבודה
לצורא יתעלה והדומה לזה מהדברים כי הם דברי מי שיתלם עלמו
בהם ויפול מי שנטען עליהם :

לו

חכם ישכיל איך לא יבוט מהצורא המסקיף צנגלו
ובמלפנו * הלא אם היה מביט צו צן אדם יבוט ויכלם
יתשוב עם נפשו צג' חובות * **ה** חובת לצד ציחוד השל
ויחר דברים אמוניים ומלות ומדות התלויות בלב * **ב** חובת
הלצבות והאברים יחד כמו תורה ותפלה צכל מלה : **ה**
החובת האברים בלבד אף ללב בהם אלל הכונה לאלהים צחחילת
המעשה כסוכס ולולצ וליצית ומאזום ושמירת שבת ויום טוב
והדומה לזה מהם שלא יזיק העושה אותם טרוד לצו צזולת מעשיהו
לעולם * אם צחובות לצבות יחד לצו ומלפנו לאלהים לצדו צשת
ההיא מפנה לצו מכל מחשבות וטרדות העולם בחפיל החסיד
אלוהי יגוי צעבורך צכל ממנו היגויות ולגבתי מחר הרחיקם
מנפשי הדאגות * ואם צחובות לצבות והאיברים יהיו לרלון אמרי
פיסם והגיון לבם צוים לשיבה ואם צמוצות האיברים יעשו לכבוד
צמי צשעקה וצזריות צכל כחם ומילש יחשוב עם נפשו צספר
שיגעהו

זכר
דאם
השם
ומושב
פלאתיו
יסו המדבר
דיסי מרדכי
ל עת וצכל
דוח :
מוונותיך
הנעך מבש'
האצתה *
צ ורע
ראוי מלך
עם נפסך
גט ואחם
זר שמור
ואף לא
יך עולם
יתחברו
ס כשתי
וממוך
יו יעשה
ס יחמין
י' אוחו
מליד
ממנו
צמידה
לבנו
ואין
קדמת
צצוע

שלה עשרה היולים

צינעהו מתוך וסיה מסופק בחיזה הכנות מילוח או לשו
איך הים נוחן לבו וסכלו לעמוד עליו ואחר שעומס כן לחי
אשר היום כפאן ומתר בקצר ואיך לא יעסה לתורת פלמי
ומלך עולם :

נפש הדרוש לחסוב אם תראם בעלמך פיהם להמרות באיזה
מדם החבונן בשרשי העולם וערפנו איזה מהם עבד גבוה
אף שאימ מקבל שכר ועונם והחבונן באיבדוך אם היו עוברי
צדיקים אם ינוע פנת וסנת ינוע ויפתח הסתום ויסתום הפתוח או
אפשר להקיים בחון מקטני הצדיקות וגדוליהם הגלגלי וסנועים
השמש והירח וכוכבים וירידת הגשמים והרוחות וילירת הולך
מהרחם יותר נפלא חמימות החכמה והנהגם הטובה הכוללת
והרחמי וההשגתם על כל אשר צדקות חיים ואל ישיאך לבך להיות
קל בעיניך לרוב רגילהך והאורך כי זה מדרכי הכסילים יחמסו על
קדושות השמש והירח והצדקים לפרקים ועל התנועה החמידה
הנפלאות אין שמים לב ואינם רואות אף כי יש להם עינים * החסוב
עם נפשך אם בעל נפש אהה כי יעלה אחד לפעמים מקול בעשרת
אלפים והיחרון אינה מכוונת הגוף אבל הוא מלך המעלות
המידות ומעלות השכליות לכך התקן נפשך וסתר שכלך לעשות
וללמד וצחר לך האור וצרח מהחושך ורוך ליוצרך וצרח מיוצרך
והכניעהו והשפילהו וחסוב עם נפשך כי עתה גר בארץ זכרים אין
לך לא סומך ולא משען ב"א אבינו שבשמים :

הוי זהיר ברשות וקדש עצמך בשער

הפרישות :

נפש פי חקרצ לם' ורובה להקדש קדוש וס' יפרוש מהמותר
ויגביר רוסניותו בגופו על נפש שבסמיות במחאוס וציה
חבר יסיה לכל ירהת ה' מעלות הנביאים ודומה לחלף ה' לצבאות
גדר הפרישות שאינו משהמם כי אם בהכרחו כדי קיוו * די סהא
מי וקוסם את פיו אחר היכולת עלים וההזדמן וספק וימנע
עלמו מכל הסעניגים והפלאות בפרישות מהלצדים המותרים
יהי מקילים בעיניך כהעמוגים האופרים מאוסים ומתעוים
למנוע בהפילות הפניעות פיה' קודם לם' ולסמו * והסונף
וכפורם

שְׁלֵחַ עֲשָׂרָה חִילּוּלִים עו

ה מהעולם לאסבה העולם דומם למכנה את האם בהצ
לה לבדו חפרות במלפון לצד ונסתרך טרדת עמ"ז ואודות
גב"ה פנוי שמיד לפניו ית' גם מזה אל תנת בגדר הפרישות לאסור
חושך ותנועתך הנראות :

לשון מדע מלך החיוב החורה הוא דם גמור המדבר
בזב ומנבל פיו וליצן ולשבע ורכיל ובעל ל"ה שקול כע"א וצפיקו'
דמים וגילוי עדינות לשון מדברת גדולות * קם מל מהנמסר
לסרדיוט ומענים אוהו ליתן תודם על חמא שתפא מתייבי סיות
ואינו רולם להוליא דבר מפיו מידאחו וסובל עניו' אף סיודע
שהיום או למחר ימות על כרחו פי' בצוא עתו ואיך חוליא דבר
דבלה מפיך למום מיתם נלחיות בלא עגווי וסבלות * והפרוש
אשר קדום יאמר לו יפרוש עלמו אף מדברי מופר * פיתס קלם
בלחי מה שגא חכל לעמוד בלעדו לצורך התורה או לסכרת העולם
ופמותר יתרי' והלשון שער המלפון ואם יהי' מופקר נפקר אולר
המלפון והי' צעוק הנעה האבר הכבד שבאיבריך יוחר קלם
מסנעה הלפון כי לריך ביותר אזהרה ושמירת הלפון למסירת
תנועתו בקלי קלות אם זכית לתכמת אמת יחגלה לך כי הפה מכונן
נגד מקום קודם והסתסה מולאות

אחרי"ע בומ"ף גיב"ק דמלנית ופשרי"ן

מלכות מקודם הקדמים
ואין לנו רשות להשתמש בלא לצורך גבוה וצקוטי להשתמש חול
ההכרת ומי שזכס בלא פת פיתס בשלה כל ימיו מעלתו מעלם
מכל המעלות *

ר"טו כי טוב ה' וראו מפעלות אלהים להחבונן במעשה ד'
ובנפלאותיו וראיתם וזכרתם את כל מלות ה' ולהפביר
עינים מראות שוא ולא יביט און ולא יראם עמל ואף כי לא ראיט
דעה ראויית הרשות ג"פ אסור להכחכל חון לד' אמות וראים
לצטלם ושיחה קלה נמשל כמולא זרע לבטלם וצחיקון! הראיית
יחוקן הלצ ולא יסור * וערלת לבבו והי' נימל סאריך הזוס"ק
בסוד עין שבו נרמו שם ה' ויהי' והסקפים שבו רומזים להקף
העולם * הלוצן כמקיף כל העין דומם לאוקינוס המקיף כל
העולם * ופגון ה' היא הייבשה ופמים שבה * וה' ירושלים
סעומד באמצע העולם * וה' נקודות בת עין שמשם סאודם

יולא

ד

בשער

מהמוחרי
חאוס וצוה
ד' ה' לבאות
די שסוא
אסק וימע
המוחריים
ומהעוים
והמוקף

שלה עשרה הילול

יוצא לעולם : גם ב' עינים דמות ב' יודין והחוטם
 ד"ן כמנין סו"ה וכגבהת העינים המורה על
 מסתלקין מהחוסם ונשאר חרון אף וכסווא שח עין
 סו"ה המרחם וסומל : רמז חיים עם מ
 והתיבור בקדוה וצטטרס במקום ובעת וצומן ס
 נשמה הקדושה בכוונת הקדושה * ופרוש מכח המה
 המסוגל ואל תתן לגמים חילך כ"א לקיים סמין להיות
 לה' קדושים לאלהים וצנפס רוח ונשמה מסמרת ד
 סילד ויגמל *

דק חזק לבדתי אכיל כ"א אשר יאכל לכל נפש כדי ק
 לבדו וסמיתר או אכילת חטוב שקן הוא לא
 הלעשה חוטפה מסיטרא דלילוף והוא אכילת עשו מניד
 אכול כל ימך סגודת מלוא דסינו סתכוון באכילתך
 הניף לעבודת ס"י ולא להנאה כי אם מעט צצבת ויום טוב
 ואף אז לא תאכל בגודס ואז יהיה חוליק נעשית על סהרת
 קדם עלמך במיתר לך והתנייר לעלמך מלאכול מזהמה
 שסורה בה חכם וכיואל ומתה שלימי מותר לכחילה כי אם צדי
 ומידה סים בו מחלוקת אף כי סהלכם כמחיר וכאדר מאור
 באיסור חכם * הרגל עלמך מלמנוע מהמאכלים למעט
 הנרשים וחשתיקים עד שיהא קל עליך כחשנית וכה חעסם צט
 ומלבישך וכל מילי ואז קדים יאמר לך וזה לא נאמר כי אם לא
 צכל דרכיו ואינו עושה אלא כדי להוסיף קדושה אצל החוטא וה
 בתשובה ימסוך מיד צעול עינויים קטות לכחם קטאת לה
 דלוי להגערך והנקרם

רין חעשה בחוש הסמע אטום אזיך מסמוע כזבים ורכילות
 ולטון חרע ולילנות וכיואל ומיני זמר וסחוק ואף דברי הרשו
 דברים בטלים אסור לשמוע * אונן שומעת תוכחת חיים * והע
 אזיך ושמע דברי חכמים זכור כי נעשית צללס אלקים ע"כ הפרס
 ליצרך מהגשמות והתקדם ודבק בו יתבדר ונחוראו * צמוס פינה
 מהצבותיך חכל טינוף וגיעול ותסוב צקונך כמו הרשב"י וחביריו
 שלא היו פ' הקיומתהבות אפילו רגע ולמוד מקונך סאו ה' לא חשב צנו
 לטובת רגע אחת אז כל סמליאות סיה כלל סיי' במלח לא יהיה
 לך מלח אשה זונה אלא מלח הרצון לכל * אדם כמו סמלח העליון
 שעל ידו מקרלים הדינים * עינים הנס עין ד' אל ורמיו הנס לא
 ינוס

ערה הידולים עה

י' יטו סוטר ישראל ומטגית ומרחק אף על סחוטאים וכלכת
 רכיו ויהא טוב עין וותרן בממוך בעין יפה * אמנם סקב"ס
 קע אל הפילה ואל הדינה כן יהיו מוגך פקוחה לפמוע קול
 ורה וקול הפלה וועבחה דל ואל חטמע מרפחך לה חטוב סהדי
 סקב"ס מעלים ונקרם מלך עלב * בחוטם הדמה לחובס
 העליון שעליו נאמר וחהלתי אחטם לך לבלהי הכדיוך סהוב מוך
 אפים כן לא ינלא חרון אף * בפנים חקבל כל מדכ צכבר פנים
 יפות וחרטה לפניו ית' סנממר יאר ד' פניו * צפה חדמס לפס
 העליון סמפיו לא האל כי אס טוב כן לא ילא ספיק דיבור רע מו
 קללה ונדד וחרס ואף דברים בטלים * הידים חביה כחוחות
 לעניים כסוהו יס' סנממר פוחה אה ידך ומזה הקיס לכל סברך
 בולס סיכיו עם אלקך חמים *

הזרה

צפריסית מחול על הקודס והיסק מבעוד יום לקדושה
 כצח ואף גם זאה הן חלק לכל יוכ טעה וחקדס לקדושה
 צצח להחצונן בעולם שכולו צצח ואף החול יהי' חולין צצחרס
 צצח ימים קע צוד * שיח יומין דחול הס מסיפרא דעצד סט"ט טסה
 קלוות סמחעלמין צו ומסיפרא דידים טסה סדריס סוד סאי סוד
 וסס ת' וססמ' וססכו' סזכמי וסחי צ סוד טן דעה פ' צ ורע ולהיות
 סרע פנס וסחקדס צטוב ויום ססניעי לה' סלביך ס ד טסה קלוות
 צסאלולוח וסו לה' צסחלצסו צצריאס וס סלביך וצצחינה סאלו
 חקדס כל הימים גם הלילות קדוסיס יהיו וצצח ספח סמדות וצצמס
 מקומות סזסיד סזוכ"ס וס סריך נסיות צצלוס לילה קסיס *

והיה

לך לאות * אוחית ספרוס עוצ מלוינו ומהצודד * להלמן
 צפניו ואללו כלצו לצו רחצ ונפשו ספלה * אינו נוקס ואינו
 נוטר ואינו חומד * ואינו מספר צגנות * סוכה ססרדס *
 מיוסצ * רצ ציטח * סצלן אס יכעס לא יכהלף ולא יעמו צו
 רוסס * צוטל ציצרו לא יכיר לסדס רעס ססרע גו כ"א רטובס
 ססטיצ עמו' אסורו' חוק' צרימו נלסנה נלסן רוח צר נחיו רצות *
 סלונסו סעוסס * סלפס לגזירת יולרו וסןן צדין סצודס נסלן
 קל ועזרתו רבס * רלוי וך חצרתו סמחס וסרססו סנחס *
 אס יסאלו סמו יתן * וסס יחיסו סוחו יסחול * וסס יסרעו
 סמו יסחדצ * וסס ירחיקו יקרצ' מוס על דצר סוב ודובר סלום
 סמחס * סוקר ועוסס גווד וסקיסי * גווד פרוץ * קצ ליחוס

בעל

חזבים ורכילות
 זף דברי הרשו'
 יס * והט
 יס ע"ס ספרס
 צמוס פינה
 סרסצ"י וסציריו
 לו ס' לא ססצ צמו
 צמלח לא יסו
 צו סמלח העליון
 ל ירמיו סנס לא
 ינוס

שְׁרָה עֶשְׂרֵה הִילולֵיהֶם

צַעַל לְאֶלְמָנִים חֲמוּסִים לְאֶבְיוֹן • וְלִלְלַת עֲזָרָה • אֹהֶב צְדָקָה
דוֹדֵף רִלּוּגוֹ • אֹהֶב לְאֶנְשֵׁי צְדָקָה : לְאֶמֶן לְאֶנְשֵׁי צְדָקָה
לְמַשְׁכִּיל • מְלַמֵּד לְסֶכֶל • יוֹדֵעַ אֶת מוֹמוֹ
כֹּל מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵי זָךְ מִמַּעֲשֵׂיהֶם • מִכֶּסֶף הַיָּיִה
יִוָּסֵף צְרִים בְּמַה כְּפֹלָה וּמְכֹבֵד

בְּשַׁעַר הָאֱהָבָה הַחֲסִידִים צִלְמֵם

וְנִטְוָחַם לְהַצְרִיאַ וּנְכַסֵּף וּמִתְאֵוֶה לְהַדְבִּיק בְּאֹרֶךְ
חַמְדָּתָהּ גַּם מִיּוֹתָו • וְמֵה אֱלֹהֵיךְ שׂוֹאֵל מִעֲמִין
וּמִירְאָה חֲמִסוֹךְ אֲחִישׁ וּבְחִנּוּי אֶת ה' אֱלֹהֵיךְ תִּירֵה
פְּרִימִיּוֹת לֹא יִרְאֶה חִילּוּכֵיּוֹת יִרְאֶת עֹנֶשׁ • כִּי אִם
וְעוֹלָם גְּבוּרָתוֹ בְּגִין דְּאִיְהִי רַב וְשִׁלֵּט עֲקֵרָה וְשָׂרָה
וְדָאֵם וְסַחְבֹּנִין מִם גְּדִלוֹ מַעֲשֵׂה ה' • אֵף עֲשִׂים ה'
וְאַרְץ וְהִים וְשָׂאֵר סְבִרִיּוֹת הַגְּדוּלוֹת וְהוֹאֵ גְדִיר ה'
שׂוֹלֵם הַגְּלִגְלִים וְכֶסֶם גְּלִגְלֵי צְפִנֵי עֲלָמוֹ נֶגֶד גְּלִגְלֵי הַלְמָה
וְכֹלֵם נִתְחַבְּזוּ בְּאִין נֶגֶד שְׂמֵלֶךְ וְשְׂמֵלֶךְ צְפִנֵי מֵלֶךְ
גְּבוּס לְאֶלְפִים וְלִרְבֻבּוֹת • עַד כִּי אִין מִסְפֵּד לְגְדוֹ
הִיוּ כֹלָא הִיוּ נֶגֶד הַכֶּסֶם וְהַכֶּסֶם נֶגֶד גְּבוּס וְהִיא סִיבָתָהּ
וְעִילָתָהּ כֹּל הַעִילָתָהּ וְאִין זֹלָתָהּ : וְהִיא תְּהִיבָהּ
וּמַעֲשִׂים אֶת כֹּלָם וּמַעֲשִׂיֵה בְּהֵם תְּחִיד וְלַעֲוֹלָם חֲסִידוֹ • וְזִכְרָה

בְּשֵׁדֶם בְּדַבְרִים הַאֵלֶם יִחַרְד מִירְאָתוֹ וְיִתְחַזַּק בְּאֶסְבָּחוֹ :
דִּגְיִדָה לִי שְׂאֵסְבָּה נֶפְשֵׁךְ אֲהַבָה עֹשֶׂה אֲהַבָה רַבָּה אִיךְ מִנְהַגְךָ •
ע"ד מַעַל בְּאֵסְתֵּךְ נַעֲוִידִים בְּחַמְסֵךְ בְּהַ כְּמֵה יִגִּיעוֹת אֶתָּה יִגַּע
וְכִמֵּם מִרְחֹק וּמֵאֵם בְּמַעֲוִן וּסְבֻל יִסְוִירִים צְהִיּוֹת תְּכִלִּית חַמְסֵךְ
בֵּם לְהַחְעֲנֵג • אִיךְ מִתְדַלֵּל בְּמַסִּידוֹת וּזְרִיזוֹת לְפִוּרֵר מִמַּשְׁכָּחוֹ
וְאֵתָּם בְּשִׁמְחָה וּבְהִתְרַחֲבוֹת סִלְבֵּ : וּבַעֲת חִיבוּרְךָ אִינְךָ פֹּרְקָה
מִמֵּנָה אֲפִילוֹ נִוְחִינִין לְךָ כֹּל מַעֲוִן שְׂבַעוֹלָם וְאֶבְנִים טוֹבוֹת שְׂאֵרְבַּע
פִּוּרִים : ק"ו לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי סְמֵלְכִים בְּקַב"ה שִׁיחָה
נֶפְשֵׁךְ קַטֹּרֶם בּוֹ בְּדַבְרֵיךָ שְׂמִיקָה תְּפִילָה לְסַמּוֹר כֹּל מְלוֹתָיו וְלַעֲשׂוֹת
צִוִּיּוֹת וּבְחַמְסֵךְ נֶפְלֵא בְּנִגְלָה : וְאֲהַבָה בְּנִסְתָּרִים :

דוֹם נִכּוֹן חֲדָשׁ בְּקִדְוֶךָ רִחַם הַקּוֹדֵם לְאֶתְדַבְּקָא רִוַּח צְרוּתָהּ
וְבוֹ הַדְבֵּק לְצִדּוֹ וְלֵאן בְּשִׁמּוֹף פֶּס"ו כְּמוֹ הַאֹהֶב אֲהַבָה
עֲלוּמָה

עשרת הילולים עט

שמו לינו פוחת זכוסם ונחת זכוס אחר * השמות
 זה הלב וסיה חפץ במלוהיו אף כי עיף ויגע את איו לו
 אף במקום שיש חסרון כיוצא ערא דגופא קום
 אחר * שפירא והקילה בזריוות נמהר צרגע וז
 ממר * ליראה את ששם הנכבד ולאסב אותו
 ומתו וגדולתו ולא על מנהלקבל פרש לקבל שחידו כבוד
 השולם והונו * ואל תחט שמו יח' כבודך :

זא דנפסך ורוחך להדבקא בטכונה כל חניח נא שלא
 חניחך ותמי' מקנה בה קנאה ה' לצלות כמו מדרך
 זגים מרוב אהבתו בה לכל הפרוש ממנו ותמים לאיש זר *
 גמ' בה קנאה כל השבדות אף השמורות העבוד בשמחה וצבוב
 בה ותמים שמה במה שזיכך הש"י לשיות מעבדיו אשר לחכות אל
 כליהו בטה * וחשוב במסדו ובנדבת לבו הטוב ותמים אל
 לבך ותסדרה יתוש רוח כסווי יקבל שבדות עילת כל העילת וסיבת
 כל הסיבת וממליא כל הנמלאות :

ואהבת אה' אלסיך בכל לבבך וככל נפשך וככל מאורך
 אשרי סגבר אשר חיסרנו וגומר ולך בשמחה למסור
 את נפשך לקדושת השם ותאמר כל ימי הייתי מלפני מתי ובה לדי
 ואקיימנו בעת שסוף נוטל נפשך תבחר לומר שמע ישראל ה' אלהינו
 ה' אחד וגם השבת דעלינו * ואשר קדמנו במלותיו ולונו על
 קדושת השם בזכרת שם ומלכות חבדכנו *

עוד אחרת בענין האהבה

זכור תמיד מיום היווך עד הגם אשר גמלך כל טובה' ודרך לבא
 אל האהבה * הסכל יהיה מלכך והתחבטה יהיה ממחיגך *
 והסריסות ידיך * וקלן תהיה לך הענוה * וקל טודת
 פסקי עולם מעל נפשך וסנס לבך מהעמיק נפשך ומתשבותך
 בהם * ורוץ בדברים כלריכים לך בגופך לא בלבבך ודלונך
 כמותם הרפואה סמרה אשר ישתם אותו בפיו לא ברצונו והוא
 מואם שתיחה לעלמה ומיקל על עלמו סבל מדירות נדמות העתה
 מעליו * וכן לריך שיהא לרכי עולם צעינך מיה צעוה *
 ואתם הדבקים בה' אלסיכם מיום כולכם היום * אהבתו אתכם
 אמר ה' והוא אבינו כמה שאמר צינ' אתם לה' אלסיכ' *
 וכתיב

ה' אלהינו ה' אחד
 וזכור
 צאסבתו
 איך מנהגך
 גיעות אהה יגע
 תכלית חפך
 לשורר ממפנתו
 בורך אינך פורק
 טובות שוארדע
 בקב"ה שיהא
 ל מלותיו ולשמות
 בה בנסתרים
 רוחך צרות ה'
 האוסב אהבת
 עלומה

שלה עשרה הילולים

וכתיב כך בחר ה' לשיוח לולעם כגולה וכחוב ולא מירובי
ד' וגומר כי מאהבת ה' אהבם : עם הדברים ה' ה'
גראם בפה חיבתו לפני המקום ואיך לא יתלהב הלב לאהב
וגם לזכור הצריח אשר כרת עמנו לדורות את אשר יטנו פה ואשר
איננו פה כמאמר לעברך בצריח ה' אלהיך וגומר ולא אהבם
לבדכם : והחח כי אהב אבותיך ויבחר בזרעו אחריו
מן השמים הכמיעך את קולו ליסריך ועל המרץ הרחך את אשו
בגדולת ומחיק האש שמעת דבריו :

והיה לבנך זה כל הימים ליראם אותו ולהיות ירא חטא
ולאסבה ולשמור מלוחיו ולאסוב תורתו והגיה בו יומם
ולילה לא ימוט ספר תורה מפיו : ומנחתם שיהא סגון אס
ושאלך אדם אל הגמגם : ותלמד בקול דם ועסוק בתורה
אמה כחשנה ובחלמוד ופקקי דינים ותורה שבכתב ופירושים
וסודות התורה בחכמת האמת והעוסק בתורה לשמה ללמוד
וללמד לשמור ולעשות ולא על פוס פנות אחריו : לוח הש"י
ואהבתם את הגר : גם אהב את אשר אוהב הוא ית' אוהב
לדיקים אף אתה הים כמוהו : ואף אס יוכיחך הוכח לחכם
ויאסרך זקבל חוכמתו ומוסריו :

אם צור עולמים הטביע צבני עולם כמה מיני אהבת : אהבת
צנים : ממון : נשים : קרובים : אריכת ימים : כיבוד
הענוגים והפנוקים : ישרים דרכו ה' ופושעים יכסלו צם
לאהוב הצנים למנוע מהם שבת מוסר : והמחון לאסוף ולכנוס
להנחתו : והנשים לניאוף : ועל הקרובים מכמים הפשעים :
ומביב להם חיותם כדי להטענג ואינם עומדים בנשיון ורודפים
אחר הכבוד : והענוגים בחזקת מחזקים : לדיקים ילכו צם
לאהוב אהבתם הללו לאהבת השם יתברך אהבת הצנים להביאם אל
עם"ב ומלוס את צניו ואת ביתו אחריו את ספר התורה הזאת
להקים : ואוהב סמונו לבלתי יגזול ולא יחמוד את של אחרים
ומקמן כדי שיהא בידו ליתן לרקות ע"כ ה"ח על פמות משום
פרוטס מדקדקים :

אשר צעיו אסחו ואהבם : עבור מלוס פרים ורבים
אמלילחו מן החמא (עזרתו) מטרדת העולם גם לסיבה זו אוהב
אביו וקמו ואחריו ומתחתו כל קרוביו ועוהיו ומסייעו בצרכי העול'
המרוצים

הילולים פ

הולעצודה חמים ועלם * וארצת
 מאוד ומחרתק בהכליה הסרתק כי אם לעבוד
 מרס בהלמידים ולהוכיח בני דורו ולהזכיר
 ולים * ואהבה הסענוגים לא להשענו כ"א
 ך קיומו ולשם שמים להיוטו סוק לתורם והסותרו
 ממנו ועלם :

גיד ורגוג להסיות כיום הזה ויאריך ימים כי מלאכת
 ורה והמלות מרובה להיוחן מושלמים ולהקן המעוות
 בה שלימה על כל עונותיו * ודמות והגבות * קלות
 הנגלות והנעלמות ואורחא רחיקא ולריך להסין להם
 * כי בחול הים הרבה מאוד להסין לעולמי עולמים :

תהיה לנו כי נשמר לעשות את כל המלות הזאת לפני
 ה' אלהינו * סוף דבר הכל נשמע את האלהים
 מלוחיו שמור * והם בחימות לא העשם ועשה * היראה
 העשה להיות ירא חסא * ואהבה נגד העשים לעשות
 ר ליוונו * והעסק בחורה באהבה ויראם הוא סוד שם של
 בשעסק בקול ודיבור כי דיבור הוא מחמסס מולאות שעל
 ותך הדיבור מלכות * ך רוחא דפומא ה"ת * יה חכמה
 אהבה ויראה * הרי קול ודיבור בדחילו ורחימו שם
 ה' * וכן בעשיית מלות שם ה' כי מן בא"ח צ"ס י"ה
 ובעשייתו כהוגן אז ה' אחד * וייתדס ביום החוא יב'
 אחד ושמו אחד * כאשר יבא משיח לרקינו במהרם ביעינו
 אמן פלס וכן יהי רלון :

תם ונשלם בעזרת אר עולם

מירובי
 ס ס ס
 הלכ לאהב
 ישנו פה ואשר
 מר ולא אהבם
 אחריו
 הריך את אמו

ווח ירא חטא
 גיית צו יומם
 הא סגון אם
 ועסק בהורק
 ופירושים
 לבמה ללמוד
 לוח הש"ג
 ית' אוהב
 הוכת לחכם

צבת * אהבת
 מים * כיבוד
 לו צם
 אסוף ולכנות
 הפעעים
 סיון ורודפים
 יקיים ילכו צם
 להביאם אל
 תהורה הזאת
 שם אחרים
 פחות משום

פרים ורבים
 יבסו זו אוהב
 בלרבי העל'
 ים

